

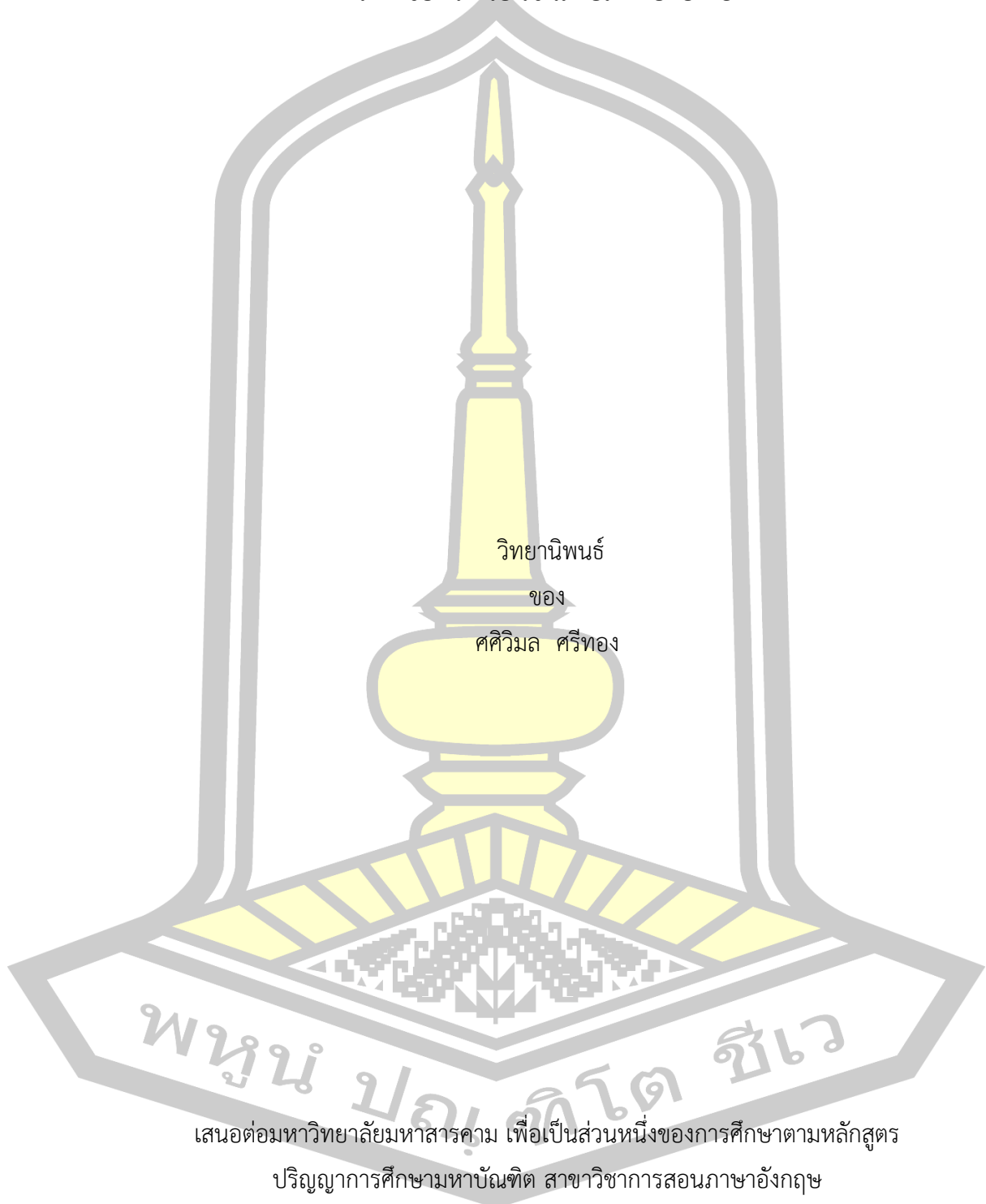
การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิทยานิพนธ์
ของ
ศศิวิมล ศรีทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อ
ภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

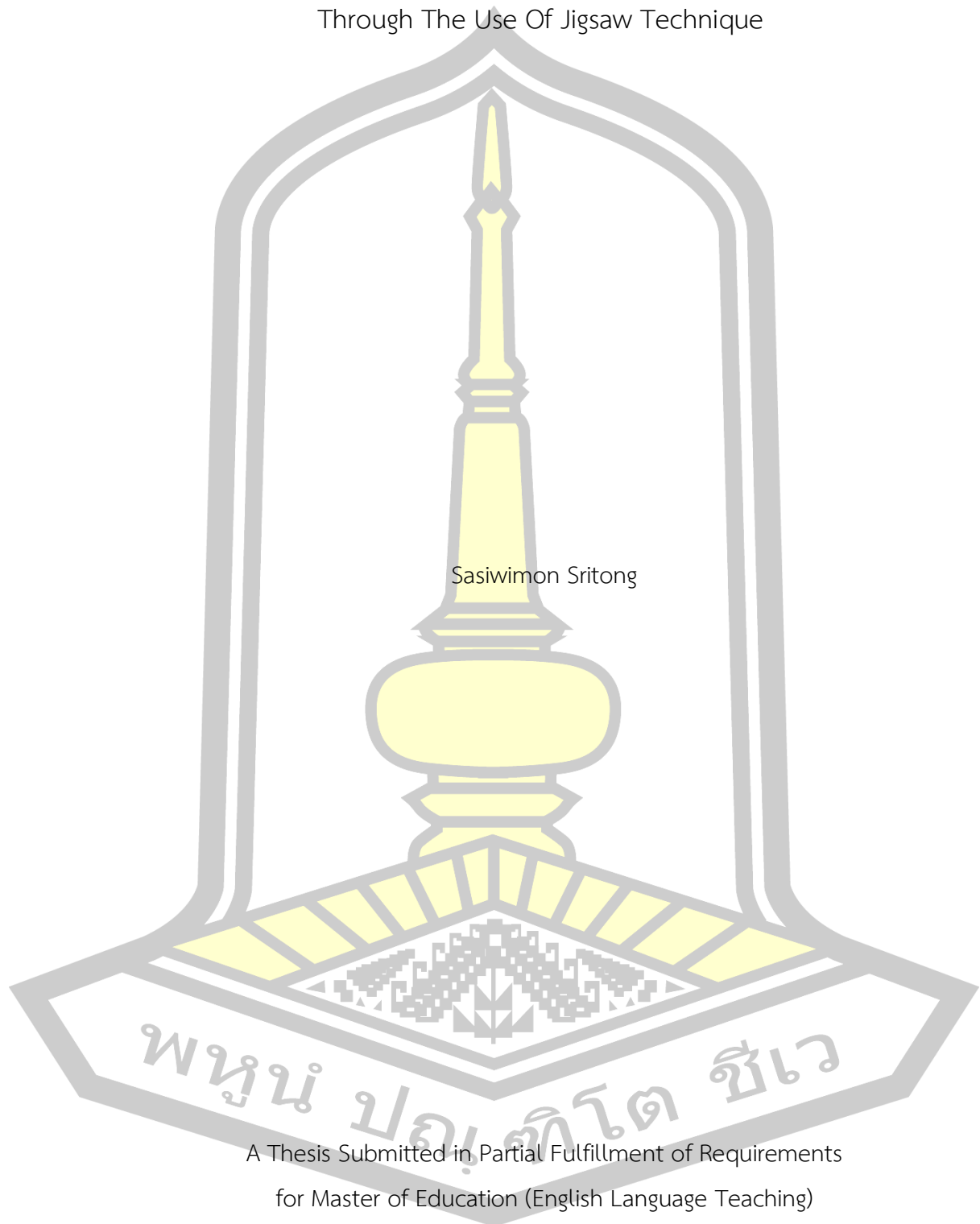
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Enhancing Mattayomsuksa 3 Students' English Narrative Writing Ability
Through The Use Of Jigsaw Technique

Sasiwimon Sritong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (English Language Teaching)

Academic Year 2017

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวศศิวิมล ศรีทอง
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(อ. ดร. พิมพยุพา ประพันธ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อ. ดร. พิลานุช ภูษาวิโสธรณ์)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. พชรนนท์ สายัณห์เกษะ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ลดาวัลย์ วัฒนบุตร)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. กนกพร รัตนสุธีระกุล)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

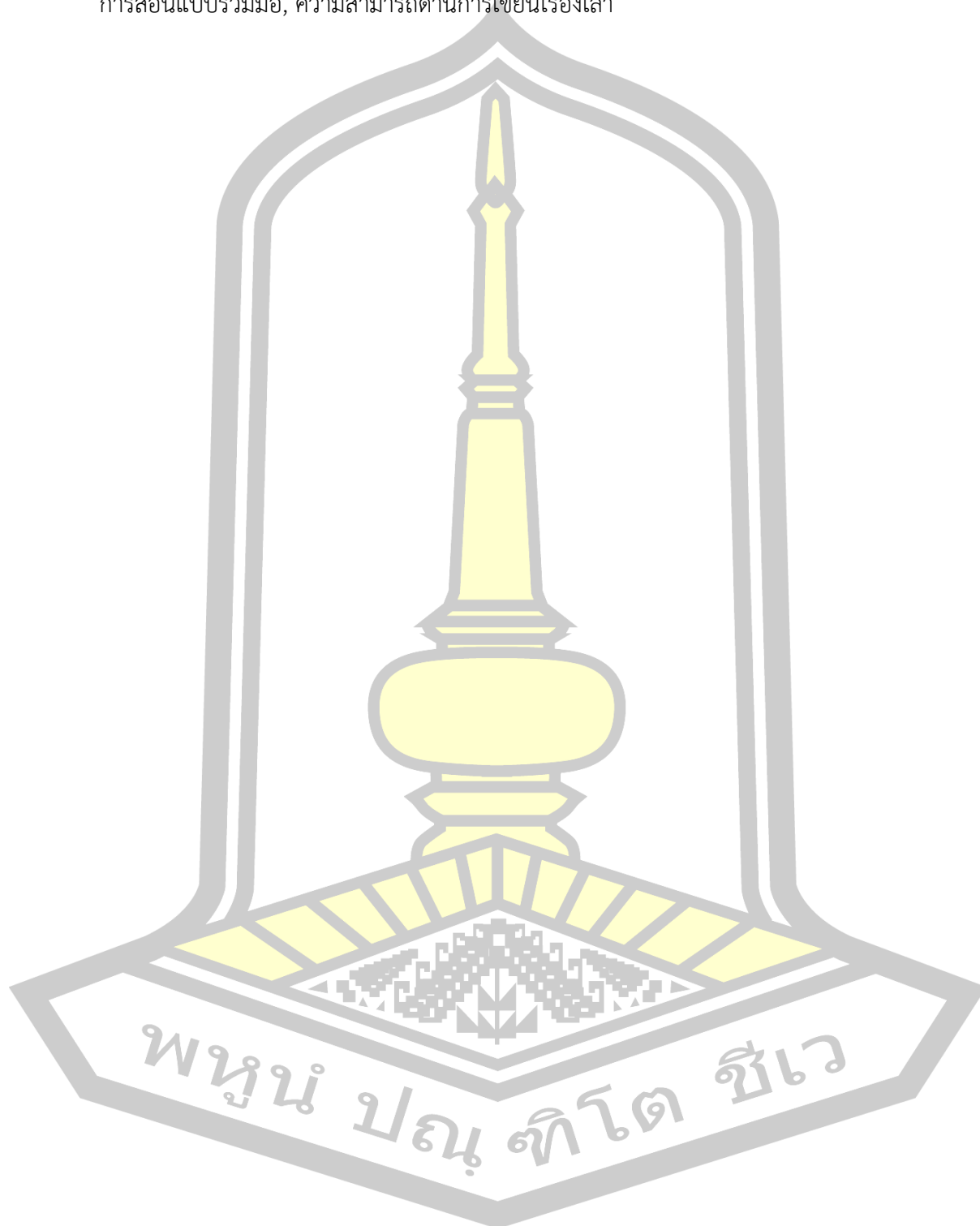
วัน.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3		
ผู้วิจัย	ศศิวิมล ศรีทอง		
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. พิลานุช ภูษาวิโสธน์		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพและเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพและเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพในการพัฒนาความสามารถการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ เก็บข้อมูลโดยใช้กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวิทยาลัย อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 32 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ.20205) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แบบทดสอบการเขียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรม 2) เกณฑ์การประเมินด้านการเขียน 3) แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู 4) แบบสอบถามเจตคติ 5) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัย พบว่า 1. ความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ผู้เรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ในระดับ ดี โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเหมาะสม นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษดีขึ้นและมีเจตคติต่อการเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพในระดับดี ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนโดยวิธีนี้สามารถช่วยให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

คำสำคัญ : เรื่องเล่าภาษาอังกฤษ, . เทคนิคการต่อภาพ, . การเขียนบรรยายภาพ, การจัดการเรียน
การสอนแบบร่วมมือ, ความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่า

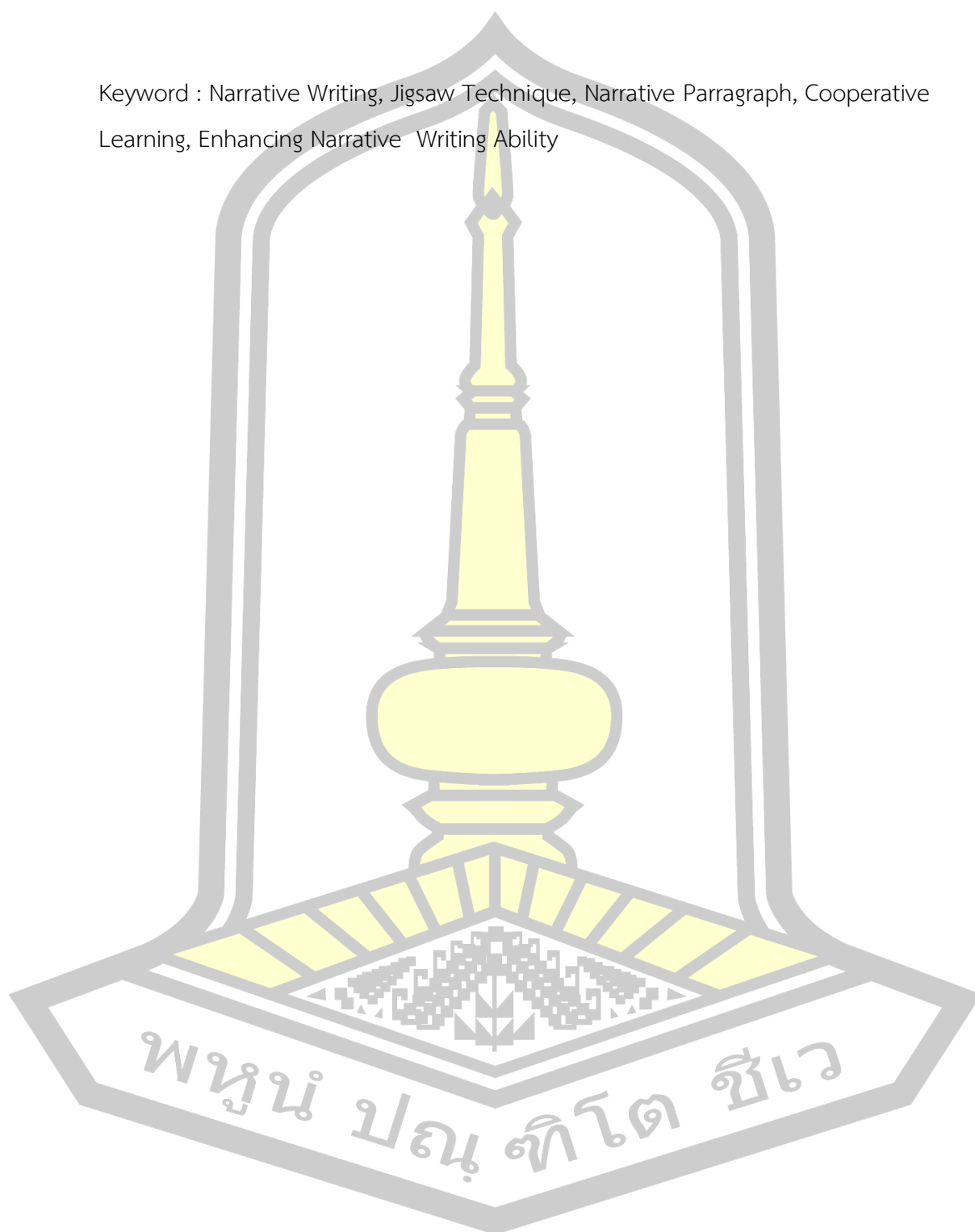
TITLE	Enhancing Mattayomsuksa 3 Students' English Narrative Writing Ability Through The Use Of Jigsaw Technique		
AUTHOR	Sasiwimon Sritong		
ADVISORS	Pilanut Phusawisot , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	English Language Teaching
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2017

ABSTRACT

The purpose of this research is to compare the ability of Narrative Writing of grade 9th students before and after study by using Jigsaw Technique and to study the attitude of grade 9th student towards Jigsaw Technique in order to improving English Narrative Writing Ability. The data was recorded by using the target group from the grade 9th students of Pupplawittayakom School, Chiang Kwan District, Roi-Et Province. They were selected by purposive sampling and consisted of 32 students in class taking Eng 20205 Reading – Writing English in the first semester of 2017 academic year. It was experimental design research with One Group Pretest – Posttest Design. The instrumentals used in this research were 1) English writing Test 2) English writing ability assessment form 3) teacher note 4) student's attitude questionnaire 5) students' attitude questionnaire . The data were analyzed by mean, percentage , standard deviation and t-test dependent Sample. The results of the research were as follows: 1. The ability of Narrative Writing through Jigsaw Technique after learning by using Jigsaw Technique was significantly higher than before learning at the level 0.05 2. The student learning attitude through Jigsaw Techniques were at the good level (= 4.26) In brief, The Jigsaw Technique was suitable method to develop the ability of Narrative Writing for grade 9th student. Not only the ability of writing was increased but also the attitude level towards Jigsaw Technique .Thus,

this method could achieve academic goal and attitude towards English writing class.

Keyword : Narrative Writing, Jigsaw Technique, Narrative Paragraph, Cooperative Learning, Enhancing Narrative Writing Ability

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร. พิลาณูช ภูษาวิเศษณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ ดร. พิมพิชญา ประพันธ์ ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พชรนนท์ สายัณห์เกษม อาจารย์ระดับบัณฑิตศึกษา ประจำคณะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ลดาวัลย์ วัฒนบุตร กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดและตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ นายอริศ ไชยศิริพันธ์ นางนันทพร ภาวะสีและนางมัทธมา โรแวน ผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาแนะนำให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนพลับพลาวิทยาคม หัวหน้ากลุ่มสาระและครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพลับพลาวิทยาคม ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2560 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขออุทิศเพื่อบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์อันทรงคุณค่าในครั้งนี้

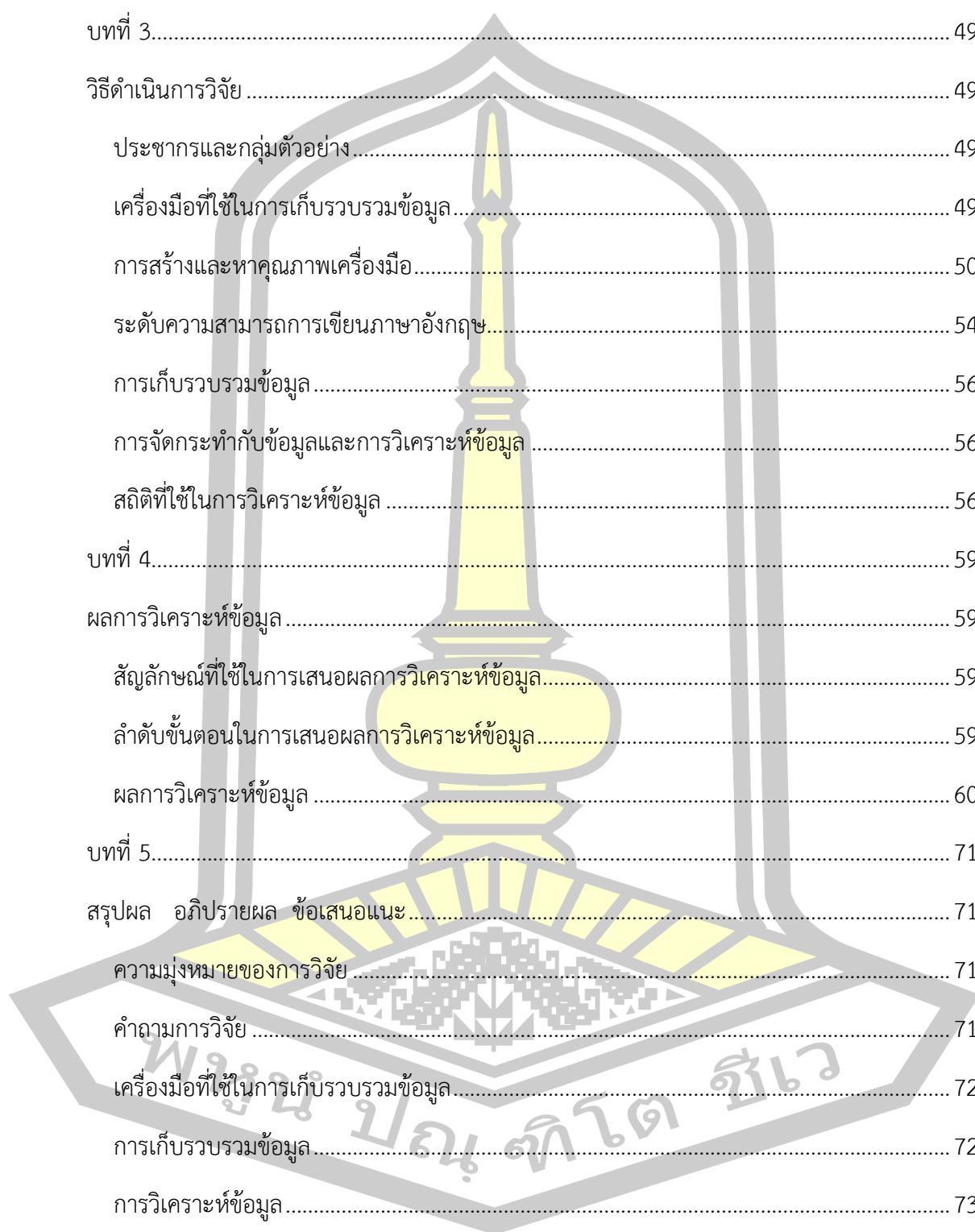
ศศิวิมล ศรีทอง

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฐ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฑ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
คำถามการวิจัย.....	4
ความสำคัญของงานวิจัย.....	4
ขอบเขตงานวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	8
เอกสารเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษ.....	25
การเขียนเล่าเรื่อง.....	30
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
งานวิจัยในประเทศ.....	42
งานวิจัยต่างประเทศ.....	43

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	44
บทที่ 3.....	49
วิธีดำเนินการวิจัย	49
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	50
ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	56
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	56
บทที่ 4.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
บทที่ 5.....	71
สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	71
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	71
คำถามการวิจัย	71
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	72
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สรุปผล.....	73
อภิปรายผล.....	74

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน.....	76
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	77
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก	84
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	84
ภาคผนวก ข	118
ตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ.....	118
ภาคผนวก ค	125
เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ	125
ภาคผนวก ง.....	128
แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ	128
ภาคผนวก จ	132
แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ	132
ภาคผนวก ฉ	134
แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่า ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพสำหรับผู้เชี่ยวชาญ	134
ภาคผนวก ช	137
แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง	137
ภาคผนวก ซ	139
ตัวอย่างผลงานเขียนของนักเรียน	139
ภาคผนวก ฌ	146
ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง	146
ประวัติผู้เขียน.....	150

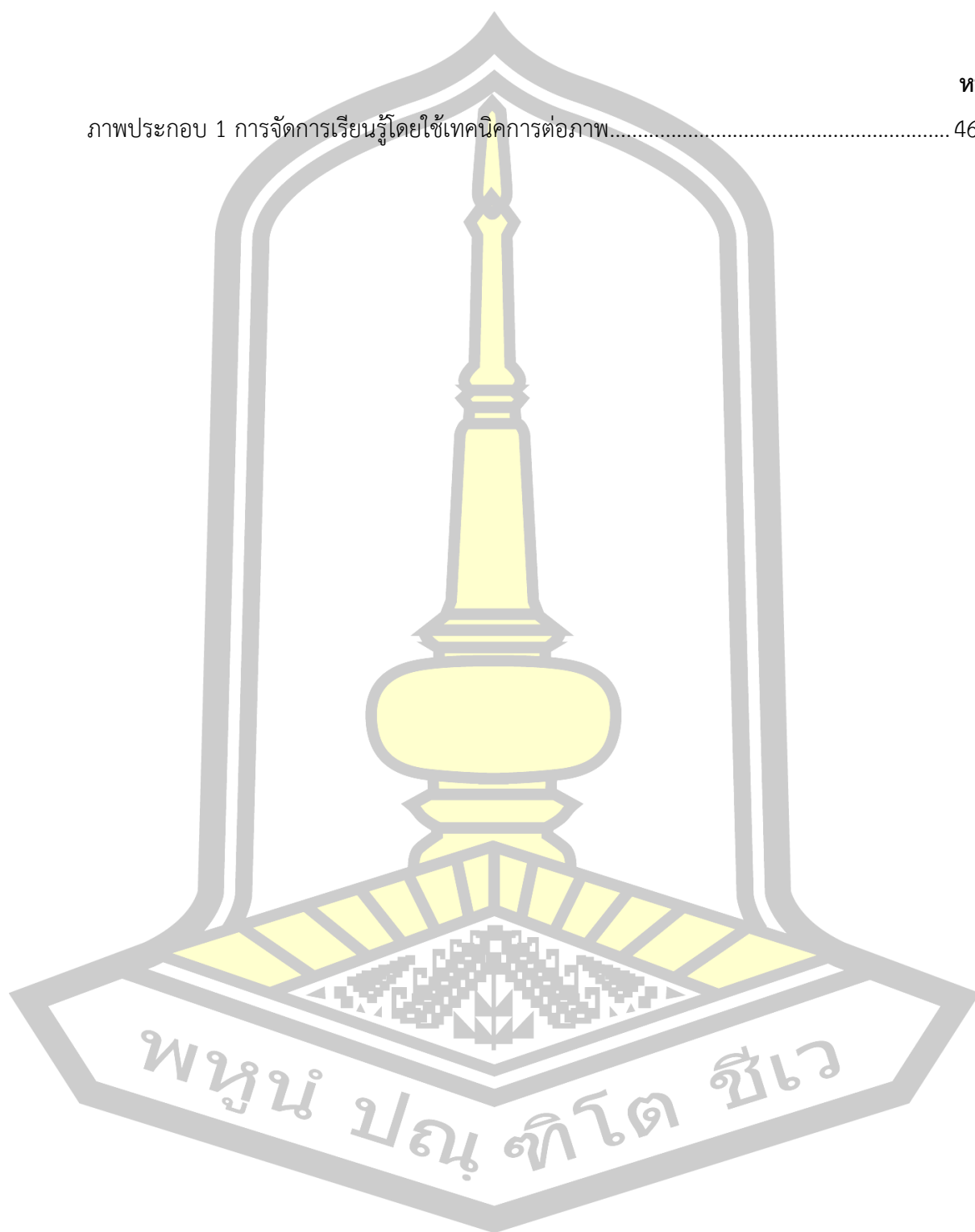
สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ.....	50
ตารางที่ 2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค.....	52
ตารางที่ 3 ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ.....	54
ตารางที่ 4 คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนก่อนและหลังกิจกรรม.....	60
ตารางที่ 5 เปรียบเทียบ ความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยการใช้นวัตกรรม.....	62
ตารางที่ 6 ผลการศึกษาระดับเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพ.....	64
ตารางที่ 7 แสดงผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการ.....	67
ตารางที่ 8 สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางการเขียนของนักเรียนหลังการทดลองกิจกรรม.....	68
ตารางที่ 9 แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับ.....	129
ตารางที่ 10 แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพ.....	133
ตารางที่ 11 แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพสำหรับผู้เชี่ยวชาญ.....	135

พูน ปณ ทัโต ชีเว

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ.....	46

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดในโลก เป็นภาษากลางที่ผู้คนทั่วโลกใช้เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อชีวิตคนทุกชาติ ทุกภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี ด้านเศรษฐกิจ ด้านการศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์และด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ และในสังคมโลก ปัจจุบันงานเขียนประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น หนังสือพิมพ์ วารสาร เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นงานเขียนประเภทเรื่องเล่าซึ่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อสังคมโลก หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จึงได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนหลังสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ว่าผู้เรียนต้องมีความสามารถเขียนบรรยายเล่าความรู้สึกล่าความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อเรื่องต่างๆ เช่น ข่าว เหตุการณ์ ประสบการณ์ กิจกรรมต่าง ๆ และสามารถให้ตัวอย่างและยกเหตุผลประกอบได้ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตหลังจบการศึกษาขั้นพื้นฐานในยุคที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะทักษะการเขียนบรรยาย เช่น การเขียนบรรยายเรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง การเขียนเรื่องเล่าให้ข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกทำการวิจัยกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ประเภทของงานเขียนอันหนึ่งที่ผู้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำเป็นต้องเรียนรู้คือการเขียนบรรยายเรื่องเล่าซึ่งเป็นการเขียนบรรยายเรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ ความจริงหรือเรื่องที่ใช้จินตนาการของผู้เขียนประกอบในการเขียน งานเขียนประเภตินั้นมีความซับซ้อนเริ่มตั้งแต่การเริ่มวางเค้าโครงเรื่องที่ต้องการจะเขียน การเรียบเรียงความคิด การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเลือกคำให้เหมาะสม ปัญหาของผู้เรียนเกี่ยวกับการเขียนเล่าเรื่องในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นมักจะเกี่ยวข้องกับ การไม่รู้จักรากคำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง การไม่รู้จักรากวางเค้าโครงเรื่องและไม่สามารถเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นตัวอักษรได้ ซึ่งสิ่งนี้เป็นปัญหาอย่างมากในการสอบวิชาภาษาอังกฤษในการสอบ หรือการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากในแบบทดสอบนั้นจะมี ส่วนของการเขียนบรรยายเรื่องเล่า ภาษาอังกฤษจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ด้วย โดยกำหนดให้ผู้เรียนต้องเขียนภาษาอังกฤษในระดับประโยคได้อย่างน้อย 1 ย่อหน้า จึงจะได้คะแนน ซึ่งนักเรียน

ส่วนใหญ่จะไม่เขียนประโยคใดๆลงในกระดาษคำตอบเลย ทำให้ไม่ได้คะแนนในส่วนนี้ ดังนั้นผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวิทยาลัย อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดร้อยเอ็ด จึงอยู่ในระดับที่ต่ำเนื่องจากนักเรียนเกือบครึ่งหนึ่งของห้องไม่สามารถเขียนบรรยายเรื่องเล่า ภาษาอังกฤษจากภาพที่กำหนดให้ได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถทำข้อสอบเกี่ยวกับการเติมคำได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนขาดความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือผู้เรียนยังขาดทักษะการเขียนในระดับประโยค และขาดความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ให้มี

นอกจากนี้ นักเรียนส่วนมากมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าเป็นวิชาที่ยากต่อการฝึกฝนเนื่องจากไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันทำให้ไม่ตั้งใจเรียนเวลาครูสอน

ดังนั้นครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องหาเทคนิคการสอนที่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษในการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนพลับพลาวิทยาลัยให้สูงขึ้นในขณะเดียวกันก็สามารถพัฒนาเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นด้วยเพื่อให้ผู้เรียนรักและชอบที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

ดังนั้น ครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และนำมาใช้ในชั้นเรียน เทคนิคหนึ่งที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดที่ผู้สอนสนใจที่จะนำมาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ คือเทคนิคการต่อภาพหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเทคนิคการต่อภาพซึ่งเป็นเทคนิคที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนด้วยการแบ่งงานเป็นกลุ่มให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบงานเขียนของตนเองเป็นรายบุคคล จากนั้นนำผลงานเขียนของแต่ละคนมาเรียงต่อกันเพื่อให้เกิดเป็นงานเขียน 1 เรื่องโดยเป็นการเขียนบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ครูกำหนดให้ โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มเขียน 1 เรื่อง 1 ย่อหน้าแล้วส่งครูในชั้นเรียนซึ่งวิธีการนี้เรียกว่าการใช้เทคนิคการต่อภาพ

จุดเด่นของเทคนิคการเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้คือเป็นวิธีการสอนแบบร่วมมือ ผู้เรียนแต่ละคนจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง คนที่เรียนเก่งช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่าในลักษณะของการไปช่วยอธิบายให้คนที่เรียนอ่อนกว่าฟังเป็นกลุ่ม การเรียนวิธีนี้เริ่มจากการที่ครูผู้สอนแบ่งกลุ่มเด็กในชั้นเรียนโดยใช้เกณฑ์วิชาภาษาอังกฤษละ ผู้เรียนเก่งและอ่อนผสมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คนและ แบ่งกลุ่มผู้เรียน 2 ครั้งแรกเรียกว่ากลุ่มบ้านซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับหัวข้อที่จะต้องศึกษา และครั้งที่ 2 เรียกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ศึกษา หัวข้อที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มบ้าน กับเพื่อนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เมื่อศึกษาจนเข้าใจดีแล้วจึงกลับไปกลุ่มบ้าน อีกครั้งเพื่ออธิบายเนื้อหาของบทเรียนให้เพื่อนๆในกลุ่มบ้านฟัง วิธีนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ช่วยกันคิดแต่จะเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีความสุขสนุกสนาน

ในการเรียนในระหว่างการเรียนรู้กระบวนการเขียนในระดับประโยคด้วย

การเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ 1.เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 1 ซึ่งพัฒนาโดยอารอนสัน ซึ่งมีวิธีการเรียนดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น 2.เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ของสลาวิน ซึ่งเขาพัฒนาวิธีการนี้มาจากเทคนิคการต่อภาพของอารอนสัน (Robert E. Slavin, 1978) ซึ่งวิธีนี้นักเรียนในห้องเรียนจะถูกแบ่งเป็นกลุ่มเหมือนกับเทคนิคการเรียนแบบแบ่งกลุ่มแข่งขัน และเทคนิคแบ่งกลุ่มผลประโยชน์ สมาชิกทุกคนในทีมได้เนื้อหาเดียวกัน แต่เน้นหัวข้อที่ต้องศึกษาค้นคว้าหัวข้อที่ตนได้รับมอบหมายกับสมาชิกกลุ่มอื่นๆในหัวข้อเดียวกัน เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หลังจากศึกษาหัวข้อที่ตนได้รับมอบหมายแล้ว นักเรียนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมมาเล่าหัวข้อที่ตนได้ศึกษาให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง สุดท้ายจึงทำการทดสอบที่เกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดที่เรียนทั้งหมดแต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคล ผลงานกลุ่มจะพิจารณาจากคะแนนพัฒนาการโดยนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

ในงานวิจัยนี้ใช้เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาโดยสลาวิน มาพัฒนาผู้เรียนในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษรวมทั้งพัฒนาเจตคติการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนโดยขั้นแรกผู้วิจัยจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม 2 ครั้ง เรียกว่ากลุ่มบ้าน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในการแบ่งกลุ่มครั้งแรกจะเป็นการแบ่งกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบหัวข้อที่ตนเองต้องศึกษา ต่อมาเมื่อทราบหัวข้อแล้วผู้เรียนจะไปจับกลุ่มใหม่เรียกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในกลุ่มนี้ผู้เรียนจะช่วยกันศึกษาเนื้อหาแล้วกลับไปอธิบายให้เพื่อนในกลุ่มบ้าน ฟัง แล้วส่งชิ้นงานเป็นงานกลุ่ม ครูผู้สอนประเมินผลงานเป็นกลุ่มแล้วให้คะแนน กลุ่มใดทำคะแนนได้มากที่สุด กลุ่มนั้นเป็นผู้ชนะรับรางวัลจากครู โดยวิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนเพื่อให้กลุ่มของตนเองทำคะแนนได้คะแนนมากที่สุดเพื่อรับรางวัลจากครู

เทคนิคการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาโดยสลาวินนี้สามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษในกลุ่มเล็กๆ ให้สูงขึ้นได้ (Robert E. Slavin, 1978) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้ เช่นเดียวกับกับนักการศึกษาหลายคนก็ได้กล่าวไว้ว่าเทคนิคการสอนแบบต่อภาพนี้เป็นวิธีการที่ยืดหยุ่นและสามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เทคนิคการสอนแบบต่อภาพนี้เป็นวิธีการสอนที่มีความหลากหลาย ผู้เรียนจะเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อที่กำลังเรียนในชั้นเรียนและสามารถสอนเพื่อนในชั้นเรียนได้อีกด้วย ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าสิ่งนี้เป็นความสำเร็จของผู้เรียนในชั้นเรียนแต่ละคนเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนต้องสามารถอธิบายให้เพื่อนของตนเข้าใจถึงหัวข้อที่ตนเองกำลังพูดอยู่ได้ (Şahin, 2010)

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการต่อภาพ

หรือเทคนิคจิ๊กซอร์แบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาโดยสลาวิน มาใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำวิจัยในเรื่องนี้โดยเฉพาะในประเทศไทย โดยผู้วิจัยมีความต้องการที่จะศึกษาเพื่อพัฒนาการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวิทยาคมให้ดีขึ้นได้หรือไม่และผู้เรียนมีเจตคติอย่างไรต่อรูปแบบการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพในการพัฒนาความสามารถการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

คำถามการวิจัย

1. การใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้หรือไม่
2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติที่ดีต่อการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

ความสำคัญของงานวิจัย

ผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงผลของการสอนโดยใช้วิธีการของเทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษให้เพิ่มขึ้นและผู้เรียนมีเจตคติต่อการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้อย่างไรและเพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางปรับปรุงพัฒนาทักษะการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความสนใจค้นคว้าต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ขอบเขตงานวิจัย

1. ประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนพลับพลาวิทยาคม สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษา มัชฌมศึกษาเขต 27 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 124 คน
2. กลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจงเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษาเขต 27 ที่ลงทะเบียนเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ.20205) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 32 คน
3. ระยะเวลาการวิจัย ใช้เวลาในการวิจัย จำนวน 20 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เวลา 10 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เรื่องเล่าภาษาอังกฤษ หมายถึง เรื่องเล่าภาษาอังกฤษที่เขียนขึ้นจากภาพเรียงลำดับ เหตุการณ์ที่ครูกำหนดให้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ
2. เทคนิคการต่อภาพ หมายถึง เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์แบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาขึ้นมา โดยสลาวิน เป็นเทคนิคที่ผู้สอนให้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์กับนักเรียนเป็นกลุ่มในชั้นเรียนเพื่อเป็นการกำหนดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่นักเรียนต้องเขียนขึ้นมาแล้วให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม ช่วยกันแต่งประโยคแล้วนำประโยคของแต่ละคนนั้นมาเรียงลำดับต่อกันตามเหตุการณ์ที่ปรากฏใน ภาพ
3. เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบเทคนิคการต่อภาพ
4. การเขียนบรรยายภาพ หมายถึง การเขียนบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ซึ่งเป็น ภาพที่ครูกำหนดให้ในชั้นเรียนโดยภาพที่กำหนดให้จะเป็นลักษณะภาพที่บอกลำดับการเกิดของ เหตุการณ์ก่อน หลัง การเขียนนี้ผู้เรียนจะต้องเขียนบรรยายเป็นภาษาอังกฤษกับภาพที่เกิดขึ้นไป จนถึงภาพลำดับสุดท้าย
5. การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยการแบ่งเป็นกลุ่มแล้วแบ่งงานให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ทำเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในหัวข้อที่ครูกำลังทำการสอน โดยวิธีนี้ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการ เรียนรู้ในชั้นเรียนกับครูผู้สอน

6. การพัฒนาความสามารถด้านการเขียน หมายถึง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ผู้เรียนสามารถเขียนสื่อความหมายได้ชัดเจนตามภาพโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา การเรียบเรียง ความแม่นยำของการใช้ประโยค การเลือกใช้คำ กลไกทางภาษา ที่ผู้เรียนจะต้องทำคะแนนให้ได้ตามเกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งจะมีการประเมินผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนจบเนื้อหาไปแล้วว่าผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นด้านใดบ้าง ความสามารถด้านการเขียนนี้ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ออกมาเป็นตัวอักษร รวมถึงสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหา คำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษาให้เกิดเป็นเรื่องราวตรงตามตามภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ครูให้มา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครั้งนี้มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ
  - 3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ
  - 3.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ
  - 3.3 บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ
  - 3.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ
  - 3.5 การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพของสลาวิน
4. ทฤษฎีการสอนเขียนภาษาอังกฤษ
5. เอกสารที่เกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ
6. การเขียนเรื่องเล่า
  - 6.1 ทฤษฎีการเล่าเรื่อง
  - 6.2 ความหมายของการเขียนเรื่องเล่า
  - 6.3 องค์ประกอบของการเขียนเรื่องเล่า
7. เอกสารที่เกี่ยวกับเจตคติ
8. งานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ
9. กรอบแนวคิดงานวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางการจัดทำ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้นักเรียนทุกคนได้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม ดังนั้นหลักสูตรของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนหลังผู้เรียนสำเร็จการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สรุปสาระสำคัญดังนี้

ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีความสามารถในการทำตาม คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายที่ได้ฟังหรืออ่านและต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว โฆษณา นิทานและบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้องตามหลักการอ่านรวมทั้งความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับประโยคหรือข้อความที่ฟังและอ่าน เลือกหรือระบุหัวข้อ ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน ความคิดเห็นที่เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และสามารถยกเหตุผลและให้ตัวอย่างประกอบได้

นอกจากนี้ยังต้องมีความสามารถในการสนทนาและเขียนเกี่ยวกับข้อมูลของตนเอง ที่เป็นเรื่องต่างๆ ใกล้ตัวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังอยู่ในความสนใจของสังคมและสามารถสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและต้องสามารถใช้คำขอร้อง คำชี้แจงและต้องใช้คำแนะนำอย่างเหมาะสม ผู้เรียนจะต้องพูดและเขียนแสดงความต้องการ พูดให้ความช่วยเหลือหรือพูดปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น กล่าวหรือเขียนเพื่อขอข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ได้ฟังได้อ่านเหมาะสมตามสถานการณ์ และผู้เรียนต้องสามารถกล่าวหรือเขียนบรรยายเกี่ยวกับ กิจกรรมเรื่องในอดีต ข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการพูดและเขียนบรรยาย อธิบายเหตุการณ์เกี่ยวกับ ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ของตนเอง เรื่องที่อยู่ในความสนใจในสถานการณ์ปัจจุบันและสามารถ ให้เหตุผลประกอบได้ สามารถเลือกใช้ภาษา น้ำเสียงและกริยาท่าทางประกอบการสนทนา เหมาะ กับบุคคลและโอกาสของการพูดตามบริบทและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และสามารถบรรยาย หรืออธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรมประเพณีของเจ้าของภาษา และนักเรียนต้องเข้าร่วม

การจัดกิจกรรมภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศตามความสนใจรวมไปถึงผู้เรียนต้องสามารถอธิบายความเหมือนและความแตกต่างของการออกเสียงตั้งแต่ระดับคำไปจนถึงระดับประโยคของภาษาไทยและภาษาต่างประเทศและสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องสามารถค้นคว้า รวบรวมและสรุปข้อมูลข้อเท็จจริงด้วยการพูดและการเขียนโดยใช้ภาษาต่างประเทศได้

ประการสุดท้ายผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จำลองที่ครูได้สมมุติขึ้นในห้องเรียนเพื่อเป็นการสร้างทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ซึ่งเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ การซื้อ-ขาย การศึกษาและอาชีพ การบริการและเดินทางท่องเที่ยว

ในส่วนของการเขียนบรรยายเล่าเรื่องได้ถูกบรรจุไว้ในสาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต.1.3 ซึ่งได้กล่าวว่าผู้เรียนต้องนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด ข้อมูลต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน บรรยายเหตุการณ์ ประสบการณ์และประเด็นต่างๆ ที่เป็นที่น่าสนใจของสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้ (Smith, 2015) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นแนวทางที่เกี่ยวกับการที่ผู้เรียนทำการแก้ปัญหาพร้อมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จหรือบรรลุเป้าหมายร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องระลึกเสมอว่าเขาเป็นส่วนสำคัญของกลุ่ม ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่มเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวของทุกคน ในกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย สมาชิกทุกคนต้องแสดงความคิดเห็นและช่วยเหลือกันให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ จัดหาและชี้แนะแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนเป็นแหล่งความรู้ซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

(Williams, 2000) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่มีการแบ่งกลุ่มเล็กๆ ที่มีเป้าหมายร่วมกัน โดยมีส่วนประกอบ 5 ส่วน คือ มีเป้าหมายร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ทางบวก ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ความรับผิดชอบรายบุคคล และทักษะทางสังคม

(Lado Robert, 1964) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนทำงานในกลุ่มเล็กๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ร่วมกัน ภายใต้คำแนะนำของครู

(สุวิทย์ มูลคำ, 2545) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

(อรนุช ลิมตศิริ, 2551) ได้ให้ความหมาย การเรียนแบบร่วมมือ ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน สมาชิกในกลุ่มมีระดับความสามารถแตกต่างกัน เช่น เพศเชื้อชาติ และความสามารถทางการเรียน สามารถสื่อสารกันและร่วมกันปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย โดยที่สมาชิกแต่ละคนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน และต่องานกลุ่ม โดยมีเป้าหมายร่วมกัน และได้รับรางวัลร่วมกัน เมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ

(ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) ได้ให้ความหมาย การเรียนรู้แบบร่วมมือ ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกกลุ่มจะมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ เป้าหมายของกลุ่ม

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553) ได้ให้ความหมาย การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้ จึงมีลักษณะ ดังนี้

1. มีการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม
2. สมาชิกในกลุ่มมีจำนวนไม่ควรเกิน 6 คน
3. สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันเพื่อช่วยเหลือกัน
4. สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เช่น
  - เป็นผู้นำกลุ่ม
  - เป็นผู้อธิบาย
  - เป็นผู้ตรวจสอบ
  - เป็นผู้สังเกตการณ์
  - เป็นผู้ให้กำลังใจ

5. สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน ยึดหลักว่า “ความสำเร็จของแต่ละคนคือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

(ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ว่าเป็นวิธีให้ผู้เรียนทำงานด้วยกันในกลุ่มย่อยได้เรียนรู้ และรับผลตอบแทนร่วมกัน

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยมีการทำงานร่วมกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

สรุปว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือคือการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ในชั้นเรียนเพื่อรับผิดชอบงานกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย ผู้เรียนจะช่วยเหลือปรึกษาหารือกันในกลุ่ม สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องแบ่งงานกันทำเพื่อให้งานกลุ่มนั้นประสบความสำเร็จ

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีนักวิชาการกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้ (Robert E Slavin, 2014) ได้กล่าวสรุปองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือไว้ 5 ประการ คือ

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันทางบวก นักเรียนต้องตระหนักว่างานที่ทำด้วยกันเป็นงานกลุ่ม การทำงานจะบรรลุจุดประสงค์หรือประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันทางการเรียนและต้องระลึกว่าทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของกลุ่ม ดังนั้นผลงานของกลุ่มคือผลสำเร็จของนักเรียนแต่ละคน และเช่นเดียวกัน ผลงานของนักเรียนแต่ละคนก็เป็นผลงานของกลุ่มด้วยซึ่งความสำเร็จนี้จะขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกทุกคน จะไม่มีการยอมรับความสามารถของบุคคลเพียงคนเดียว

2. การติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรง การปฏิสัมพันธ์จะเกิดขึ้นเมื่อทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน มีการสนับสนุนผลงานของสมาชิก การอธิบายขยายความในบทเรียนที่เรียนมาให้แก่เพื่อนในกลุ่มเข้าใจ การทำความเข้าใจ การสรุปเรื่องและการให้เหตุผลต่างๆ ตลอดจนมีการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอแนวคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด

3. การรับผิดชอบของงานกลุ่ม การเรียนแบบร่วมมือให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ กล่าวคือ การเรียนแบบร่วมมือจะถือว่าสำเร็จเมื่อทุกคนในกลุ่มเข้าใจในบทเรียนตรงกันหรือได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในบทเรียนนั้น

4. ทักษะในความสัมพันธ์กับกลุ่มเล็กและผู้อื่น นักเรียนทุกคนต้องสามารถที่จะทำงานร่วมกันเข้ากันได้ทุกคน และสามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยได้เพื่อให้งานของกลุ่มบรรลุจุดมุ่งหมายและมีประสิทธิภาพ ครูต้องฝึกให้นักเรียนทำความเข้าใจกันและไว้วางใจกัน พูดสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ยอมรับความคิดเห็นและให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน ช่วยกันแก้ปัญหาของความขัดแย้ง

5. กระบวนการกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มต้องรู้จักช่วยกันทำงานอภิปรายออกความเห็นเมื่อทำงานเสร็จแล้วนักเรียนในกลุ่มสามารถบอกที่มาของผลลัพธ์ได้สามารถวิเคราะห์การทำงานของกลุ่มและหาวิธีปรับปรุงการทำงานของกลุ่มให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

(อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2553) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ทุกคนมีความรู้สึกว้างงานจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือกันและกัน
2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึที่ดีต่อกัน
3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่มให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น
4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาคความขัดแย้ง การให้ความสำคัญ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความเข้าใจและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น
5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่มต้องสามารถประเมินการทำงานกลุ่มได้ว่า ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดเพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาคที่ใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิมเป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

(ชนาธิป พรสกุล, 2554) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการดังนี้

1. การพึ่งพากันทางบวก ผู้เรียนรับรู้ว่าจะต้องแบ่งปัน ช่วยเหลือ รับผิดชอบงานร่วมกัน ไม่มีใครประสบความสำเร็จ ถ้าคนอื่นในกลุ่มไม่สำเร็จด้วย งานที่ครูสั่งให้ทำ ต้องใช้ทักษะของคนทั้งกลุ่ม และทุกคนต้องมีบทบาทในการทำงานให้เสร็จ

2. การปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า ผู้เรียนนั่งเป็นกลุ่มหันหน้าเข้าหากัน มีโอกาสพัฒนาทักษะการสื่อสาร ได้ปรึกษาอธิบายให้กันฟัง ตัดสินใจแก้ปัญหาและทำงานให้บรรลุเป้าหมาย

3. ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของทุกคน ทุกคนมีความรับผิดชอบต่อกลุ่มด้วยการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน และช่วยผู้อื่น แต่ละคนต้องแสดงความสามารถในการทำงานและแสดงความรู้ในการทดสอบ

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการฟัง การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ เรียนรู้ที่จะจัดการความขัดแย้ง และยืนยันความถูกต้องเรียนรู้คุณค่าของความคิดที่แตกต่าง

5. กระบวนการกลุ่ม ให้ผู้เรียนอภิปรายวิธีทำงานให้สำเร็จการรักษาความสัมพันธ์อันดีในกลุ่ม และประเมินความก้าวหน้า

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยกัน เป็นการรับรู้ที่ทุกคนมีหน้าที่และมีความสำคัญเท่าเทียมกันหมด ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกภายในกลุ่มทุกคน

2. การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด นักเรียนจะนั่งเรียนด้วยกันเป็นกลุ่มหันหน้าเข้าหากัน เพื่อที่จะได้ซักถาม ตอบปัญหา อธิบายโต้ตอบซึ่งกันและกัน ให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน ยอมรับเหตุผลของผู้อื่น รู้จักสนับสนุนและกล่าวชมเชยผู้อื่น

3. ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบและทำงานได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ

4. ทักษะการทำงานกลุ่ม ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาคความขัดแย้ง การให้ความสำคัญ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น

5. กระบวนการกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปราย ซักถามเพื่อให้เข้าใจตรงกันและประเมินผลการทำงานของสมาชิกเป็นรายบุคคล และกลุ่ม เพื่อรู้ข้อบกพร่องและปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปว่าองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือมีลักษณะของการต้องพึ่งพาอาศัยกันภายในกลุ่ม มีการแบ่งงานกันให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบทำงานกลุ่มย่อยแล้วตรวจสอบความ

ถูกต้องของเนื้อหาที่ให้สมาชิกทำ ความสำเร็จของงานนั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จของงานกลุ่มไม่ใช่ ความสำเร็จของงานรายบุคคล

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ

นักวิชาการให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้

(Stahl, 1994) ได้กล่าวว่า การเรียนร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ เป็นรูปแบบของการเรียนร่วมมือแบบหนึ่ง ลักษณะของการเรียนร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพจะจัดนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะมีนักเรียน 6 คน มีระดับความรู้แตกต่างกันสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะถูกอธิบายให้เพื่อน ฟังถึงสิ่งที่ตนได้ไปเรียนมาร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่นๆ

(สวิทย์ มูลคำ, 2545) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพเป็นการ จัดกระบวนการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคการต่อภาพ โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มทุกกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ ทำกิจกรรมเดียวกัน ผู้สอนจะแบ่งเนื้อหาของเรื่องที่จะให้เรียนรู้ออกเป็นหัวข้อ ผู้เรียนแต่ละคนจะเป็น ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องที่ตนได้รับมอบหมายให้ศึกษาจากกลุ่ม สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายใน หัวข้อเดียวกันก็จะทำการศึกษาค้นคว้าร่วมกันจากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเพื่อ ทำหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอธิบายความรู้เนื้อหาสาระที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟังเพื่อให้เพื่อนสมาชิก ทั้งกลุ่มได้รู้เนื้อหาสาระครบทุกหัวข้อย่อยและเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระทั้งเรื่อง

(ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) ได้ให้ความหมายการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนด้วย เทคนิคการต่อภาพเป็นการเรียนแบบร่วมมือโดยที่ผู้เรียนแต่ละบุคคล ต้องไปศึกษาค้นคว้าในส่วนที่ ได้รับมอบหมายแล้วนำกลับมาสอนให้แก่สมาชิกกลุ่มได้เรียนรู้ภาพรวมทั้งหมด

สรุปว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ หมายถึง กิจกรรมการเรียนที่ ผู้สอนแบ่งจำนวนนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยเท่ากับจำนวนหัวข้อย่อยของเนื้อหาที่จะให้เรียนรู้ โดยที่ทุก กลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเดียวกัน ผู้เรียนของแต่ละกลุ่มจะศึกษาค้นคว้าคนละหัวข้อเพื่อ เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ผู้เรียนต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันก็จะทำการศึกษาค้นคว้า ร่วมกัน จากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอธิบายความรู้ เนื้อหาสาระที่ตนศึกษาให้เพื่อนฟัง สมาชิกทั้งกลุ่มได้รู้เนื้อหาสาระครบทุกหัวข้อย่อยและเกิดการ เรียนรู้เนื้อหาสาระทั้งเรื่องพร้อมกัน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ

นักวิชาการกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำ, 2545) เสนอว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

1. การเตรียมสื่อการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องเตรียมใบงาน ใบความรู้ สื่อการเรียนรู้ อื่นๆสำหรับผู้เชี่ยวชาญแต่ละกลุ่มและสร้างแบบทดสอบย่อยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้
2. การจัดสมาชิกของกลุ่ม ผู้สอนจะต้องแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มๆ เรียกว่า “กลุ่มบ้าน” แต่ละกลุ่มจะมีผู้เชี่ยวชาญแต่ละเรื่องตามใบงานที่ผู้สอนสร้างขึ้น
3. การรายงานและการทดสอบย่อย เมื่อผู้เชี่ยวชาญกลับเข้ากลุ่มตัวเองและสอน เรื่องที่ตนเองได้เรียนรู้มาสอนหรือรายงานให้กับสมาชิกในกลุ่มแล้ว ควรมีการอภิปรายกันทั้ง ห้องเรียนอีกครั้ง หรือมีการถาม-ตอบในหัวข้อเรื่องที่เรียนรู้ หลังจากนั้นผู้สอนทำการทดสอบย่อย และประเมินให้คะแนน

(ชนัท ธาตุทอง, 2551) ได้เสนอองค์ประกอบของเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้

1. เตรียมสื่อ
  - ใบงาน ใบความรู้ สื่อ แบบทดสอบย่อย
2. จัดสมาชิกกลุ่ม
  - กลุ่มพื้นฐาน
  - กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
3. การรายงานและการทดสอบย่อย
  - นำเสนอ อภิปรายร่วมกัน ถาม – ตอบ
  - ทดสอบย่อย ประเมินผล

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพมี องค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

1. การเตรียมสื่อการเรียนรู้ ผู้สอนเตรียมใบความรู้ สื่อ ใบงาน และแบบทดสอบ
2. การจัดสมาชิกของกลุ่ม โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มพื้นฐาน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
3. การรายงานและการทดสอบย่อย ผู้เชี่ยวชาญกลับเข้ากลุ่มพื้นฐานของตนเองและ รายงานเรื่องที่ได้เรียนรู้มาให้สมาชิกในกลุ่มฟัง หลังจากนั้นผู้สอนทำการทดสอบย่อยและประเมินให้ คะแนน

สรุปว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ หมายถึง การเรียนรู้โดยการใช้

กระบวนการกลุ่มโดยผู้สอนเป็นผู้เตรียมสื่อการสอน ใบความรู้ต่าง ๆ จัดสมาชิกกลุ่มย่อยในชั้นเรียน ทุกกลุ่มได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเดียวกัน มีการจัดสมาชิกเป็นกลุ่มบ้าน และกลุ่มเชี่ยวชาญ เพื่อให้สมาชิกได้ศึกษาความรู้และทำใบงานด้วยกัน เป็นลักษณะของการแบ่งงานกันทำคนละส่วนแล้ว นำมารวมกันในตอนท้าย ระหว่างการทำงาน ผู้เรียนมีการถามตอบ มีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายเดียวกัน และประเมินทดสอบในช่วงท้าย

บทบาทของครูและผู้นำกลุ่มในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ

ในการดำเนินการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนั้น ครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากเนื่องจากเป็นผู้ควบคุมการทำงานของนักเรียนทั้งหมดให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนั้นก็ยังมีส่วนหรือหัวหน้ากลุ่มของแต่ละกลุ่มซึ่งต้องทำหน้าที่ดำเนินกิจกรรมในชั้นเรียน ร่วมกับครูดตามแผนที่ได้วางไว้ เราสามารถแบ่งหน้าที่ของครูและผู้นำกลุ่มระหว่างดำเนินการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพตามแนวคิดของนักการศึกษาต่างๆ ดังนี้คือ

(Aronson, 2002) กล่าวว่าบทบาทหน้าที่ในการเรียนด้วยเทคนิคการต่อภาพนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 บทบาท คือ บทบาทของครู และบทบาทของหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งทั้งบทบาทของครูและบทบาทของหัวหน้ากลุ่ม จะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานให้แก่การดำเนินงานของกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือและแนะนำกลุ่มเพื่อให้ทำงานได้สำเร็จลุล่วง ครูผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้คอยช่วยเหลือจำเป็นต้องมีผู้ช่วย ซึ่งก็คือนักเรียนที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม โดยครู และหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่และบทบาทดังนี้

บทบาทของครู

ในบางครั้งการทำงานร่วมกันของกลุ่ม อาจเกิดปัญหาขึ้น เช่น บางคนไม่ยอมสนใจฟังสิ่งที่เพื่อนนำเสนอ ครูไม่ควรแก้ปัญหาให้กลุ่มนั้นๆด้วยการบอกให้เพื่อนคนนั้นทำงาน แต่ควรให้หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้ช่วย เพื่อสอบถามว่าปัญหาเกิดขึ้นที่ไหน บางทีนักเรียนอาจจะฟังการนำเสนอของเพื่อนไม่ทัน จึงเลิกสนใจ หัวหน้าก็ควรแก้ปัญหาด้วยการให้เพื่อนที่นำเสนอขอทบทวนอีกครั้งหรือบางทีปัญหาอาจเกิดจากการที่สมาชิกเรียนรู้ได้เร็วจนรู้สึว่าการนำเสนอของเพื่อนน่าเบื่อ หัวหน้าอาจแก้ปัญหาโดยให้เพื่อนที่นำเสนอ เปลี่ยนมาใช้คำพูดของตัวเอง เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ และสุดท้ายมีบางครั้ง ที่ครูเห็นว่าควรให้มีการอภิปรายกลุ่มถึงสภาพการทำงาน เพื่อให้เกิดการพูดคุยทำความเข้าใจกันเพื่อให้เกิดการร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพในการเป็นผู้ประสานงานกลุ่มของแต่ละกลุ่ม ครูต้องเป็น

แหล่งข้อมูลที่ดี เมื่อนักเรียนมีคำถามจึงจะสามารถให้คำแนะนำได้ โดยการให้ศึกษาเพิ่มเติมส่วนใด แต่ที่สุุดก็ยังคงให้อิสระกับการทำงานของนักเรียนเอง

การเลืกวิธีการสอนแบบเดิมๆจะเป็นเรื่องยากสำหรับครู แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นเมื่อ ความรับผิดชอบตกไปอยู่ที่ตัวนักเรียนเอง ทำให้นักเรียนไม่สามารถบ่นว่าครูสอนน่าเบื่อได้อีกในขณะที่ ที่นักเรียนเป็นผู้กำหนดเอง แต่ไม่ใช่ว่าครูจะไม่ต้องทำอะไรเลย เพราะครูยังต้องคอยวางโครงสร้าง ของการทำงานกลุ่มอย่างเป็นลำดับขั้นตอนให้แก่นักเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

บทบาทผู้นำกลุ่ม

ครูคาดหวังว่าหัวหน้าจะเข้าใจระบบการทำงานกลุ่ม โดยครูจะให้เหล่าสมาชิกช่วยกันคิด รายการหน้าที่และความรับผิดชอบของหัวหน้ากลุ่ม เพื่อหัวหน้ากลุ่มจะได้รู้บทบาทของตนซึ่งมีดังนี้

1. ช่วยกลุ่มให้มีการจัดการที่ดี คือ มีแฟ้ม เลือคนจับเวลาและผู้จัดบันทึกข้อมูลในแต่ละ วัน เป็นผู้รวมหรือเลิกกลุ่ม ช่วยกลุ่มหาข้อสรุปการดำเนินการปฏิบัติกิจกรรม ช่วยกำหนดการทำงาน
2. ให้สมาชิกทำตามหน้าที่ของตน โดยคอยชี้แนะและเตือน ถ้ามถึงสิ่งที่ทำเสร็จไปแล้วต่อผู้ บันทึก เวลาเหลือเท่าไร
3. เป็นผู้ประสานงานระหว่างครูกับกลุ่ม ทำความเข้าใจกับภาระงานจากครูก่อนที่จะนำมา อธิบายต่อเพื่อนสมาชิก
4. สร้างพฤติกรรมอันจะนำไปสู่ความสำเร็จแก่สมาชิก
5. ถ้ามคำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลหรือความชัดเจน
6. อดทนและทำความเข้าใจได้ดี มีความเชื่อมั่นว่าการดำเนินงานของกลุ่มจะมี ประสิทธิภาพหากร่วมมือกัน

7. ขอร้องให้เพื่อนสมาชิกทำอะไรสักอย่างอย่างสุภาพ
8. ช่วยให้กลุ่มแก้ปัญหาความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยความยุติธรรม และช่วยให้ สมาชิกกลุ่มทำ ความเข้าใจซึ่งกันและกันได้
9. พร้อมรับฟัง ข้อคิดเห็นที่เพื่อนๆจะมีต่อตน เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ เช่น ถ้ามว่า “ ฉันทควรจะต้งเพิ่มเติม หรือปรับปรุงตรงไหนบ้าง หัวหน้ากลุ่มเหล่านี้ ต้องผ่านการฝึกฝน โดยตอนแรกครูอาจนัดพบตอนพักกลางวันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับกระบวนการ และการทำงานกลุ่มเพื่อช่วยให้มีประสบการณ์ในการแก้ปัญหา และมีโอกาสซักถามหรือแลกเปลี่ยน กัน ซึ่งจะมีประโยชน์มากในช่วงแรกๆที่ต่างคนต่างขาดประสบการณ์

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า บทบาทหน้าที่ในการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค

การต่อภาพนั้น มีอยู่ด้วยกัน 2 บทบาท คือ

1. บทบาทของครู ซึ่งครูจะทำหน้าที่เป็นผู้คอยช่วยเหลือ เป็นแหล่งข้อมูลที่ดีเมื่อนักเรียนมีคำถามจะสามารถให้คำแนะนำได้ และประเมินการทำงานของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

2. บทบาทของหัวหน้ากลุ่มโดย นักเรียนจะมีหัวหน้ากลุ่มโดยทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน ให้แก่การดำเนินงานของกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือและแนะนำกลุ่ม เพื่อให้ทำงานได้สำเร็จลุล่วงและนักเรียนในกลุ่มร่วมมือกันทำกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้งานนั้นสำเร็จตามเป้าหมาย

ในงานวิจัยนี้จะใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาโดยนักการศึกษาที่ชื่อว่าสลาวิน โดยห้องเรียนจะถูกแบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน เนื้อหาที่เรียนจะแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกกลุ่ม นักเรียนจะได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหัวข้องานคนละหัวข้อ โดยที่สมาชิกแต่ละคนจะไปศึกษา ค้นคว้าหัวข้องานที่ตนได้รับมอบหมายกับสมาชิกกลุ่มอื่นๆในหัวข้อเดียวกัน เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นสมาชิกแต่ละคนจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะกลับมาที่กลุ่มเดิมคือกลุ่มบ้าน แล้วหมุนเวียนกันนำเสนองานหรือเล่าเรื่องของตนที่ได้ศึกษาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง จนครบทุกหัวข้อ จากนั้นครูจะให้ใบงานหรือแบบทดสอบการเขียนกับนักเรียนแล้วประเมินงานเขียนเป็นกลุ่ม กลุ่มใดทำคะแนนตามเกณฑ์การประเมินได้มากที่สุดกลุ่มนั้นชนะและรับรางวัลจากครูผู้สอน

สรุปว่าบทบาทของครูและผู้นำกลุ่มในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ ครูคือผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวกับการบอกลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ในชั้นเรียนแก่ผู้เรียนว่าผู้เรียนต้องทำอะไรก่อนหลังในชั้นเรียน เป็นผู้เตรียมสื่ออุปกรณ์ต่างๆ ในการสอน เป็นผู้วางโครงสร้างการทำงานกลุ่มให้แก่วิธีเรียนเพื่อให้ผู้เรียนทำตามอย่างเป็นลำดับขั้นตอนในชั้นเรียน

ส่วนบทบาทผู้นำกลุ่มนั้นคือเป็นผู้ประสานงานระหว่างครูผู้สอนกับเพื่อนๆ ในกลุ่มและเป็นผู้รับคำสั่งจากครูมาอธิบายให้เพื่อนๆ ในกลุ่มฟังว่าตอนนี้ครูให้ทำอะไร ช่วยเหลือเพื่อนๆ ในกลุ่ม เพื่อให้ทำงานให้เสร็จตามคำสั่งของครูผู้สอนเพื่อให้ได้ชิ้นงานตามที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ

ได้มีนักวิชาการกล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้ (Stahl, 1994) อธิบายถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมกลุ่มบ้าน

1. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามระดับความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยเด็กที่มีคะแนนดี 1 คน เด็กที่มีคะแนนปานกลาง 2-4 คน และเด็กที่มีคะแนนต่ำ 1 คน
2. ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่างๆ ในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง

3. ครูให้นักเรียนเลือกสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่างๆ ตามคำสั่งในใบงาน “บทบาทของสมาชิกในกลุ่มบ้าน” ที่ครูแจกให้

4. ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่างๆ และอธิบายถึงรายชื่อหัวข้อย่อยในเรื่องที่เรียนแต่ละหัวข้อโดยจำนวนหัวข้อย่อยจะเท่ากับจำนวนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม

5. นักเรียนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยที่ไม่ซ้ำกันกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ครูแจกใบงานที่ 2 ซึ่งเป็นคำถามแต่ละหัวข้อย่อยที่แตกต่างกันไป เพื่อให้นักเรียนที่เลือกแต่ละหัวข้อตอบคำถามให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การเตรียมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

6. นักเรียนที่เลือกศึกษาหัวข้อเดียวกันมารวมกันในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แต่งตั้งสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่างๆ ตามคำสั่งในใบงานที่ 3 “กฎของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ” ที่ครูแจกให้

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเอกสารหรือหนังสือที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยรายละเอียดการศึกษาเนื้อหาจะระบุอยู่ในใบงานที่ 3 จากนั้น นักเรียนช่วยกันอภิปราย เพื่อตอบคำถามจากใบงานที่ 2 และสรุปความรู้เพื่อนำไปอธิบายในกลุ่มบ้านต่อไป

ขั้นที่ 3 การเสนอความรู้ในกลุ่มบ้าน

8. นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้านของตน สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจะผลัดกันเพื่อเสนอความรู้ที่ได้รับในการเข้าประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ สมาชิกในกลุ่มจะร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้อื่นในกลุ่มรับผิดชอบ

9. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายในชั้น มีการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแต่ละกลุ่มบ้านให้ตรงกันการให้คะแนนจะได้เป็นคะแนนกลุ่ม โดยการนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนมาเปรียบเทียบกับระดับคะแนนที่นักเรียนได้ทำไว้ก่อนการเรียนการให้คะแนนพัฒนาการจากการเปรียบเทียบคะแนนได้ดังนี้

สรุปว่า การเรียนร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพจะมีการแบ่งกลุ่ม 2 ครั้งคือครั้งที่ 1 เรียกว่า กลุ่มบ้านเพื่อให้นักเรียนรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองในกลุ่ม และครั้งที่ 2 เรียกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาหัวข้อกับเพื่อนที่ได้รับหัวข้อประเภทเดียวกันที่ จากนั้นก็จะกลับมาที่กลุ่มบ้านอีกครั้งเพื่ออธิบายสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้เพื่อนๆ ฟังอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นจะเป็นการนำเสนอผลงานกลุ่มของตนเองหน้าชั้นเรียน

นอกจากนักวิชาการชาวต่างประเทศแล้ว นักวิชาการชาวไทย (ทิศนา แคมมณี, 2554) ยังได้เสนอกระบวนการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่ากลุ่มบ้านของเรา

2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้มอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน

(เปรียบเทียบได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน ตั้งเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญขึ้นมา และร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียดและร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

4. สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปสู่กลุ่มบ้านของเรา แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เช่นนี้ สมาชิกทุกคนก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมของสาระทั้งหมด

5. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคล และนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรามารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัลจากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการกิจกรรมย่อย ดังนี้

ขั้นที่ 1 การจัดกลุ่มผู้เรียน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตามจำนวนหัวข้อย่อยในแต่ละคาบเรียน กลุ่มละ 4-5 คน และจัดนักเรียนเข้ากลุ่มบ้าน ซึ่งจะได้นักเรียนที่ความสามารถกัน (เก่ง กลาง อ่อน)

ขั้นที่ 2 การมอบหมายงาน ครูแบ่งเนื้อหาที่จะเรียนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกในกลุ่มบ้าน ให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบเนื้อหาหัวข้อย่อยไปศึกษาค้นคว้า คนละ 1 หัวข้อ

ขั้นที่ 3 การศึกษาค้นคว้า โดยสมาชิกในกลุ่มบ้านแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่นที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อเดียวกัน มารวมกันเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อศึกษาหาความรู้จากสื่อ เอกสาร ใบงานและใบความรู้และเตรียมการถ่ายทอดความรู้ต่อสมาชิกกลุ่มบ้าน

ขั้นที่ 4 การถ่ายทอดความรู้ สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปยังกลุ่มบ้านของตน แล้วพลัดกันถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มจนทุกคนในกลุ่มเข้าใจ สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปรายและซักถาม

ขั้นที่ 5 ทดสอบความรู้ ทุกคนทำแบบทดสอบ ให้คะแนนรายบุคคลแล้วนำคะแนนทุกคนในกลุ่มบ้านมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

สรุปว่าขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพนั้นประกอบไปด้วยขั้นตอนดังนี้คือ ขั้นแรกขั้นเตรียมเนื้อหาโดยผู้สอนจะเป็นผู้เตรียมเนื้อหาให้แก่ผู้เรียนและแบ่งเนื้อหาที่จะเรียนในชั้นเรียนจากนั้นจะเป็นการจัดกลุ่มผู้เรียนความสามารถกลุ่มละ 4 คนโดยในการแบ่งกลุ่มครั้งแรกจะเป็นการแบ่งกลุ่มบ้าน จากนั้นผู้สอนจะแจกเอกสาร อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ให้

กลุ่มละ 1 ชุด โดยแต่ละกลุ่มศึกษาหัวข้อเรื่องเดียวกัน โดยในขั้นนี้ครูผู้สอนจะเป็นผู้บอกให้ผู้เรียนที่ได้รับหัวข้อเดียวกันไปนั่งจับกลุ่มใหม่เรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ เมื่อกลุ่มนี้ได้ศึกษาเนื้อหาเรียบร้อยแล้วก็จะกลับไปนั่งในกลุ่มบ้าน เพื่ออธิบายเนื้อหาที่ตนได้ไปศึกษามาจากกลุ่มเชี่ยวชาญ ให้เพื่อน ๆ ฟัง จากนั้นครูผู้สอนจะทดสอบความรู้โดยให้ทำแบบทดสอบแล้วให้คะแนนรายบุคคลแล้วนำคะแนนรายบุคคลนั้นมาบวกเป็นคะแนนกลุ่มแล้วมอบรางวัลให้กับกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือของสลาวิน

เทคนิคการการต่อภาพเป็นเทคนิคของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือซึ่งสลาวินได้กล่าวถึง การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ดังนี้

(R. E. Slavin, 1996) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. เป้าหมายของกลุ่ม หมายถึง ทุกคนในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกันคือ การยอมรับผลงานของกลุ่ม
2. การรับผิดชอบเป็นรายบุคคล หมายถึง ทุกคนที่เป็นสมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบในการดำเนินงานของกลุ่มให้ได้รับความสำเร็จ เพราะความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลการเรียนรู้รายบุคคลของสมาชิกในกลุ่ม
3. โอกาสในความสำเร็จเท่าเทียมกัน หมายถึง การที่นักเรียนได้รับโอกาสที่จะทำคะแนนให้กับกลุ่มของตนเองได้เท่าเทียมกันทุกคนไม่มีใครได้มากน้อยกว่ากัน
4. การแข่งขันเป็นทีม การเรียนแบบร่วมมือจะมีการแข่งขันระหว่างทีม ซึ่งหมายถึง การสร้างแรงจูงใจและความสมัครสมานสามัคคี รวมทั้งความรับผิดชอบให้เกิดขึ้นภายในทีม
5. งานพิเศษ หมายถึง การออกแบบงานย่อยๆ ของแต่ละกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคนรับผิดชอบ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะเกิดความภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือกลุ่มของตนให้ประสบความสำเร็จ ลักษณะงานจะเป็นการพึ่งพาซึ่งกันและกัน รวมถึงการตรวจสอบความถูกต้อง
6. ดัดแปลงความต้องการของแต่ละบุคคลให้ หมายถึง การเรียนแบบร่วมมือแต่ละประเภทจะมีบางประเภทที่ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล

สรุปได้ว่าลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือของสลาวินนั้นมีลักษณะของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นักเรียนจะช่วยกันทำงานในกลุ่มเป็นทีมเพื่อให้กลุ่มของตนเองนั้นประสบความสำเร็จในงานที่ได้รับมอบหมาย โดยจะแบ่งงานหรือย่อยงานออกเป็นส่วน ๆ ให้แต่ละคนรับผิดชอบ เป็นการพึ่งพากันและกันในกลุ่มของตนเองแล้วทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ประสบความสำเร็จ

ความหมายของการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ

เทคนิคการต่อภาพเป็นเทคนิคหนึ่งที่นักการศึกษาหลายท่านได้นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน (Slavin, 1978) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้ดังนี้

(Slavin, 1978) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพว่าคือ หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน ทุกคนจะเรียนรู้ทักษะต่างๆ ในการทำงานร่วมกันเพื่อให้งานของกลุ่มดำเนินไปด้วยดี ทักษะดังกล่าวได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด หรืออธิบายทักษะการหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้ง และทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

(Slavin, 1996) กล่าวว่าเทคนิคการต่อภาพเป็นเทคนิคที่มีการปรับปรุงมาจากความคิดของอารอนสัน ซึ่งเทคนิคการต่อภาพนี้จะกำหนดเกณฑ์คือ ผลงานของทุกคนเฉลี่ยรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มซึ่งเป็นความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่อกลุ่มในเวลาเดียวกัน สมาชิกทุกคนมีโอกาสได้คะแนนเท่าเทียมกัน โดยการจัดกลุ่มนักเรียนความสามารถมีสมาชิกในกลุ่ม 5-6 คน สมาชิกในกลุ่ม 1 คนแต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายงานให้ศึกษาค้นคว้า จากนั้นสมาชิกที่ได้รับมอบหมายงานแต่ละกลุ่มจะมารวมกันเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์กันและกัน จนสามารถเข้าใจทุกเรื่องแล้วกลับไปสอนหรืออธิบายให้กลุ่มของตนเองฟังต่อจากนั้นครูจะทดสอบเป็นรายบุคคล คิดคะแนน คำนวณคะแนนที่พัฒนาแล้ว นำคะแนนรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาสูงสุดจะได้รับรางวัลเป็นการชมเชยกว่ การเรียนแบบนี้เป็นวิธีสอนแบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็กๆ มักมีสมาชิกกลุ่มละ 3-5 คน ลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้ คือ เน้นทักษะการคิด การร่วมมือร่วมแรงกันระหว่างสมาชิกทุกคน สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาและเนื้อหาพร้อมกันทำ

นอกจากนี้สลาบินซึ่งเป็นนักการศึกษาคนสำคัญมีแนวคิดที่ว่า ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนมี 3 ลักษณะคือ 1. ลักษณะการแข่งขันกัน 2. ลักษณะต่างคนต่างเรียน 3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการศึกษาควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาปัจจุบันมีการส่งเสริมการเรียนแบบแข่งขันและแบบรายบุคคลอยู่แล้วเราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี รวมทั้งเรียนรู้ทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของสลาวิน

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของสลาวิน มีขั้นตอนการสอนดังนี้

1.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา

1.2 สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระ คนละ 1 ส่วน (เปรียบเทียบได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

1.3 สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา แยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่นซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน ตั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญขึ้นมา และร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียด และร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

1.4 สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับไปสู่กลุ่มบ้านของเรา แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกันกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อสมาชิกทุกคนจะได้เรียนรู้ภาพรวมของสาระทั้งหมด

1.5 ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคลและนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรามารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัลและคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาสูงสุดจะได้รับรางวัลเป็นการชมเชยยกย่อง

เทคนิคการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพของสลาวินพัฒนามาจากเทคนิคการต่อภาพของ อารอนสัน ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 กับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 1 คือ การประเมินผลจากคะแนนทดสอบ กล่าวคือ เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 1 ไม่รวมคะแนนทดสอบของผู้เรียนแต่ละคนมาเป็นคะแนนกลุ่มหรือผลงานกลุ่ม แต่เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 กำหนดให้คะแนนและผลงานของทุกคนเฉลี่ยรวมกันเป็นผลงานกลุ่มเพื่อเน้นความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่ม ซึ่งส่งผลให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้คะแนนผลสำเร็จเท่าเทียมกัน แม้ว่าจะมีคะแนนจากการทดสอบแตกต่าง อย่างไรก็ตามแนวการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ยังคงยึดหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีการจัดกลุ่มผู้เรียนคละตามความสามารถกลุ่มละ 4-6 คน แต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายงานหรือสาระให้ศึกษาค้นคว้า สมาชิกที่ได้รับมอบหมายงานแต่ละกลุ่มจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันจนทุกคนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา จากนั้นผู้เชี่ยวชาญกลับไปสอนหรืออธิบายให้สมาชิกในกลุ่มตนเองฟัง เมื่อผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้เป็นรายบุคคลและคิดคะแนนพัฒนาการเรียนรู้โดยเฉลี่ยรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาการเรียนรู้สูงสุดจะได้รับ

รางวัลเป็นการยกย่องชมเชยหรือประกาศผลงาน การใช้เทคนิคการสอนแบบเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 นี้ ผู้สอนต้องติดตามดูแลการปฏิบัติงานร่วมกันของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดและคอยปรับแก้พฤติกรรมในการทำ งานกลุ่มของสมาชิกโดยตลอดจนกว่าผู้เรียนคุ้นเคยและปฏิบัติได้เองเทคนิคการเรียนรู้แบบเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งเทคนิคนี้ถูกนำมาทดลองใช้ในงานวิจัยจำนวนมาก เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ และพบว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีผลการเรียนที่สูงขึ้น และเป็นที่ยอมรับจากผู้เรียนที่ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ว่าช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้และการทำงานกลุ่มได้ดี (จุฑามาศ กันต๊ิบ, 2554) เสนอหลักการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย การเรียนรู้ 5 รูปแบบ ได้แก่

- 1) การเรียนรู้ที่อาศัยหลักการพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
- 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
- 3) การใช้ทักษะทางสังคมในการเรียนรู้ร่วมกัน
- 4) การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม
- 5) การมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

กล่าวได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนประเภทนี้ไม่ใช่การสอนด้วยการให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มกันเรียนรู้แบบปกติ แต่เป็นการเรียนรู้ร่วมกันอย่างจริงจังของสมาชิกกลุ่มทุกคน ผู้สอนมีบทบาทในการติดตามการเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่มตลอดเวลา สมาชิกทุกคนต้องรับผิดชอบผลงานของตนเองและของกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือพึ่งพากัน และยอมรับกันและกันเพื่อสมาชิกในกลุ่มทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง และก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทางสังคม เช่น การสื่อสาร การทำงานร่วมกับผู้อื่น การสร้างความสัมพันธ์การแสวงหาความรู้การคิด การแก้ปัญหา เป็นต้น (ทิตนา แชนมณี, 2550)

สรุปได้ว่าเทคนิคการต่อภาพแบบที่สองมีลักษณะคือมีการประเมินจากแบบทดสอบผลงานของแต่ละคนเป็นผลงานกลุ่ม เน้นการรับผิดชอบงานกลุ่มของตนเองตามที่ได้รับมอบหมาย ผู้เรียนจะพึ่งพาอาศัยกันเพื่อทำงานกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ เทคนิคนี้สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้เนื่องจากผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มของตนเอง มีการเปลี่ยนกลุ่มบ้านไปกลุ่มเชี่ยวชาญเพื่อให้คนเรียนเก่งไปสอนคนที่เรียนอ่อนอีกที แล้วปรึกษากัน ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ไปในตัวด้วยตัวเอง ดังนั้นผู้เรียนจึงสามารถเข้าใจและจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น

เอกสารเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

(Lado Robert, 1964) ได้เสนอแนวทางในการฝึกเขียนภาษาต่างประเทศเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน เป็นขั้นเขียนสัญลักษณ์ต่างๆ แทนคำพูด ฝึกการคัดเลือกสัญลักษณ์ และตัวอักษรแบบต่างๆ ซึ่งให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับระบบเสียงรวมทั้งลีลาในการเขียนและความแตกต่างของสัญลักษณ์แต่ละตัว
2. การคัดลอกข้อความจากบทอ่าน เป็นการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นข้อความแบบยาวๆ ที่ผู้เรียนได้อ่านไปแล้ว
3. การถ่ายทอดสิ่งที่ได้พบเห็นเป็นตัวอักษร เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก โดยครูบอกคำที่ผู้เขียนเคยรู้จักให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอก นอกจากนี้ยังฝึกให้ผู้เรียนรู้จักถ่ายทอดคำพูด หรือแต่งประโยคด้วยตนเองและเขียนประโยคดังกล่าวโดยไม่มีแบบอย่างให้ดู
4. การเขียนเรียงความ เป็นการเขียนเพื่อรายงาน แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลต่างๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผนและโอกาส เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อน ซึ่งเป็นแบบที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ที่สำคัญต่อการเขียนเพื่อการสื่อสาร เช่น หัวเรื่อง ความชัดเจนของแนวคิดและวัตถุประสงค์ ตลอดจนความแจ่มชัดและความมีประสิทธิภาพในการเขียน

จะเห็นว่าขั้นตอนในการสอนเขียนนั้นจะเริ่มเขียนจากสิ่งง่ายๆ ขึ้นไปหาสิ่งที่ยากขึ้นตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการที่ได้เสนอแนะวิธีการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อฝึกทักษะการเขียน (สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2540) ได้เสนอแนะว่าควรมีหลักการดังนี้

1. การสอนทักษะการเขียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและเสริมรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้วจากการฟังและพูด
2. การควบคุมการเขียนควรลดน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย
3. กิจกรรมการเขียนเพื่อการสื่อสารควรเน้นเป็นพิเศษ และหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนตามทีผู้สอนชี้แนะแล้ว ผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียน

นอกจากนี้ (Aboderin, 1986) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนที่สอดคล้องกันว่า กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะการเขียนดังนี้

1. เขียนแบบควบคุม เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน การเขียนที่มีการควบคุม ได้แก่ การเรียนในลักษณะต่อไปนี้
  - 1.1 การคัดเลือก เป็นกิจกรรมที่ต้องการฝึกการเขียนให้ได้ก็อย่างง่ายที่สุด โดยมี

จุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นประโยคหรือการเขียนตัวอักษรตัวใหญ่ เป็นต้น

1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ วิธีเติมคำนี้ อาจจะทำในลักษณะดังนี้ คือ ครูผู้สอนนำข้อความมาให้ผู้เรียนอ่าน 2-3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไปแล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมในข้อความให้สมบูรณ์

1.3 การเปลี่ยนคำให้แตกต่างไปจากเดิม เป็นการเขียนเรียนแบบเนื้อเรื่องตามฉบับที่ให้ไว้โดยเปลี่ยนคำหรือวลีบางอันให้แตกต่างไปจากเดิม แต่ยังคงเค้าโครงเรื่องเดิมเป็นส่วนใหญ่

1.4 การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้นโดยให้ผู้เรียนเลือกเอาส่วนต่างๆ ของภาษามารวมกันให้เป็นประโยคข้อความ เช่น ให้คำอยู่ในรูปตาราง ผู้เรียนจะต้องเลือกคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยค หรือข้อความตามความเหมาะสม

1.5 การฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรม เช่น ให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากเทป แล้วเขียนข้อความที่ได้ฟังจากเทป

1.6 การเขียนโดยใช้รูปภาพ วิธีการ คือ ครูนำภาพมาเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้ผู้เรียนเขียนเรื่องตามรูปที่กำหนดให้

1.7 การเขียนโดยใช้ข้อมูลจากแผนผัง ตาราง กราฟ หรือแผนภูมิ

1.8 การใช้บทสนทนาเป็นการส่งเสริมการเขียน เช่น ให้ผู้เรียนฝึกพูดสนทนากันแล้วเขียนบทสนทนาที่ใช้พูดนั้น เป็นต้น

1.9 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี

2. การเขียนแบบชี้แนะ เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดสำคัญให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียน ผู้เรียนอาจจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้นๆ ก่อนแล้วจึงเขียน โดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก (พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ, 2537) ได้นำเสนอวิธีการเขียนที่เริ่มจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. การคัดลอก เป็นการคัดลอกที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเตือนความจำ เพื่อนำไปใช้ในอนาคต หรือเพื่อความสุนทรีย์ จะทำให้กิจกรรมนี้มีความหมาย ทำให้เกิดความคงทนในความจำ เช่น การคัดลอกในคำศัพท์ ลอกประโยคที่กำหนดให้ ให้อ่านข้อความแล้วเลือกคำตอบที่ชอบที่สุด จับคู่ระหว่างประโยคกับภาพให้ถูกต้องแล้วลอกประโยคใส่ให้ตรงกับภาพ เป็นต้น

2. การเติมคำให้สมบูรณ์ เลือกคำ ข้อความหรือเรื่องราวที่มีความหมายให้ผู้เรียนเติม เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของสิ่งที่ผู้เรียนเติม

3. การใช้พจนานุกรมประกอบการเขียน อาจใช้วิธีวาดและเขียนคำศัพท์ประกอบภาพ

เป็นพจนานุกรมภาพ การเปิดพจนานุกรมในการเขียนเรื่องเพื่อค้นหาคำที่สงสัยหรือต้องการ

4. การใช้ภาพประกอบการเขียน โดยการคิดคำศัพท์และรูปประโยคเพื่ออธิบายภาพ การบรรยายภาพโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากภาพ ใช้ภาพหลายภาพเพื่อแสดงเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามจำนวนภาพ

5. การใช้ข้อมูลจากตารางประกอบการเขียน การใช้ข้อมูลเป็นการเขียนโดยมีกรอบบังคับที่ใช้คำศัพท์และรูปประโยคในวงจำกัด โดยให้ข้อมูลกับนักเรียนเพื่อฝึกเขียน

6. การพูดปากเปล่าเพื่อเสริมการเขียน ส่งเสริมให้แสดงความต้องการโดยผ่านการเขียน ใช้แรงกระตุ้นให้อยากเขียน เช่น เขียนคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติ เขียนจดหมายสั้นๆ อย่างไม่เป็นทางการ เป็นต้น

7. การใช้คำถามเพื่อเสริมการเขียน เป็นการตั้งคำถามให้นักเรียนเขียนตอบ ควรเป็นเรื่องส่วนตัวหรือกิจวัตรประจำวัน ความสนใจ งานอดิเรก หรือเรื่องราวหลังการอ่าน

8. การเขียนโดยใช้ทักษะสัมพันธ์ ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้เกิดการกระทำเป็นลูกโซ่ เช่น ยกตัวอย่างบทสนทนาให้นักเรียนอ่านจากนั้นเลือกหัวข้อเรื่องให้เขียน การระดมพลังสมอง แบ่งกลุ่มแสดงความคิดเห็นแล้วเขียน การเขียนขณะเมื่อสัมภาษณ์ การเขียนตามคำบอก ฟังเรื่องและเขียน แล้วนำมาเปรียบเทียบเนื้อเรื่องโดยไม่ต้องคำนึงถึงเครื่องหมายวรรคตอน ฟังครูอ่านอีกครั้ง แล้วตรวจสอบความถูกต้อง แก้ไขให้นักเรียนเขียนเอง

9. การเขียนตามกรอบที่กำหนดให้ เป็นการเขียนเพื่อปูพื้นฐานไปสู่การเขียนเรียงความแบบอิสระ นักเรียนจะได้ฝึกการใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ในรูปแบบต่างๆ เช่น การแต่งประโยค การตอบคำถาม การเขียนเรื่องสั้นๆ ตามกรอบที่กำหนดให้ การเติมคำให้ได้เรื่องราวที่สมบูรณ์ เป็นต้น

สรุปว่า การสอนเขียนสามารถทำได้หลากหลายวิธีเริ่มจากง่ายที่สุดไปยากที่สุด เริ่มจากการคัดลอก การเติมคำให้สมบูรณ์ ไปจนถึงการเขียนตามกรอบที่กำหนดให้เพื่อให้ได้เรื่องราวที่สมบูรณ์สำหรับผู้เริ่มหัดเขียนใหม่นั้นควรเริ่มจากการฝึกคัดลอกประโยคหรือการจับคู่ภาพกับประโยคที่กำหนดให้ไปจนถึงการฝึกเขียนตามกรอบที่กำหนดให้สำหรับผู้ฝึกเขียนจนชำนาญแล้ว

เอกสารเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ

ประเภทของการเขียน

(กรมวิชาการ, 2542) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. Mechanical Copying คือ การลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง

2. Controlled Writing คือ การเขียนที่ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งและมีคำตอบกำหนดตายตัว

3. Guided Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งแต่มีคำตอบที่หลากหลายไม่ตายตัว

4. Free Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหารายละเอียด กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

ขั้นตอนการสอนภาษาประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกและขั้นนำไปใช้ (พรสวรรค์ สีป้อ, 2550)

1. ขั้นนำเสนอ ในขั้นนี้ผู้สอน สอนเนื้อหาใหม่แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ ผู้เรียนจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รูปแบบภาษา การใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ในการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ผู้สอนควรนำเสนอบริบท ซึ่งอาจจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ในรูปของบทสนทนา บทอ่าน ใช้รูปภาพประกอบสถานการณ์จริง

2. ขั้นฝึก ในขั้นนี้เป็นการให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการเรียนรู้ใหม่มาฝึกปฏิบัติโดยใช้ทักษะ ฟัง พูด อ่านและเขียน การฝึกปฏิบัติจะเริ่มจากการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ ต่อจากนั้นก็เป็นการฝึกกึ่งควบคุม การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจำรูปแบบภาษาได้ จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกันก็ให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นด้วยในการฝึกจะเริ่มจากฝึกปากเปล่าก่อน จากนั้นจึงเป็นการอ่านหรือการเขียน ในขณะที่ผู้เรียนฝึก ผู้สอนต้องป้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่

3. ขั้นนำไปใช้ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนถ่ายทอดสื่อสารสิ่งที่ได้เรียนและฝึก เป็นการนำภาษาไปใช้จริงโดยผ่านทักษะทางภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ เป็นการนำภาษาที่เรียนมานั้นไปสื่อสาร ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริงโดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางเท่านั้น

(สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนแบ่งเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะการเขียนดังนี้

1. การกำหนดขอบข่ายการเขียน เป็นกิจกรรมการเขียนที่ผู้สอนคัดเลือกรูปแบบและเนื้อหาการเขียนสำหรับผู้เขียน เช่น การเขียนลอกข้อความโดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความและเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบ เช่น เปลี่ยนกาลกริยาเปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นพหูพจน์ การเติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์ การเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมแบบควบคุมนี้จะใช้เพื่อเสริมคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคแก่ผู้เรียน

2. การชี้แนะแนวทางให้เขียน ครู อาจารย์ อาจจะให้คำแนะนำในการเขียนหรือข้อความสั้น ๆ โดยให้อิสระผู้เขียนมากกว่าการกำหนดขอบข่ายการเขียน ผู้สอนอาจจะให้เฉพาะประโยคเริ่มต้น หรือประโยคสุดท้ายและข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ตาราง แผนที่ แผนภูมิ

3. การเขียนแบบอิสระ การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำน้อยที่สุด นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นในการเขียนอย่างเต็มที่ นักเรียนจะใช้ลีลาการเขียนของตนเองโดยครูอาจจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อเรื่อง หรือให้นักเรียนนึกหัวข้อเรื่องเองและครูผู้สอนคอยดูว่า นักเรียนแต่ละคนมีปัญหาในการเขียนอย่างไร และคอยช่วยแก้ไข

(พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนว่าผู้สอนควรมุ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวัย ความรู้ความสามารถและสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนที่นำมาให้นักเรียนฝึกหัดควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ได้กับชีวิตจริง ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมการสอนเขียนได้เป็น 3 ระยะคือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกการเขียนในเรื่องต่างๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เขียน

ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียน การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิดอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเสมอว่าตนจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่านและมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยเฉพาะการสื่อสารทางความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน เป็นต้นว่าการเขียนลายมือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

2. การชี้แนะแนวทางให้เขียน ครู อาจารย์ อาจจะให้คำแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ โดยให้อิสระผู้เขียนมากกว่าการกำหนดขอบข่ายการเขียน ผู้สอนอาจจะให้ประโยคเริ่มต้น หรือประโยคสุดท้ายและข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ตาราง แผนที่ แผนภูมิ

3. การเขียนอิสระ การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำน้อยที่สุด นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ นักเรียนจะใช้ลีลาการเขียนของตนเองโดยครูอาจเป็นผู้กำหนดหัวข้อเรื่อง หรือให้นักเรียนนึกหัวข้อเรื่องเองและครูผู้สอนคอยดูว่านักเรียนแต่ละคนมีปัญหาในการเขียนอย่างไร และคอยช่วยแก้ไข

สรุปได้ว่าการฝึกเขียนนั้นสามารถทำได้โดยเริ่มจากการลอกคำ ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งและมีคำตอบกำหนดตายตัว ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งแต่มีคำตอบที่

หลากหลายไม่ตายตัวและผู้เขียนกำหนดรายละเอียดเอง โดยผู้สอนจะเป็นผู้เลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนแต่ละคนเป็นสำคัญ

การเขียนเล่าเรื่อง

การเขียนเล่าเรื่องเป็นทักษะการเขียนอันหนึ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อให้สามารถสื่อสารผ่านการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีถึงที่มาของการเล่าเรื่องว่ามีที่มาอย่างไร ดังปรากฏรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีการเขียนเล่าเรื่องเล่าเรื่อง

ทฤษฎีการเล่าเรื่องมีแนวคิดที่ว่า มนุษย์เป็นนักเล่าเรื่อง การตัดสินใจและการสื่อสารของมนุษย์ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่ดี ซึ่งแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ รูปแบบการสื่อสารและการสื่อเหตุผลที่ดีจะถูกควบคุมโดยภูมิหลังของบุคคล วัฒนธรรม ลักษณะนิสัย และอิทธิพลของภาษาความมีเหตุผล

ขอ

เรื่องราวที่เล่านั้นขึ้นอยู่กับธรรมชาติของผู้เล่าเรื่องที่จะตระหนักถึงความน่าจะเป็น องค์ประกอบที่จะทำให้เรื่องราวปะติดปะต่อกับการเลือกสรรเรื่องราวเพื่อสร้าง

ความเพลิดเพลิน แนวคิดการเล่าเรื่องนี้จึงมองว่า การสื่อสารของคนเราเป็นการเล่าเรื่องหรือการบรรยายทั้งสิ้น โดยที่ผู้เล่าเรื่องทำหน้าที่เป็นผู้ประพันธ์หรือร่วมประพันธ์เรื่องราวที่นำมาเล่านั้นๆ องค์ความรู้ที่ศึกษาตัวเรื่องเล่า ได้กลายเป็นความรู้เฉพาะด้านและความรู้ที่ได้รับการพัฒนามาอย่างจริงจังในช่วงหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งถือว่าเป็นองค์ความรู้ร่วมสมัย หมายความว่า ยุคที่การศึกษาเรื่องเล่าได้กลายมาเป็นสาขาวิชาการเฉพาะอย่างเต็มตัวหรืออีกนัยหนึ่งคือเป็นความรู้เฉพาะด้านมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของเรื่องเล่าและวัตถุประสงค์ที่ศึกษามีการกำหนดวิธีการที่ใช้ในการศึกษา เพราะฉะนั้นจึงเกิดเป็นองค์ความรู้ชุดหนึ่งซึ่งเรียกรวมๆได้ว่า เป็น ศาสตร์แห่งการเล่าเรื่องซึ่งก็เป็นศาสตร์ที่ศึกษาตัวเรื่องเล่า นั่นเอง โดยเป็นการก้าวข้ามจากการศึกษาเนื้อหาไปสู่ความสนใจในโครงสร้างของการเล่าเรื่อง และวิธีการเล่าเรื่องของสื่อแต่ละชนิด ซึ่งประเภทของการเล่าเรื่องที่ได้รับการนำมาศึกษานั้นมีอยู่หลายชนิด ทั้ง นิทาน นิยาย ภาพยนตร์

ศาสตร์แห่งการเล่าเรื่องเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ในการศึกษา จากเดิมที่มองว่าเรื่องเล่าเป็นภาพที่สะท้อนความจริง มาเป็นการมองใหม่ว่า เรื่องเล่าไม่ได้เป็นสิ่งที่สะท้อนโลกความจริง แต่เรื่องเล่ามีการประกอบโครงสร้างในตัวของมันเอง จึงจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่เรียกว่าโครงสร้างของการเล่าเรื่องมากกว่ามองว่ามันสะท้อนสะท้อนความเป็นจริงที่อยู่ข้างนอก

ขอบเขตของเรื่องเล่า จากเดิมที่เรื่องเล่าจะถูกมองว่าจำกัดตัวอยู่แต่เฉพาะในวรรณกรรมเป็นเรื่องสมมติ ตอนนี้ขอบเขตของการศึกษาเรื่องเล่าได้ขยายออกสู่ตัวอย่าง

ประเภทอื่นที่เราเรียกว่า อาทิ ข่าว สารคดี เป็นต้น

วัตถุประสงค์ในการศึกษา เปลี่ยนจุดเน้นของเป้าหมายในการศึกษาเรื่องเล่า จากที่เน้นความซาบซึ้ง มาเน้นที่ความเข้าใจ การพยายามทำความเข้าใจกระบวนการสื่อความหมายที่อยู่ในเรื่องเล่า นั้น มักนำเราไปสู่การวิเคราะห์คติ ค่านิยม อุดมการณ์ที่สื่อผ่านเรื่องเล่า นั้นออกมา

สรุปว่า ทฤษฎีการเล่าเรื่องเกิดจากแนวคิดที่ว่ามนุษย์เป็นนักเล่าเรื่องโดยการผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น นิทาน นิยาย ภาพยนตร์ซึ่งมีกระบวนการทัศน์ 3 จุดใหญ่ด้วยกันคือ

1. เรื่องเล่าไม่ได้สะท้อนโลกของความจริงแต่มีองค์ประกอบโครงสร้างในตัวเอง
2. เรื่องเล่าไม่ได้พบได้เฉพาะในข่าว สารคดีแต่สามารถพบได้ใน ข่าวและสารคดี

เช่นกัน

3. การศึกษาเรื่องเล่าเป็นการเน้นศึกษาความเข้าใจ เพื่อการวิเคราะห์หาคติ

ค่านิยม อุดมการณ์ต่างๆ ที่แฝงอยู่ในเรื่องเล่า

ความหมายของการเขียนเล่าเรื่อง

(Berger, 2007) กล่าวถึง การเล่าเรื่อง คือศิลปะการทำความเข้าใจในบริบทที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ การสังเคราะห์สารทางความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ สถานที่ เวลา เพื่อบอกเล่าเรื่องราวผ่านกระบวนการทางความคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจ จุดมุ่งหมายของเรื่อง จนสามารถคิด วิเคราะห์ ประเมินค่า ตีความ และสรุปความคิด จุดประกายพลังสร้างสรรค์และแรงบันดาลใจนำไปต่อยอดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อตนเองรวมถึงสังคมได้

(อุมาพร มะโรณี, 2551) การเขียนเล่าเรื่อง หมายถึง บอกเล่าเรื่องราวความรู้ต่างๆ ที่อยู่กับตัวบุคคล จากประสบการณ์การดำเนินชีวิต เรื่องที่ซาบซึ้ง ประทับใจ หรือได้จากการศึกษาการทำงานที่สั่งสมเป็นทักษะแนวปฏิบัติที่ดีหรือจากพรสวรรค์ ให้บุคคลอื่นฟัง เพื่อให้ผู้ฟังสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการทำงานของตนเองได้ โดยไม่ต้องเสียเวลาเริ่มต้นศึกษาในเรื่องนั้นๆ ใหม่โดยกระบวนการเล่าเรื่องนี้ จัดเป็นเครื่องมือด้านการจัดการความรู้ที่สามารถจัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่สัมผัสไม่ได้ การถ่ายทอดเรื่องราวสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น รูปแบบการเขียนเรื่อง การเล่าเรื่องผ่านสื่อ เป็นการนำเหตุการณ์เรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ประสบมา มาถ่ายทอดอย่างเป็นลำดับ ส่วนใหญ่เป็นการเขียนเล่าประวัติ เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์ สิ่งที่ควรคำนึงคือต้องคำนึงถึงความถูกต้องตรงตามความจริง

(กรมวิชาการ, 2544) กล่าวถึง การเขียนเพื่อเล่าเรื่องว่าคือ การบอกเรื่องราวต่างๆจากประสบการณ์ เช่น เล่าประวัติ เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์ชีวิต เล่าเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ บันทึกเหตุการณ์ บันทึกประจำวัน

ดังนั้นจะสามารถสรุปได้ว่าการเขียนเล่าเรื่องนั้นหมายถึงการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆที่เกี่ยวกับประสบการณ์หรือเรื่องที่น่าสนใจที่ถูกต้องตามความเป็นจริงและเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้อื่นได้รู้จักเรื่องราวของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว

การเขียนเล่าเรื่องที่สำคัญมี 2 ประเภทคือ

1. การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์

การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์ เป็นการบันทึกความทรงจำหรือเหตุการณ์ที่ประสบมา การที่จะเขียนเล่าเรื่องได้ดีนั้นผู้เขียนต้องมีความรอบรู้ ช่างสังเกต รู้จักเปรียบเทียบและสอดแทรกความคิดเห็น เวลาที่ได้พบเห็นอะไรถ้าหากเกิดความรู้สึกประทับใจสิ่งใดขึ้นมาก็ต้องรีบบันทึกใส่สมุดทันที

2. การเขียนเล่าประวัติบุคคล

บุคคลที่นำมาเล่าควรเป็นชีวิตของบุคคลที่สำคัญ น่าสนใจ เป็นวีรบุรุษ ศิลปิน หรือแม้แต่บุคคลธรรมดาที่ได้ต่อสู้กับชีวิตมาด้วยความยากลำบาก จนในที่สุดประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้ยึดเป็นแบบอย่างต่อไป หรือบางคนที่เกิดมาลำบากแค้น หมดกำลังใจ เพราะรู้สึกหมดหนทาง แต่เมื่อได้อ่านชีวประวัติของบุคคลบางคนที่สามารถฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จได้ก็เกิดกำลังใจต่อสู้ชีวิตต่อไป

นอกจากนี้ (Anderson,1997) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนเรื่องเล่าไว้ว่า การเขียนเรื่องเล่าคือ การเขียนเนื้อเรื่องเพื่อความบันเทิงให้ผู้อ่านและผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในซึ่งเนื้อเรื่องที่เขียนนี้อาจจะเป็นเรื่องที่จินตนาการขึ้นหรือนวนิยาย ตำนาน เรื่องโรแมนติก เรื่องราวการผจญภัยหรือตำนานก็ได้

สรุปว่าการเขียนเล่าเรื่องที่สำคัญจะมีอยู่ 2 ประเภทคือ

1. การเขียนเล่าประสบการณ์หรือการเขียนเล่าประวัติบุคคลเพื่อความบันเทิง หรือ

ให้ผู้อ่านได้รับทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นซึ่งอาจจะเป็นเรื่องนวนิยาย ตำนานหรือเรื่องโรแมนติกก็ได้

2. การเขียนเล่าประวัติบุคคล คือ การเขียนบอกเล่าเรื่องราวของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อให้ผู้อ่านได้ยึดถือไว้เป็นแบบอย่าง เพื่อให้เกิดกำลังใจ จนสามารถฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ จนประสบความสำเร็จได้

องค์ประกอบของการเขียนเล่าเรื่อง

การเขียนเรื่องเล่าถ้ามีองค์ประกอบที่ครบถ้วน เรื่องเล่านั้นจึงจะน่าสนใจ ทำให้ผู้อ่านเข้าถึง

เรื่องราวเข้าใจประเด็นของเรื่องเล่าตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีคำถามเกิดขึ้นเมื่ออ่านจบโดยองค์ประกอบของการเขียนเรื่องเล่ามี 4 ประการดังนี้

1. การปูพื้น ทำให้เรื่องเล่ามีพลังในการนำเสนอ โดยมี 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การเกริ่นนำ เป็นการบอกว่าเรื่องที่เล่านี้จะเกี่ยวกับอะไร และการสร้างฉาก เป็นการให้ฉากของเรื่องราวว่าเรื่องเกิดขึ้นที่ไหน สถานการณ์เช่นใดก่อนการนำเสนอตัวละคร

2. แนะนำตัวละคร ตัวละครไม่ควรเปิดตัวพร้อมกัน ควรเปิดตัวทีละตัว จะทำให้เรื่องน่าติดตามซึ่งการเปิดตัวละครนั้นไม่มีรูปแบบที่ตายตัว โดยหลักการสำคัญคือ แนะนำตัวละครแต่พอสมควรแล้วเดินเรื่องไปเรื่อยๆ ที่สำคัญเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ตัวละครพบเจอต้องมีความสำคัญหรือมีปมขัดแย้ง ซึ่งมักใส่เข้ามาตอนกลางเรื่อง หลังจากปูเรื่องราว และแนะนำตัวละครเสร็จแล้ว

3. จุดเด่นของเรื่อง หรือปมขัดแย้ง มีความสำคัญต่อเรื่องเล่ามากเป็นส่วนที่ทำให้คนอ่านชวนติดตามหรือลุ้นเป็นระยะ และเอาใจช่วยตัวละครให้ฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ในท้ายเรื่อง แต่ไม่ควรมีมาก และไม่ควรเกิน 2 – 3 เหตุการณ์สำคัญ

4. ส่วนสรุป หรือการคลี่คลายเหตุการณ์ ไม่จำเป็นต้องสรุปท้ายเรื่องเสมอไป หรือสรุปเป็นข้อๆ แต่ต้องหาบทสรุปที่รับกับหัวใจของเรื่อง โดยการสรุปที่ดีควรสรุปด้วยเรื่องราวสั้นๆ แสดงให้เห็นการคลี่คลายของเหตุการณ์หรือปมขัดแย้งที่ได้ขมวดปมไว้

(อุมาพร มะโรณี, 2551) ได้กล่าวเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง ประกอบไปด้วย

1. โครงเรื่อง คือ การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล และมีจุดหมายปลายทาง การวางโครงเรื่องก็คือ การวางแผนหรือการกำหนดเส้นทางการกระทำของตัวละคร ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผลตามโครงเรื่องที่ได้กำหนดไว้ กล่าวคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากหนึ่งจะต้องเป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำในฉากที่นำมาก่อน และในทำนองเดียวกันก็จะเป็นสาเหตุของเรื่องราวที่จะเกิดในฉากต่อไป ฉะนั้นในเรื่องที่มีการวางโครงเรื่องอย่างรัดกุมจะไม่สามารถตัดฉากหนึ่งฉากใดทิ้งไปได้โดยไม่กระทบกระเทือนฉากอื่น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์และเป็นเหตุเป็นผลต่อกันอย่างแท้จริง

2. แก่นเรื่อง คือ ความคิดรวบยอดที่ดำรงอยู่ในเรื่องราวที่นักเขียนบรรจงสร้างสรรค์ขึ้น เป็นความหมายของเรื่องและผู้ผลิตต้องการจะสื่อ แก่นเรื่องเป็นวิถีทางในการสื่อสารของผู้ประพันธ์ เป็นวิธีการนำความคิด การรับรู้ และความรู้สึกของตนเข้าร่วมกับผู้แต่ง

3. ตัวละคร คือ ผู้กระทำ และผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในบทละคร ตัวละครที่ดีจะต้องมีพัฒนาการ นั่นคือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางความคิด อุปนิสัยใจคอ ตลอดจนมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงต่อเรื่องราวต่างๆ เนื่องจากประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่มากระทบชีวิตของตน หากแต่การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลไม่ขัดต่อหลักความจริง

ตัวละครแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ตัวละครที่มีลักษณะเป็นแบบตายตัว เป็นตัวละครที่มองเห็นได้เพียงด้านเดียว และมักมีลักษณะนิสัยตามแบบฉบับที่นิยมใช้กันในบทละครต่างๆ ไป เช่น “พระเอก” “นางเอก” หรือ

“ตัวอิจฉา” ตัวละครเหล่านี้ไม่ว่าจะอยู่ในละครเรื่องใด มักมีลักษณะนิสัยคล้ายกันแทบเป็นสูตรสำเร็จ และบทบาทที่จะกระทำก็เป็นสิ่งที่ผู้ชมคาดหมายไว้สำหรับตัวละครนั้นๆ ได้

2. ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน ตัวละครประเภทนี้มีความลึกซึ้ง และเข้าใจยากกว่าตัวละครที่มีลักษณะตายตัว จะคล้ายคนจริงๆ ซึ่งมองได้รอบด้าน มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย ตัวละครประเภทนี้จะมีพัฒนาการด้านนิสัยใจคอ หรือมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิต

4. ความขัดแย้ง คือ การเล่าเรื่องมักดำเนินเรื่องราวเกี่ยวพันกับความขัดแย้ง ความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของเรื่อง ที่สร้างปมปัญหา การหาหนทางแก้ปัญหา ความขัดแย้งของตัวละคร การเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน หรือความไม่ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง” ซึ่งแบ่งความขัดแย้งเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1. ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน คือ ตัวละครสองฝ่ายไม่ลงรอยกันแต่ฝ่ายต่อต้านกันหรือพยายามทำลายล้างกันเช่น การรบของทหารสองฝ่ายหรือการทำศึกระหว่างสองตระกูล เป็นต้น

2. ความขัดแย้งภายในจิตใจ เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายใน ตัวละครจะมีความสับสนหรือยุ่งยากลำบากใจในการตัดสินใจเพื่อจะกระทำการอย่างที่ได้คิดเอาไว้ เช่น ความขัดแย้งกับการสำนึกรับผิดชอบ หรือ ความรู้สึกขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ทางสังคม

3. ความขัดแย้งกับพลังภายนอก เช่น ความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมหรือธรรมชาติอันโหดร้าย

5. ฉาก ฉากในเรื่องเล่ามี 5 ประเภทดังนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า ลำธาร หรือบรรยากาศค่าเช้าในแต่ละวัน

2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านช่อง เครื่องใช้ในครัว หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์มีไว้ใช้สอยต่างๆ

3. ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ได้แก่ ยุคสมัย หรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตามท้องเรื่อง

4. ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ของชุมชน หรือท้องถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่

5. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อหรือความคิดของคน เช่น ค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี เป็นต้น

นอกจากนี้ (กาญจนา แก้วเทพ, 2541) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเล่าเรื่องว่ามี 6 องค์ประกอบดังนี้

1. โครงเรื่อง หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล และมีจุดหมาย ปลายทาง การวางโครงเรื่องก็คือ การวางแผนหรือการกำหนดเส้นทางของการกระทำของตัวละคร ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นในเรื่องนั้น คือ มีใครทำอะไร ด้วยจุดมุ่งหมายอย่างไร ภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นไร พบอุปสรรคอย่างไร แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือตัดสินใจอย่างไร

2. แก่นเรื่อง คือ ความคิดรวบยอดที่ดำรงอยู่ในเรื่องราวที่นักเขียนบรรจงสร้างสรรค์ขึ้น เป็นความหมายของเรื่องและผู้ผลิตต้องการจะสื่อ แก่นเรื่องเป็นวิถีทางในการสื่อสารของผู้ประพันธ์ เป็นวิธีการนำความคิด การรับรู้ และความรู้สึกของตนเข้าร่วมกับผู้แต่ง

3. ตัวละคร คือ ผู้กระทำ และผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในบทละคร ตัวละครที่ดีจะต้องมีพัฒนาการ นั่นคือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางความคิด อุปนิสัยใจคอ ตลอดจนมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงต่อเรื่องราวต่างๆ เนื่องจากประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่มากระทบชีวิตของตน หากแต่การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล ไม่ขัดต่อหลักความจริง

4. ความขัดแย้ง การเล่าเรื่องมักดำเนินเรื่องราวเกี่ยวกับความขัดแย้ง ความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของเรื่อง ที่สร้างปมปัญหา การหาหนทางแก้ปัญหา ความขัดแย้งของตัวละครคือ การเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน หรือความไม่ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนาหรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง”

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จะมียุทธศาสตร์ประกอบดังนี้

1. การเปิดเรื่องคือ การเริ่มเรื่อง เหมือนกับส่วนนำเรื่องเป็นส่วนที่กระตุ้นใจ สร้างความสนใจให้ผู้อ่าน โดยมีการเปิดเรื่องด้วยวิธีการดังนี้คือ

1. เปิดเรื่องโดยการบรรยายฉาก
2. เปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์
3. เปิดเรื่องโดยการใช้บทสนทนา

2. การแนะนำตัวละคร/ฉาก/เวลา

ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในท้องเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง โดยอาจเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ โดยการเปิดตัวละครนี้จะเปิดตัวทีละตัว

ฉาก คือ สถานที่ เวลาหรือบรรยากาศในเรื่อง ซึ่งเป็นที่เกิดพฤติกรรมของตัวละครหรือเหตุการณ์

เวลา คือ ช่วงที่เกิดเหตุการณ์ เช่น ตอนเช้า ตอนสาย ตอนบ่าย ตอนค่ำ วัน เดือน ปีที่เกิดเหตุการณ์

3. การเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง คือ จุดที่เป็นจุดเด่นให้คนอ่านติดตามและเอาใจช่วยตัวละครให้พ้นฝ่าอุปสรรคไปได้จนจบเรื่อง เมื่อเดินเรื่องมาถึงจุดนี้การเดินเรื่องจะเป็นไปในลักษณะของการคลี่คลายหรือการเปิดเผยทีละนิดเพื่อให้เนื้อเรื่องชวนติดตาม

4. ส่วนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์หรือ คือการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประสาทสัมผัสของมนุษย์ได้แก่ การมองเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การรับรสและการสัมผัสในการรับรู้โดยผู้เขียนอาจเป็นการใช้ประสาทสัมผัสนั้นๆจริง หรือเป็นการไทรยละเอียดเสมือนว่าได้ใช้ประสาทสัมผัสกับสิ่งนั้นจริง ๆ ในที่นี้ผู้เขียนจะบรรยายคุณลักษณะของวัตถุสิ่งของนั้น ๆ หรือสถานที่นั้น ๆ ตามความรู้สึกของผู้เขียน หรือบรรยายในลักษณะโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกกว่าวัตถุสิ่งนั้นๆ มีคุณสมบัติเช่นนั้นจริง

5. ส่วนสรุปก่อนจบจะฝากข้อคิดเพื่อให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์และผู้อ่านเห็นประเด็นชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง Paragraph

The Horrible Day

การเปิดเรื่องโดยบรรยายเหตุการณ์และการแนะนำตัวละคร/ฉาก/เวลา

3. การเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง

One morning I woke up and I turned around on my bed. Then, I fell off! I walked downstairs and I almost fell asleep eating my cereal, and my brother stole my toast! Then I had to walk to school because our car ran out of gas. I was late for school, and I got stuck outside in the rain! Guess what? I really didn't like this day at all. However, everyone can do the mistake. I will be better tomorrow.

ส่วนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์

ส่วนสรุปและข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

ที่มา : <https://k12.thoughtfullearning.com/studentmodels/horrible-day>

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น เจตคติมีบทบาทสำคัญเพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย ดังที่ (Aronson, 2002) ได้กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนแต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจมีความถนัดต่ำและ

มีเจตคติที่ดีหรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติในทางลบ ซึ่งเจตคตินั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็มีส่วนร่วมในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งนั้นเพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความต้องการที่จะเป็นเหมือนเจ้าของภาษาแต่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้นมีประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น ทำให้ได้รับรู้แนวคิดใหม่ๆ วิธีการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ให้เป็นประโยชน์ในการทำงาน ดังนั้น เจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศย่อมมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างแน่นอน นอกจากนี้ (Krejcie, R. V., & Morgan, 1970) อธิบายว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้นๆ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติไม่ดี

ความหมายของเจตคติ

สิ่งหนึ่งที่เป็นตัวโน้มนำพฤติกรรมของบุคคล คือ “เจตคติ” จึงนับว่ามีอิทธิพลต่อชีวิตในสังคมเป็นอย่างมาก คำว่า “เจตคติ” เป็นคำที่มาจากภาษาอังกฤษว่า “Attitude” ซึ่งเดิมใช้คำภาษาไทยว่า “ทัศนคติ” ต่อมาเปลี่ยนเป็น “เจตคติ” ซึ่งปัจจุบันนิยมใช้ว่า “เจตคติ” และตามพจนานุกรมทางการศึกษา ได้ให้คำจำกัดความของ “เจตคติ” ว่า หมายถึง ความรู้สึกของคนที่มีความเห็นต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว ในด้านความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อสิ่งต่างๆ

(สุภัทร อินทร, 2545) เจตคติ หรือ ทัศนคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Attitude” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Aptus” แปลว่า โน้มเอียง “เจตคติ” เป็นนามธรรมและเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการแสดงออกด้านการปฏิบัติแต่เจตคติไม่ใช่แรงจูงใจ และแรงขับ หากแต่เป็นสภาพแห่งความพร้อมที่จะโต้ตอบและแสดงให้ทราบถึงแนวทางของการสนองตอบของบุคคลต่อสิ่งเร้า

(ศรีบุญ ตติยาภิตติ, 2544)

(Hogg, 1998) กล่าวถึง เจตคติว่าเกี่ยวข้องกับความเชื่อ ความรู้สึกและการแสดงพฤติกรรมซึ่งมีต่อกลุ่มคน สิ่งของ เหตุการณ์และสัญลักษณ์ความรู้สึกอาจจะเป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์, 2533) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นสภาวะความพร้อมทางด้านจิตซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็แรงที่จะกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่จะมีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลอันเนื่องมาจากความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ซึ่งจะเป็นแรงกำหนดทิศทาง การแสดงออกทางพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อบุคคล สิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ ในทิศทางใดทิศทางหนึ่งทั้งทางบวกและทางลบ

องค์ประกอบของเจตคติ

นักจิตวิทยาได้จำแนกองค์ประกอบของเจตคติเป็น 3 องค์ประกอบคือ (ศรีบุญ ตติยาภิตติ, 2544)

1.1 องค์ประกอบด้านความคิด หมายถึง องค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด ความเชื่อ และความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ องค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด เกี่ยวข้องกับสิ่งที่บุคคลพิจารณาว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี ถูกหรือผิด พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา

1.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ท่าทีที่ดีไม่ดีที่บุคคลมีต่อเป้าหมายเจตคติอาจแบ่งได้เป็น 2 ประการคือความรู้สึกทางบวก และความรู้สึกทางลบ องค์ประกอบด้านความรู้สึกเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดขององค์ประกอบเจตคติเป็นศูนย์กลางของเจตคติ

1.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม หมายถึง ความพร้อมหรือแนวโน้มที่บุคคลจะปฏิบัติต่อเป้าหมายของเจตคติซึ่งมีผลมาจากสององค์ประกอบแรก เราจึงวัดเจตคติของบุคคลได้จากพฤติกรรมการแสดงออก

สรุปได้ว่า เจตคตินั้นมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบทางการรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก และองค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทางเจตคติให้เป็นที่ไปตามลักษณะของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆแตกต่างกันไป

(สุรางค์ โค้วตระกูล, 2544) ได้สรุปลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้
2. เจตคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง มีทั้งบวกและลบ
3. เจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ องค์ประกอบทางปัญญาหรือการรู้คิด องค์ประกอบเชิงความรู้สึกและองค์ประกอบเชิงพฤติกรรม
4. เจตคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย การเปลี่ยนแปลงเจตคติอาจจะเปลี่ยนแปลงจากบวกเป็นลบหรือเป็นบวก
5. เจตคติเปลี่ยนแปลงตามชุมชนหรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากชุมชนหรือสังคมหนึ่งๆอาจจะมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะ
6. สังคมประกิต มีความสำคัญต่อพัฒนาการเจตคติของเด็ก โดยเฉพาะเจตคติต่อความคิดและหลักการที่เป็นนามธรรม

(ศรีบุญ ตติยาภิตติ, 2544) ได้สรุปลักษณะสำคัญของเจตคติไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. เจตคติไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ภายหลังจาก

สิ่งแวดล้อม

2. เจตคติเป็นพฤติกรรมภายใน ไม่อาจทราบได้จนกว่าจะแสดงออก
3. เจตคติไม่อาจวัดได้โดยตรง แต่สามารถอนุมานได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก
4. เจตคติเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีผลต่อความรู้สึกนึกคิดและเป็นตัวกำหนดแนวทางการแสดงออก
5. พฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลอาจไม่ตรงกับเจตคติก็ได้เพราะอาจมีเหตุผลทางสังคมที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเช่นนั้น
6. เจตคติอาจเปลี่ยนแปลงได้

สรุปว่า ลักษณะของเจตคติเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ มีทั้งทางบวกและทางลบและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม นอกจากนั้นเจตคดียังมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดและเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกอีกด้วย

สิ่งที่อิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติ

(สุพานี สนธิรัตน์, 2541) ได้กล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติดังนี้

1. วัฒนธรรม วัฒนธรรมมีอิทธิพลในการบีบบังคับต่อบุคคลในสังคมนั้นๆ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บุคคลแต่ละคนยอมรับในสังคมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี ความเมตตา กรุณา และค่านิยมในสังคมนั้นๆ วัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปย่อมเป็นตัวกำหนดให้บุคคลในแต่ละวัฒนธรรมมีเจตคติแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้วัฒนธรรมยังเป็นตัวสะท้อนถึงเจตคติของแต่ละบุคคลอีกด้วย
2. ครอบครัว ครอบครัวเป็นกลุ่มสังคมที่สำคัญที่สุด ถือได้ว่าเป็นแหล่งแรกสุดที่ให้การเรียนรู้ทางสังคม เจตคติที่ปลูกฝังในแต่ละคนนั้นย่อมเป็นสิ่งคงทนมากที่สุดภายในครอบครัว พ่อแม่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อเด็ก ตัวพ่อแม่เองจะเป็นผู้สร้างวัฒนธรรมขึ้นมาแล้วก็ถ่ายทอดเจตคติทางวัฒนธรรมตลอดทั้งมีการฝึกฝนต่อเด็ก พ่อแม่จึงคล้ายกับเป็นส่วนหนึ่งที่มีส่วนร่วมในวัฒนธรรมที่เกิดจากการอบรมถ่ายทอดนั้น เจตคติและความเชื่อถือเกือบทั้งหมดในระหว่างปีแรกของเด็กจึงมีผลมาจากเจตคติและความเชื่อของพ่อแม่แม่กระทั่งเมื่อโตแล้วก็ตาม
3. กลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะต่างๆตัดเทียมกันเป็นเพื่อนกัน หรือเป็นคนรู้จักที่เห็นว่ามี ความตัดเทียมกันในสังคม ขณะที่เด็กเติบโตขึ้นนั้นเขาจะใช้เวลาส่วนมากคบค้าสมาคมกับคนที่เขาคิดว่าเท่าเทียมกัน บุคคลเหล่านั้นจะมีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นต่อเจตคติของเขา โดยจะไว้วางใจเพื่อนเหล่านั้นต่อการแนะนำตักเตือน มิตรภาพ และด้านความสนุกสนาน กลุ่มเพื่อนจะค่อยๆกลายเป็นกลุ่มที่สำคัญที่สุดในด้านความคิดเห็นและการกระทำ

สรุปว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคตินั้นมีอยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ วัฒนธรรม ครอบครัว และกลุ่มเพื่อน ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้ส่งผลต่อการเรียนรู้เจตคติ และการเกิดเจตคติในแต่ละด้านแตกต่างกันออกไปตามแต่ละกลุ่มจนกว่าจะมีสิ่งอื่นเข้ามาเปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมนั้นออกไป

การวัดเจตคติ

(สุภัชร์ อินทร, 2545) กล่าวว่า ในการวัดเจตคตินั้นเราจะทราบเจตคติของคนได้ก็โดยการสังเกต การพยากรณ์ การแสดงออก คำพูด การกระทำหรือพฤติกรรมภายนอก และการสัมภาษณ์ ซึ่งวิธีวัดเจตคติแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆได้ดังนี้

1. ใช้แบบทดสอบวัดเจตคติโดยตรง ซึ่งมักเรียกกันว่า “มาตราส่วนวัดเจตคติ” ที่นิยมใช้กันแพร่หลาย คือ แบบทดสอบวัดเจตคติของลิเคิ์ท และแบบทดสอบทางเจตคติของเธอร์สโตน

1.1 แบบทดสอบวัดเจตคติของลิเคิ์ท เป็นวิธีที่นิยมกันมากที่สุด คือวิธีการใช้มาตราส่วน ประมาณค่า 5 อันดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และแต่ละฉบับจะมีค่าเป็นตัวเลขคือ 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ

1.2 แบบทดสอบทางเจตคติของเธอร์สโตน เป็นมาตราส่วน 11 อันดับตั้งแต่ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุดไปจนถึง ไม่พึงพอใจมากที่สุด แต่ละอันดับจะมีค่าเป็นตัวเลข คือ เห็นด้วยมากที่สุดได้ 11 คะแนน รองลงไปก็ 10, 9, 8, 7, 6 ความเห็นกลางๆ ได้ 5 ต่อลงไปเป็น 4, 3, 2, 1 และไม่เห็นด้วยมากที่สุดได้ 0

2. วิธีการประเมินแบบมาตราส่วน วิธีนี้สร้างขึ้นโดยลิเคิ์ท วิธีการประเมินบนมาตราส่วนของลิเคิ์ทนี้แบบสอบถามจะประกอบด้วยข้อความต่างๆที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นของเจตคติที่ต้องการศึกษา แต่ละข้อความมีมาตราส่วนประกอบ แบ่งความรู้สึกออกเป็น 5 ช่วงเท่าๆกัน คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตั้งแต่ 1-5 ค่า 1-2 เป็นเจตคติที่มีทิศทางลบ โดยค่า 1 เป็นระดับ ความรู้สึกสูงสุด ค่า 2 เป็นระดับความรู้สึกรองลงมา สำหรับค่า 3 เป็นระดับความรู้สึกที่กำกึ่งระหว่างเจตคติทางบวกและทางลบ ส่วนค่า 4 และ 5 เป็นเจตคติทางบวก โดยค่า 5 เป็นระดับความรู้สึกสูงสุด และค่า 4 เป็นระดับความรู้สึกรองลงมา หลังจากสร้างแบบสอบถามที่มีข้อความจำนวนมากพอควร นำแบบสอบถามไปใช้กับคนกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับคนในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้สร้างต้องการวัดเจตคติ หลังจากนั้นคัดเลือกข้อความที่แจ่มชัด ไม่คลุมเครือ

มีค่าอำนาจจำแนกเหมาะสมไปใช้แบบสอบถามจริง โดยข้อความที่นำมาใช้จริง ควรมีเนื้อความที่แสดงเจตคติทั้งด้านบวกและด้านลบจำนวนใกล้เคียงกัน

3. วิธีการใช้ความหมายแฝงคุณศัพท์ ซึ่งวิธีการนี้ ออสกูดและคนอื่นๆ เป็นผู้สร้างขึ้น ทำการคัดเลือกคำหรือข้อความที่ต้องวัดเจตคติโดยการเลือกคำคุณศัพท์หรือเป็นวลีที่ตรงข้ามกันเป็นจำนวนคู่ให้มากๆ คำที่คัดเลือกมานั้นต้องมีความหมายสอดคล้องกันกับคำหรือข้อความที่จะต้องการวัดเจตคติ การกำหนดช่วงมาตราและการกำหนดคะแนนโดยทั่วไปกำหนดเป็น 7 ช่วง โดยกำหนดให้มีค่าเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามาก จากนั้นนำแบบสอบถามวัดเจตคติที่สร้างขึ้นไปใช้กับบุคคลที่ต้องการวัด โดยให้ผู้ตอบทำเครื่องหมายบนช่วงมาตราตามความรู้สึกของผู้ตอบบนคำคุณศัพท์หรือวลีแต่ละคู่ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีการวัดเจตคตินั้นมีหลายวิธีซึ่งในแต่ละวิธีนั้นมีขั้นตอนและวิธีการในการวัดแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับการวัดเจตคตินั้นใช้กับบุคคลและสถานการณ์ใด เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดเจตคติโดยได้ปรับใช้ลักษณะแบบสอบถามวัดเจตคติของลิเคิร์ท แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลางน้อย และน้อยที่สุด

ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเจตคติที่แตกต่างกัน

(ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2526) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเจตคติที่แตกต่างกันไว้ดังนี้

1. ตัวบุคคล ประสบการณ์ในการให้การเลี้ยงดูหรือการฝึกอบรมจะเป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพของบุคคล ขณะเดียวกันก็ย่อมมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ซึ่งบุคลิกภาพที่แตกต่างกันนี้จะส่งผลทำให้เจตคติของบุคคลเหล่านั้นแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านสรีรวิทยา สังคม เช่น อายุการศึกษา มีผลต่อเจตคติของบุคคล ทำให้มีผลต่อเจตคติของตนเองที่มีต่อสิ่งต่างๆ ในสังคม
2. สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การที่บุคคลหนึ่งจะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติหรือไม่มากนักเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะบางอย่างของบุคคลนั้น ได้แก่ ความน่าเชื่อถือ ความน่าสนใจ และอำนาจ คุณลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ นอกจากนี้ความแตกต่างกันของความเชื่อและข้อหาติจะมีผลก่อให้เกิดเจตคติที่แตกต่างกันของบุคคลได้
3. กลุ่ม บุคคลย่อมมีส่วนร่วมในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกหลายคน ในขณะเดียวกันบุคคลนั้นก็อาจจะมีความต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมกับกลุ่มอื่นด้วย เจตคติของบุคคลนั้นย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลในกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิกด้วย ดังนั้น เจตคติของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงทางหนึ่งก็โดยการเปลี่ยนแปลงเจตคติของกลุ่ม

4. สัมพันธภาพระหว่างกลุ่ม กลุ่มต่างๆ ถ้ามีความเหมือนกันและความแตกต่างกันมากเท่าใดในด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม ความเชื่อและวัฒนธรรมความแตกต่างของสังคมความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม บางครั้งอาจทำให้เกิดความแตกต่างของเจตคติระหว่างกลุ่มขึ้นได้

สรุปได้ว่า ปัจจัยพื้นฐานในด้านตัวบุคคล สัมพันธภาพระหว่างบุคคล กลุ่ม และสัมพันธภาพระหว่างกลุ่มนั้น ล้วนแต่ส่งผลให้คนเรามีเจตคติที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับลักษณะบางอย่างของบุคคลนั้น เช่น อายุหรือการศึกษา เชื้อชาติ ศาสนา สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลกับเจตคติของบุคคลใดบุคคลหนึ่งทั้งสิ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

(สุชาดา ทองแดง, 2559) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในการสอนทักษะการเขียนของนักเรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพและการสอนตามคู่มือครู พบว่าผลการเรียนรู้ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพสูงกว่า การสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพและการสอนตามคู่มือครูผู้สอน พบว่า การสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพมีระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(ชัชชญา คลอเรีย, 2559) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพและเทคนิคการสอนอ่านตามปกติพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพมีผลการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยเทคนิคการสอนอ่านตามปกติโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพและการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านตามปกติพบว่านักเรียนมีผลการเรียนเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(พิมพ์พร พยุหะ, 2557) ได้ศึกษาการอ่านโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนโดยใช้

การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพและความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพและทักษะทางสังคมของนักเรียนอยู่ในระดับดีมากหลังการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ

งานวิจัยต่างประเทศ

นักวิชาการชาวต่างประเทศได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้เทคนิคการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพไว้แตกต่างกันดังนี้

(Şahin, 2010) ได้ทำการศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้เทคนิคการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของชาวเตอร์ กิซรวมถึงเจตคติผู้เรียนที่มีต่อการสอนด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ ผลปรากฏว่ามีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผู้เรียนมีเจตคติและการพัฒนาทางด้านวิชาการ เพิ่มขึ้น

(Evcim, 2013) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้เทคนิคการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาการเรียนเรื่อง “Present Perfect Tense” ในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษผลปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้น

(Sedat, 2011) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการเรียนด้วยเทคนิคการต่อภาพและวิธีการเรียนปกติในห้องเรียนภาษาอังกฤษของชาวเตอร์กิชพบว่าผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.5 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

(Chia-Hung Lai, 2015) ได้ทำการศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนด้วยเทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาพบว่าผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นและผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาอังกฤษดีขึ้น

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพส่วนใหญ่ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งการอ่านและการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพและวิธีการนี้เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

เทคนิคการต่อภาพนี้เป็นเทคนิควิธีการที่เหมาะสมของผู้สอนที่นำมาใช้ต่อผู้เรียนโดยพบว่าการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนด้วยเทคนิคการต่อภาพนั้นทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน เป็นวิธีการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนร่วมกันได้อย่างเป็นสุขและทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียนได้ดีขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้น

นอกจากนี้จากเอกสารที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำเอาเทคนิคการต่อภาพมาใช้พัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้กับวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและทำกิจกรรมกลุ่มตามวิธีการของสลาวินซึ่งเมื่อแบ่งกลุ่มแล้วนักเรียนจะได้รับหัวข้อที่จะต้องทำในกลุ่มบ้านจากนั้นจะแบ่งกลุ่มอีกครั้งในกลุ่มเชี่ยวชาญเพื่อปรึกษาหารือหัวข้อที่ได้รับมอบหมายเดียวกัน ในขั้นตอนนี้นักเรียนในชั้นเรียนจะได้ปรึกษาหารือกัน ทำความเข้าใจร่วมกันและเรียนรู้ร่วมกัน เป็นการก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน จากนั้นนักเรียนจะกลับมาที่กลุ่มบ้านอีกครั้งเพื่อสอนเพื่อนของตนเองให้เข้าใจกับหัวข้อที่ตนได้รับมอบหมายให้ไปเรียนรู้มาในกลุ่มเชี่ยวชาญ โดยวิธีการนี้จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเนื่องจากนักเรียนเป็นผู้ศึกษาหัวข้อที่เรียนและอธิบายให้เพื่อนฟังด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเข้าใจหัวข้อที่กำลังศึกษามากขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานในชั้นเรียน ทำให้การเรียนไม่น่าเบื่อ ทำให้ผู้เรียนชอบที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อวิธีการสอนและที่ดีขึ้น มีเจตคติที่ดี รักและชอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้นด้วย

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจนำมาพัฒนาการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจากภาพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวินัยวิทยา โดยใช้เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาขึ้นมาโดยสลาวินเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจากภาพดีขึ้นและมีเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นด้วย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1. เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยสลาวิน

เทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 ของสลาวินนี้ (Slavin, 1978) ได้ถูกพัฒนามาจากวิธีการเรียนแบบเทคนิคการต่อภาพของอารอนสัน ซึ่งวิธีนี้นักเรียนในห้องเรียนจะถูกแบ่งเป็นกลุ่มกลุ่มละ 4-5 คนเหมือนกับเทคนิคการเรียนแบบแบ่งกลุ่มแข่งขัน และเทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์สมาชิกทุกคนในทีมได้เนื้อหาเดียวกัน แต่เน้นหัวข้อที่ต้องอ่านคนละหัวข้อ นักเรียนต้องค้นคว้าหัวข้อที่ตนได้รับมอบหมายกับสมาชิกกลุ่มอื่นๆในหัวข้อเดียวกัน เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หลังจากอ่านหัวข้อที่ตนได้รับมอบหมายแล้ว นักเรียนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมมาเล่าหัวข้อที่ตนอ่านให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟังสุดท้ายจึงทำการทดสอบที่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนทั้งหมด แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคล

ผลงานกลุ่มจะพิจารณาจากคะแนนพัฒนาการโดยนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

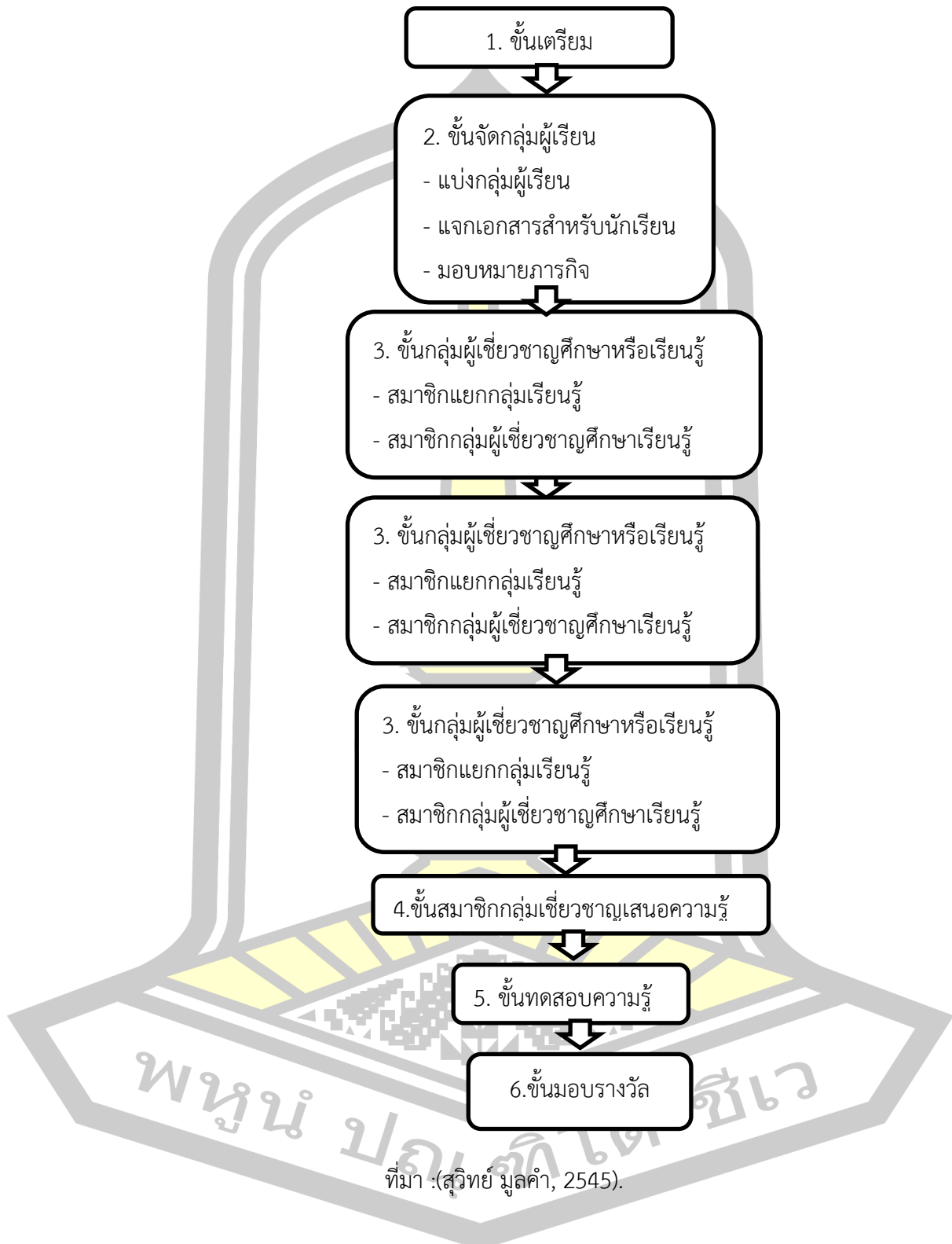
2. การเขียนบรรยายเล่าเรื่อง

(Anderson, 1997) กล่าวว่า การเขียนบรรยายเล่าเรื่องเป็นการเขียนเพื่อบอกเล่าเรื่องราว หรือเพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ในขณะที่ (Mayrina, 2011) กล่าวว่า การเขียนบรรยายเล่าเรื่องนั้นนั้นอาจเป็นการเขียนเกี่ยวกับเรื่องจินตนาการหรือเหตุการณ์จริง เช่น เรื่องนวนิยาย เช่น เรื่องนวนิยาย เรื่องลึกลับ เรื่องโรแมนติก เรื่องการผจญภัย เรื่องลึกลับ เรื่องตำนาน หรืออาจจะเป็นเรื่องซ้ำซ้อน เรื่องอาชญากรรม เรื่องอิงประวัติศาสตร์ เรื่องจากประสบการณ์จริง นิยาย วิทยาศาสตร์ เรื่องการผจญภัย

3. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

(สาวิตรี เถาโท, 2561) กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือคือการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มเล็กๆ โดยมีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน มีการพึ่งพาศักยภาพกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

ภาพประกอบ 1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

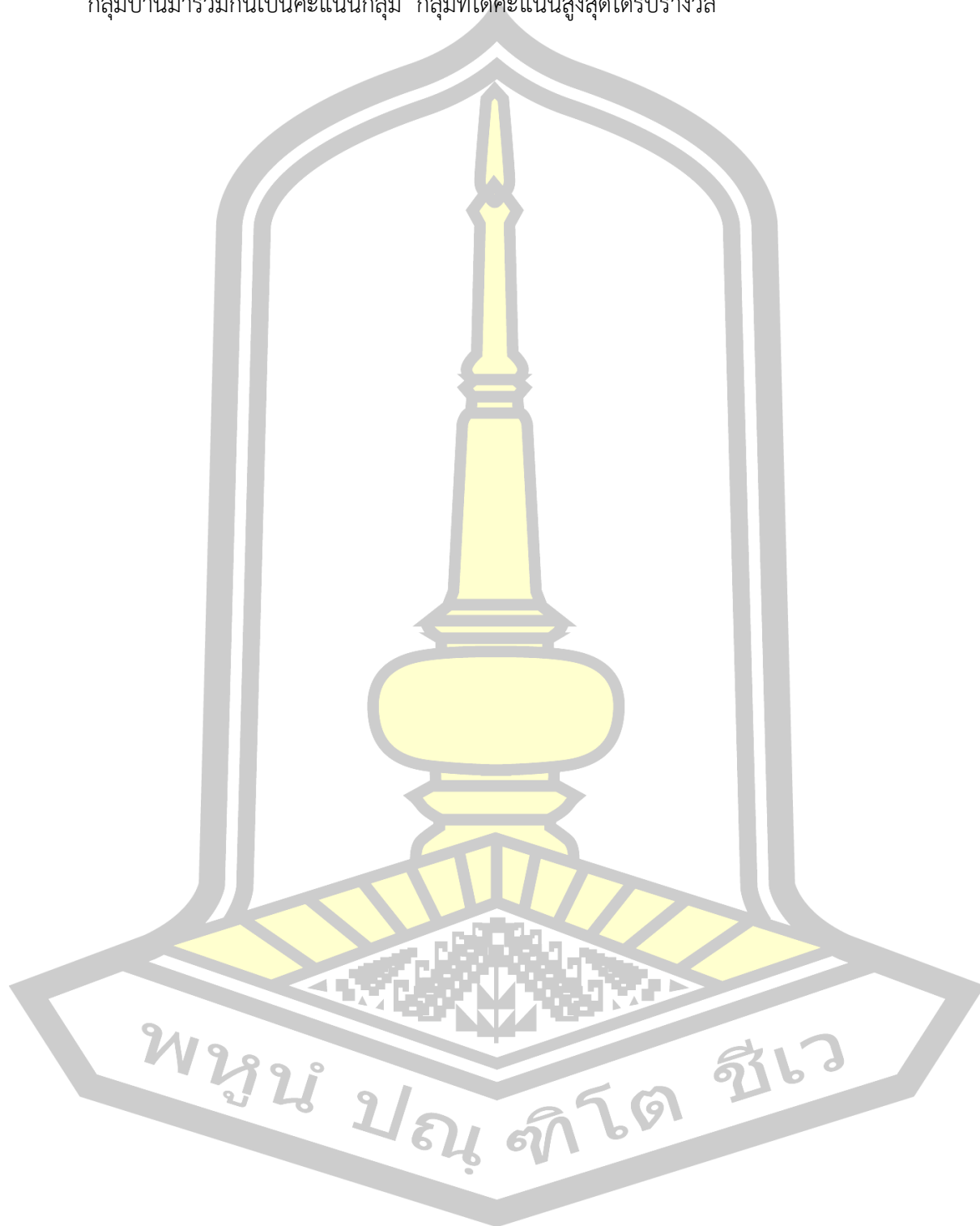
(ทศนา แคมมณี, 2554) ได้เสนอกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการต่อภาพไว้ดังต่อไปนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อนมาก) กลุ่มละ 4 คน กลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา
2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้มอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน (เปรียบเทียบได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้
3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน ตั้งเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญขึ้นมาและร่วมกันทำความเข้าใจเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียด และร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้
4. สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปสู่กลุ่มบ้านของเรา แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มบ้านของเรา แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกันกับผู้เชี่ยวชาญ เช่นนี้สมาชิกทุกคนก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมทั้งหมด
5. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนรายบุคคล และนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรามารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพประกอบด้วยขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังนี้

- ขั้นที่ 1 การจัดกลุ่มผู้เรียน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตามจำนวนหัวข้อย่อยในแต่ละคาบเรียน กลุ่มละ 4-5 คน และจัดนักเรียนเข้ากลุ่มบ้าน ซึ่งจะได้นักเรียนที่ความสามารถกัน
- ขั้นที่ 2 การมอบหมายงาน ครูแบ่งเนื้อหาที่จะเรียนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกในกลุ่มบ้าน ให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบเนื้อหาหัวข้อย่อยไปศึกษาค้นคว้า คนละ 1 หัวข้อ
- ขั้นที่ 3 การศึกษาค้นคว้า โดยสมาชิกในกลุ่มบ้านแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่นที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อเดียวกัน มารวมกันเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อศึกษาหาความรู้เอกสาร ใบงานและใบความรู้และเตรียมการถ่ายทอดความรู้ต่อสมาชิกกลุ่มบ้าน
- ขั้นที่ 4 การถ่ายทอดความรู้ สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปยังกลุ่มบ้านของตนแล้ว ผลัดกันถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มจนทุกคนในกลุ่มเข้าใจ สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปรายและซักถาม

ขั้นที่ 5 ทดสอบความรู้ ทุกคนทำแบบทดสอบให้คะแนนรายบุคคลแล้วนำคะแนนทุกคนในกลุ่มบ้านมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนพลับพลาวินิจฉัย สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 27 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 124 คน

2. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวินิจฉัยอำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ.20205) จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 32 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาการสอนจำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วนได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1.1 แบบทดสอบการเขียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรม
- 1.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
- 1.3 แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู
- 1.4 แบบสอบถามวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
- 1.5 แบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ
- 1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและเนื้อหาที่จะสอน คำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับรายวิชา แนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
- 1.3 วิเคราะห์และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมการสอนเขียนตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ได้พัฒนาขึ้น
- 1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ ดังตารางนี้

ตารางที่ 1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

กิจกรรมที่	การปฏิบัติ	เวลา(ชม.)
1	ปฐมนิเทศ (orientation)/pre-test	1
2	นักเรียนเรียนรู้องค์ประกอบของ paragraph จากใบความรู้ - Topic Sentence, Supporting Detail, Concluding Sentence	4
3	นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอ Topic และ Topic Sentence, Supporting Detail, Concluding Sentence จากใบความรู้หน้าชั้นเรียน	1

ตาราง 1 (ต่อ)

กิจกรรมที่	การปฏิบัติ	เวลา(ชม.)
4	นักเรียนเรียนรู้องค์ประกอบของเรื่องเล่าจากใบความรู้ - Setting (การเปิดฉาก) - Characters แนะนำตัวละคร/ฉาก/เวลา - Main Event (การเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง) -Sensory Detail หรือ emotional feeling ส่วนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์ (Sensory Detail) -Reflective Close ส่วนสรุป	7
5.	นักเรียนออกมานำเสนอ- Setting (การเปิดฉาก) - Characters แนะนำตัวละคร - Main Event (การเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง) -Sensory Detail หรือ emotional feeling -ส่วนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์ (Sensory Detail) -Reflective Close ส่วนสรุป	1
6	Practice to write Narrative Paragraph Setting Location, Time Frame Sensory Details, Reflective Close	4
7	รวมประโยค Narrative Paragraph/ตรวจแก้ไขการสะกดคำ	1
8	Post- test / ทำแบบประเมินเจตคติ	1
	รวม	21

1.5 นำแผนการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ

1.6 นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์และความถูกต้อง

1.7 นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งเพื่อทำการแก้ไขปรับปรุงและจัดทำแผนการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ เมื่อได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์แล้วจึงนำมาใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมและแบบทดสอบหลังการจัดกิจกรรม ซึ่งนำมาใช้ในการวัดความสามารถทางการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียน แบบทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมนี้ใช้วัดความสามารถนักเรียนในช่วงแรกของการจัดกิจกรรม ส่วนแบบทดสอบหลังการจัดกิจกรรมนั้นนำมาวัดความสามารถของนักเรียนในช่วงสุดท้ายของการจัดกิจกรรม

2.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ เป็นเกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา เอกสารคู่มือการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แล้วนำมาวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของรูปแบบการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษและการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพและแบ่งการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบดังนี้

ตารางที่ 2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
เนื้อหา	องค์ประกอบครบ - มีประโยคเปิดฉาก, จุดเด่นของเรื่อง, ประโยคแสดง ความรู้สึกและ ประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ ครบ - มีประโยคเปิด ฉาก, มีจุดเด่นของ เรื่องแต่ขาด ประโยคแสดง ความรู้สึกและ ประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ ครบ - มีประโยคเปิด ฉาก ไม่มีจุดเด่น ของเรื่อง,ขาด ประโยคแสดง ความรู้สึกและ ประโยคสรุป	องค์ประกอบ ไม่ครบเนื้อหาไม่ สมบูรณ์	ไม่มีผลงาน การเขียน

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
การเรียบเรียง	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้อย่าง ต่อเนื่องชัดเจน และสอดคล้อง ข้อคิดเชิง สร้างสรรค์	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้ และสอดคล้อง ข้อคิดที่เป็น ประโยชน์	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้แต่ ไม่มีการ สอดคล้อง แนวคิดที่เป็น ประโยชน์	-เรียงลำดับ เหตุการณ์กว- วนและไม่มี การสอดคล้อง แนวคิดที่เป็น ประโยชน์	ไม่มีผลงาน การเขียน
ความแม่นยำ ของการใช้ ประโยค	-เขียนสะกดคำ ถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดผิด ไม่เกิน 5 คำ	- เขียนสะกด คำผิดไม่ เกิน 5 คำ	เขียนสะกด คำผิดเกินกว่า 5 แห่ง	ไม่มีผลงาน การเขียน
การเลือกใช้คำ	ใช้สำนวน ถ้อยคำ ถูกต้องเหมาะสม สละสลวยงดงาม เชื่อมโยงภาษาได้ ดีและสื่อ ความหมายได้ ชัดเจน	ใช้สำนวน ถ้อยคำไม่ ถูกต้องบางคำ แต่ยังสามารถ สื่อความหมาย ได้	ใช้สำนวน ถ้อยคำไม่ ถูกต้องและสื่อ ความหมายได้ คลุม-เครือ	ใช้ถ้อยคำไม่ เหมาะสมและ สื่อความหมาย ไม่ได้	ไม่มีผลงาน การเขียน
กลไกทางภาษา	-การใช้ตัวอักษร ตัว ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้างประโยค ถูกต้องทุกที่	การใช้ตัวอักษร ตัว ตัวเล็ก- ใหญ่โครงสร้าง ประโยค ผิดไม่ เกิน 5 ที่	การใช้ตัวอักษร ตัว ตัวเล็ก - ใหญ่โครงสร้าง ประโยค ผิดเกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษรตัว ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยค ผิดมากกว่า 5 ที่	ไม่มีผลงาน การเขียน

ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ

เมื่อตรวจงานเขียนของผู้เรียนแล้ว ผู้วิจัยต้องมีการประเมินระดับความสามารถการเขียนของผู้เรียนโดยนำคะแนนการเขียนของผู้เรียนมาเทียบระดับความสามารถ ระดับความสามารถแต่ละด้านแบ่งเป็น 4 ระดับตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3 ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ

คะแนน	ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ
16-20	ดีมาก (very good)
13-15	ดี (good)
10-12	พอใช้ (Fair)
0-9	อ่อน (Poor)

ผู้วิจัยนำเกณฑ์ในการประเมินที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและนำมาแก้ไขปรับปรุง

2.3 แบบบันทึกของครู เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนในแต่ละชั่วโมง รวมไปถึงบรรยากาศในการจัดกิจกรรม โดยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาดูความเหมาะสมของภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและนำไปใช้ในการจัดกิจกรรม

2.4 แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.4.1 ศึกษาจากตำราและเอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างเจตคติแล้วสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ที่มีลักษณะการตอบแบบมาตราส่วนประเมินค่า กำหนดค่าตามวิธีของลิเคิร์ท (สุภัชร์ อินทร, 2545) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยใช้เกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ย ของข้อความที่ผู้เรียนแสดงความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพแปลผลเป็นระดับความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติดีมากที่สุดต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการ

ต่อภาพ

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติดีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติไม่ค่อยดีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อ

ภาพ

ค่าเฉลี่ย 0.50 – 1.49 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อ

ภาพ

2.4.2 นำแบบวัดเจตคติเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนเพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item – objective Congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับคือ

+ 1 แทน แน่ใจว่าวัตถุประสงค์หรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 แทน ไม่แน่ใจว่าวัตถุประสงค์หรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

-1 แทน ไม่สอดคล้องหรือแน่ใจว่าวัตถุประสงค์หรือข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิง

พฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้

สูตร การหา IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

R แทน คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.4.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2.5 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อสอบถามข้อมูลในเชิงลึกเพิ่มเติมจากที่เขียนไว้ในงานเขียนของตนเอง นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา หลังจากนั้นนำมาแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษรวมระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. มีการประเมินความสามารถระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ครั้งโดยผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน
3. มีการทดสอบ 2 ครั้ง คือการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมโดยผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ในการทำกิจกรรมในแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยจะบันทึกการสอน โดยการสังเกตพฤติกรรมปัญหา อุปสรรคและบรรยายภาคโดยรวมของการจัดกิจกรรมในแต่ละชั่วโมง
5. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพร้อมทั้งสัมภาษณ์นักเรียนโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและนำมาสรุปกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Sample)
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60
3. วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คุณภาพของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย (Mean, $\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, S.D.) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาดและคณะ, 2555)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum f x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 f แทน ความถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น
 $\bar{x}$ แทน คะแนนแต่ละตัว
 $\sum$ แทน ผลรวมของคะแนน
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าแจกแจง t-test แบบ Dependent Sample ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{\sum D^2 - \frac{(\sum D)^2}{N-1}}{N-1}}}; df = n-1$$

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t = distribution
 D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
 df แทน ความเป็นอิสระมีค่าเท่ากับ $N-1$
 $\sum D$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
 $\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

4. วิเคราะห์สอบถามวัดเจตคตติ ด้วยสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย (Mean, $\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, S.D) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum f x^2 - (\bar{x})^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 f แทน ความถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น
 $\bar{x}$ แทน คะแนนแต่ละตัว
 $\sum$ แทน ผลรวมของคะแนน
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ และเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนโรงเรียนพลับพลาวิทยาลัย อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ.20205) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 32 คน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
E.I.	แทน	ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index)

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที่ (t-test Dependent Sample)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนบรรยายเล่าเรื่องภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Sample)

1.1 การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลปรากฏดังตาราง 4

ตารางที่ 4 คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนก่อนและหลังกิจกรรม

คะแนนการทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
ก่อนเรียน	32	20	9.88	32.93	1.03	อ่อน
หลังเรียน	32	20	14.97	49.90	2.25	ดี

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า นักเรียนมีผลการทดสอบก่อนเรียนโดยรวม เฉลี่ยเท่ากับ 9.88 คิดเป็นร้อยละ 32.93 ผลการทดสอบหลังเรียนโดยรวม เฉลี่ยเท่ากับ 14.97 คิดเป็นร้อยละ 49.90 เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่านักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.97 แสดงว่ากิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพสามารถเพิ่มความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้

1.2 ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้านองค์ประกอบการเขียนโดยรวมทั้ง 5 ด้าน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Sample) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้านองค์ประกอบการเขียนโดยรวมทั้ง 5 ด้าน

การสอบ	N	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ร้อยละ	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	32	9.88	32.93	1.03	13.07*	.000
หลังเรียน	32	14.97	49.90	2.25		

* $p < .05, df = 31$

จากตาราง 4 ผลการศึกษาความสามารถทางการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพมีค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 9.88 คิดเป็นร้อยละ 32.93 และค่าคะแนนการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 14.97 คิดเป็นร้อยละ 49.90 ผลการเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษด้านองค์ประกอบการเขียนรวมทั้ง 5 ด้านสูงขึ้นและสามารถตอบคำถามของงานวิจัยได้ว่าความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นดีขึ้นหลังจากฝึกเขียน หลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการเขียนคือ สามารถสะกดคำและเรียบเรียงเนื้อหาได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์การสอนมากขึ้น หลังจากตรวจงานเขียนของนักเรียนจะเห็นว่า

ด้านเนื้อหา นักเรียนสามารถเขียนเนื้อหาได้มากขึ้น ถ่ายทอดเนื้อความได้หลากหลายมากขึ้น

ด้านการเรียบเรียง นักเรียนสามารถใส่รายละเอียดเนื้อหาได้ชัดเจน เหมาะสม

เรียบเรียงเนื้อหาได้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนได้ดีขึ้น

ด้านความแม่นยำของการใช้ประโยค นักเรียนสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้มากขึ้นคือรู้จักการเติม ed หลังคำกริยาเพื่อทำเป็นกริยาช่องที่ 2

ด้านการเลือกใช้คำ นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์หรือคำคุณศัพท์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์และมีความรู้สึกร่วมกับเหตุการณ์ได้มากขึ้น

ด้านกลไกทางภาษา นักเรียนสามารถเขียนได้อยู่ในระดับดี ถึงแม้ว่าจะมีผิดบ้างแต่ก็ดีขึ้นคือสามารถใช้ตัวอักษรตัวเล็กตัวใหญ่ในการเขียนได้ดีขึ้นและสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น เมื่อเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบ ความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยการใช้เทคนิค

ต่อภาพของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองทั้ง 5 ด้านได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงด้านความแม่นยำของการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำ ด้านกลไกทางภาษา

ความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.	t	P
1. ด้านเนื้อหา				
ก่อนการทดลอง	2.08	.42		
หลังการทดลอง	2.79	.41	9.850	.000*
2. ด้านการเรียบเรียง				
ก่อนการทดลอง	1.95	.42		
หลังการทดลอง	2.70	.43	10.653	.000*
3. ด้านความแม่นยำการใช้ ประโยค				
ก่อนการทดลอง	2.01	.38		
หลังการทดลอง	2.54	.42	8.041	.000*

ตาราง 5 (ต่อ)

ความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.	t	P
4.ด้านการเลือกใช้คำ				
ก่อนการทดลอง	2.01	.30	2.549	.016*
หลังการทดลอง	2.55	.30		
5. กลไทางภาษา				
ก่อนการทดลอง	2.14	.28	5.122	.000*
หลังการทดลอง	2.45	.35		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนจากการทดสอบความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษในด้านองค์ประกอบการเขียนรายด้านทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำของการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำ และด้านกลไทางภาษา หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่าการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้านองค์ประกอบการเขียนภาษาอังกฤษที่มีค่า t สูงที่สุดคือ ด้านการเรียบเรียง รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค ด้านกลไทางภาษาและด้านการเลือกใช้คำซึ่งมีค่า t ต่ำที่สุดตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าความสามารถของการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองการใช้เทคนิคการต่อภาพมีความแตกต่างกัน โดยหลังจากที่นักเรียนได้ฝึกเขียนหลังจากการทดลองพบว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนที่ดีขึ้น โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในภาพรวมดังนี้

ด้านเนื้อหา นักเรียนสามารถเขียนเนื้อหาได้ดีขึ้นในระดับ “ดี” ตามเกณฑ์การประเมินโดยนักเรียนสามารถเขียนบรรยายถ่ายทอดได้ตรงตามเนื้อหาตามภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น

ด้านการเรียบเรียง นักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ดีขึ้นอยู่ในระดับ “ดี” ตามเกณฑ์การประเมิน โดยสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ตรงตามรูปภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่กำหนดให้ได้มากขึ้น สามารถจัดลำดับความคิดการถ่ายทอดเรื่องราวได้ดีขึ้น

ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค นักเรียนมีความสามารถใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องมากขึ้น อยู่ในระดับ “ดี” แม้อาจจะยังมีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กริยาช่องที่ 2 อยู่บ้าง เนื่องจาก บางคำต้องเปลี่ยนรูปไปเลยแต่นักเรียนก็ยังไม่รู้ว่าต้องเติม-ed ต่อท้ายเมื่อต้องการทำเป็นกริยาช่องที่ 2

ด้านการเลือกใช้คำ นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำให้เกิดภาพพจน์เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้นในเรื่องได้อยู่ในระดับ “ดี” จากเดิมที่ไม่เขียนคำที่ทำให้เกิดภาพพจน์เลย ก็สามารถเขียนคำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ในเรื่องได้ดีขึ้น

ด้านกลไกทางภาษา นักเรียนมีความสามารถเขียนได้ในระดับ “ดี” รู้จักการใช้ตัวอักษรตัวเล็ก ตัวใหญ่ในการเขียนได้ดีขึ้นและสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

2. การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60 โดยดูจากคะแนนผลการทดสอบฉบับก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

2.1 คะแนนผลการทดสอบฉบับก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแสดงในตาราง 4 ของนักเรียนจำนวน ทั้งหมด 32 จากคะแนนเต็ม ทั้งหมด 20 คะแนน จากตาราง 4 จะเห็นว่านักเรียนทั้งหมด 32 คน มี จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไปตามผลการทดสอบฉบับก่อนเรียน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.38% นักเรียนที่คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 90.63% โดยมีคะแนนรวมของผู้เรียนทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 49.90 แสดงว่าการเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้สามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้ดีขึ้นได้

3. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการต่อภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อความจำนวน 10 ข้อ จากนั้นนำคะแนนจากการประเมินเจตคติที่ได้ มาหาค่าเฉลี่ยและแปลผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลปรากฏดังตาราง 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 ผลการศึกษาระดับเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพ

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
		$\bar{x}$		
1	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกเมื่อได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยกันคิดประโยคเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดให้	4.0	0.84	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี

ตาราง 6 (ต่อ)

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
2	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญทำให้การเรียนรู้ในห้องเป็นเรื่อง สนุก	4.28	0.77	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
3	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่ไม่ยาก	4.25	0.76	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
4	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญทำให้การเรียนรู้ในห้องเรียนเป็น เรื่องไม่น่าเบื่อ	4.18	0.78	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
5	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้าง ประโยคภาษาอังกฤษเพื่อเขียนเนื้อเรื่องด้วย ตนเองได้ดีขึ้น	4.31	0.74	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
6	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าสามารถ เรียบเรียงถ้อยคำเพื่อเขียนภาษาอังกฤษได้ดี ขึ้น	4.46	0.67	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
7	การได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยกันเขียน เรื่องเล่าภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเขียน ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น	4.37	0.71	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
8	การได้เรียนกับเพื่อนในกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ามี ความมั่นใจในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ มากขึ้น	4.40	0.69	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี

ตาราง 6 (ต่อ)

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
9	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญทำให้ทำให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ไข ข้อบกพร่องงานเขียนของตนเองได้ดีขึ้น	4.18	0.78	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
10	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่ม เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้ามีความคิด สร้างสรรค์เพื่อเขียนประโยคเล่าเรื่องตาม ภาพที่นำมาได้ดีขึ้น	4.21	0.71	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี
	รวม	4.26	0.75	เห็นด้วย มีเจตคติที่ดี

จากตารางที่ 6 พบว่า เจตคติในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{x} = 4.26$, S.D.= 0.75) แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพอยู่ในระดับดี แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพเนื่องจากผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมปรึกษาหารือกับเพื่อนในกลุ่มทำให้มีปฏิสัมพันธ์กัน สนุกสนานในการถามเพื่อน การพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหางานเขียน ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

พูนุ ปณุกิตโต ชิว

ตารางที่ 7 แสดงผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการ
 ต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ.20205)
 โรงเรียนพลับพลาวิทยาลัย จำนวน 32 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	8	15
2	8	14
3	9	15
4	9	16
5	8	16
6	8	15
7	10	15
8	11	15
9	12	16
10	13	16
11	12	16
12	13	14
13	8	16
14	8	14
15	8	14
16	8	15
17	8	16
18	8	15
19	16	18
20	12	16
21	12	15
22	8	14
23	8	16
24	8	14
25	11	15

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
26	11	13
27	12	14
28	12	14
29	12	14
30	8	14
31	8	15
32	8	14
$\bar{x}$	9.88	14.97
S.D.	1.03	2.25

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน $\bar{x}$ เท่ากับ 9.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.03 และคะแนนทดสอบหลังเรียน $\bar{x}$ เท่ากับ 14.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 2.25 แสดงว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในชั้นเรียน

ตารางที่ 8 สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางการเขียนของนักเรียนหลังการทดลองกิจกรรมการสอนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพจากองค์ประกอบการประเมินความสามารถทางการเขียนทั้ง 5 ด้าน

ความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย ที่เพิ่มขึ้น	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
1. ด้านเนื้อหา	0.71	นักเรียนสามารถเขียนเนื้อหาและระบุช่วงเวลาของเหตุการณ์ได้ดีขึ้น ก่อนเรียน - there was a thee. He was riding a bicycle. หลังเรียน - One evening, George rode a bicycle.

ตาราง 8 (ต่อ)

ความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ยที่ เพิ่มขึ้น	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ด้านการเรียบเรียง	0.75	นักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ดีขึ้นและสามารถจัดลำดับความคิดการถ่ายทอดเรื่องราวได้ดีขึ้น เช่น ก่อนเรียน - Tom ride a bicycle. He Is accident. หลังเรียน – Tom rode a bicycle. Then ,he had an accident.
3. ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค	0.54	นักเรียนสามารถใช้โครงสร้างประโยคได้ดีขึ้น โดยเฉพาะการใช้กริยาช่องที่ 2 ก่อนเรียน - A man and Woman help him. หลังเรียน – A man and a woman helped him.
4. ด้านการเลือกใช้คำ	0.54	นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำให้เกิดภาพพจน์เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้น จากเดิมที่ไม่เขียนคำที่ทำให้เกิดภาพพจน์เลย ก่อนเรียน - Tom Ride a bicycle. He Is accident. his arm brAeak. หลังเรียน - Tom rode a bicycle. TheN, he had accident. It is painful . His arm broke.
5. ด้านกลไกทางภาษา	0.31	นักเรียนมีความสามารถเขียนดีขึ้นรู้จักการใช้ตัวอักษรตัวเล็ก ตัวใหญ่ในการเขียนได้ดีขึ้น และสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น ก่อนเรียน - Tom Ride a bi Cycle . หลังเรียน - Tom rode a bicycle.

ตารางที่ 8 พบว่าคะแนนจากการทดสอบรายด้านนั้นมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกข้อ ทั้งนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนได้ช่วยกันคิดคำ ช่วยกันแต่งประโยค คิดหาคำศัพท์ที่เหมาะสมเพื่อบอกเรื่องราวตามลำดับภาพก่อนหลัง ด้วยตนเอง นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นระหว่างเพื่อน ได้ทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คิดแต่งประโยคภาษาอังกฤษและสอนเพื่อนในชั้นเรียนด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำและด้านกลไวยากรณ์สูงขึ้น โดยด้านที่เพิ่มขึ้นมากที่สุดคือด้านการเรียบเรียง โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 0.75 ซึ่งแสดงถึงนักเรียนมีความสามารถในการเรียบเรียงเนื้อหาได้ตรงตามรูปภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่กำหนดให้และ สามารถจัดลำดับความคิดการถ่ายทอดเรื่องราวได้ดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ และเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้สรุปผล อภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. คำถามของการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สรุปผล
7. อภิปรายผล
8. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการใช้การเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพในการพัฒนาความสามารถการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

คำถามการวิจัย

1. การใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้หรือไม่
2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติที่ดีต่อการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่
  1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ เวลารวม 20 ชั่วโมง (ไม่รวมชั่วโมงปฐมนิเทศ)
  2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
    - 2.1 แบบทดสอบการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเป็นการเขียนโดยให้นักเรียนเขียนบรรยายภาษาอังกฤษตามภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ 1 ย่อหน้า
    - 2.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
    - 2.3 แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู
    - 2.4 แบบสอบถามเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจำนวน 10 ข้อคำถาม โดยจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น
    - 2.5 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษรวมระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. มีการประเมินความสามารถในการเขียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ครั้ง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและผู้เรียนประเมินตนเอง
3. มีการทดสอบ 2 ครั้งคือการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินโดยใช้แบบประเมินการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยจะบันทึกการสอน ในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการสังเกตพฤติกรรม ปัญหาและอุปสรรคและบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรมแต่ละชั่วโมง
5. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพร้อมทั้งสัมภาษณ์นักเรียนโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและนำมาสรุปกิจกรรมการเรียนการสอน

6. ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนของนักเรียนมาหาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Sample)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60

3. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการเรียนรู้การเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ โดยใช้ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผล

จากการศึกษาผลการสอนการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลับพลาวิทยาลัย อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยรวมทั้ง 5 ด้านคือ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำ ด้านกลไกทางภาษา พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 14.97 และ 9.88 และระดับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพสามารถส่งเสริมความสามารถทางการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

2. หลังจากได้รับการสอนการเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษในด้านองค์ประกอบการเขียนรายด้านทั้ง 5 ด้านได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำ ด้านกลไกทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. คะแนนผลการทดสอบฉบับก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของนักเรียนทั้งหมด 32 คน จากคะแนนเต็ม ทั้งหมด 20 คะแนน จะเห็นว่านักเรียนทั้งหมด 32 คน มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไปตามผลการทดสอบฉบับก่อนเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.38 %

นักเรียนที่คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 90.63% โดยมีคะแนนรวมของผู้เรียนทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 49.90

4. ผลของคะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.75) แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพอยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบก่อนเรียนโดยรวมเฉลี่ยเท่ากับ 9.88 คิดเป็นร้อยละ 32.93 และผลการทดสอบหลังเรียนโดยรวมเฉลี่ย 14.97 คิดเป็นร้อยละ 49.90 นั้นแสดงว่าความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.97 และผลการเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยรวมทั้ง 5 ด้านคือด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค ด้านการเลือกใช้คำ และด้านกลไกทางภาษา พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Şahin, 2010) ที่พบว่าการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนั้นสูงขึ้นกว่าวิธีการสอนที่ไม่ใช้เทคนิคการต่อภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่าการประยุกต์ใช้เทคนิคการต่อภาพทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าการเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนั้นทำให้ความสามารถด้านการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น 5 ด้านคือ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียง ด้านความแม่นยำการใช้ประโยค การเลือกใช้คำและด้านกลไกทางภาษา ทั้งนี้พบว่าค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้นในทุกๆ ด้าน โดยด้านที่เพิ่มขึ้นมากที่สุดพบว่าเป็นด้านการเรียบเรียง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้น 0.75 ทั้งนี้เป็นเพราะเกิดจากการที่นักเรียนได้มองเห็นภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ครูให้มาแล้วเกิดจินตนาการสร้างเรื่องราวขึ้นมาด้วยตนเองก่อน จากนั้นจึงนำเรื่องราวที่ตนคิดนั้นมาปรึกษากับเพื่อนในกลุ่มว่าภาพที่ให้มานั้นหากจะเขียนเป็นเรื่องราวจะเหมือนกับที่ตนคิดหรือไม่อย่างไร ต่อมาจึงช่วยกันคิดหาคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยคต่าง ๆ ที่ได้เรียนมานำมาแต่งเป็นประโยคภาษาอังกฤษ การเขียนเป็นเรื่องเล่าภาษาอังกฤษนี้ก็เป็นกรช่วยกันคิด ปรึกษากันหรือกันในกลุ่ม การได้ลงมือทำ ได้คิด ได้แก้ปัญหาในกลุ่มด้วยตนเอง สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ ด้วยกระบวนการเหล่านี้จึงทำให้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ด้านการเรียบเรียงเพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ด้านที่เพิ่มขึ้นน้อยที่สุดคือด้านกลไภภาษา โดยพบว่าเพิ่มขึ้น 0.31 ทั้งนี้ เป็นเพราะนักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษน้อย นักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานเกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ การเขียนเช่น การใช้ตัวอักษรตัวเล็ก - ตัวใหญ่ การทำเป็นรูปเอกพจน์-พหูพจน์ ฯ เหล่านี้ นักเรียน ส่วนหนึ่งยังมีความเข้าใจไม่ดีพอทำให้เมื่อต้องมาอธิบายให้เพื่อนฟังจึงอธิบายไปตามที่ตนเองเข้าใจ ผิดบ้าง ถูกบ้าง ประกอบกับมีโอกาสฝึกเขียนภาษาอังกฤษน้อยเพราะเรียนภาษาอังกฤษเพียงสัปดาห์ ละ 2 คาบ ดังนั้นจึงทำให้ความสามารถด้านนี้เพิ่มขึ้นน้อยด้วย อย่างไรก็ตามครูผู้สอนสามารถแก้ไข ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับกลไภทางภาษาของนักเรียนได้ด้วยการแก้ไขผลงานงานเขียนของนักเรียนท้าย ชั่วโมง

นอกจากนี้ความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเห็นด้วย แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการต่อภาพ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ การจัดกิจกรรมการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม มีการ แลกเปลี่ยนความรู้กัน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ผู้เรียนที่เก่งกว่าจะช่วยสอนผู้เรียนที่ อ่อนกว่าในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกมีเพื่อนในการช่วยคิดช่วยแต่งประโยค ไม่ต้องคิดคนเดียว มี เพื่อนในกลุ่มคอยช่วยคิดและช่วยเหลือจนสามารถทำให้สามารถสร้างผลงานการเขียนได้ ทำให้มี ความสนุกสนานในการเรียนและความมั่นใจในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียนโดยการใช้เทคนิคการต่อภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ (Ghaith, 2003) ซึ่งได้กล่าวว่า การใช้รูปแบบกิจกรรมการสอนด้วยเทคนิคการต่อภาพแบบที่ 2 เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเนื่องจากกิจกรรมนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและคิดแก้ปัญหาาร่วมกัน ช่วยเหลือกันภายในกลุ่มทำให้ผู้เรียนที่เรียนโดย การใช้วิธีนี้มีเจตคติด้านบวกต่อการเรียนโดยการใช้เทคนิคการต่อภาพ

ดังนั้น กิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพจึงเป็นกระบวนการสร้างความคิด ผู้เขียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับชนิดของประโยคภาษาอังกฤษและองค์ประกอบของเรื่องเล่าเพื่อเรียบ เรียงงานเขียนขึ้นมาเป็นเรื่องราวตามภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่กำหนดให้ วิธีการนี้สามารถทำให้ผู้ เรียนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษได้เนื่องจากเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนรู้จักการแบ่งงานกันทำในกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบงานเขียนของตนเองก่อนจากนั้นจึงนำมารวมกับเพื่อนคนอื่นในกลุ่ม เพื่อสร้างงานเขียนนั้นให้ประสบความสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนรู้จัก และเข้าใจวิธีการเล่าเรื่องได้ดีขึ้น ดังจะเห็นได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้เรียนจะเขียนงานใน ลักษณะการเขียนอธิบายภาพ แต่เมื่อได้เรียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพแล้วจะเห็นได้ว่าในแบบทดสอบ หลังเรียนผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามหลักการเล่าเรื่องได้ดีขึ้นคือรู้จัก ใส่คำระบุเวลาเพื่อบอกว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเวลาใด

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า มีนักเรียนเป็นส่วนน้อยของชั้นเรียนเท่านั้นที่

สามารถเขียนสรุปเหตุการณ์ของเรื่องเล่าได้และนักเรียนส่วนนี้ก็เป็นนักเรียนที่เรียนเก่งของห้อง ส่วนข้อคิดที่ได้จากเรื่องไม่มีนักเรียนคนใดในห้องสามารถเขียนได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิมุติของนักเรียนซึ่งเป็นเพียงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาจจะยังไม่สามารถเข้าใจได้ถึงสิ่งนี้

นอกจากนี้วิธีการนี้ยังสามารถทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากเป็นวิธีที่ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยกันภายในกลุ่ม แลกเปลี่ยนความรู้กัน คนเรียนเก่งกว่าอธิบายเนื้อหาให้คนที่เรียนอ่อนกว่าฟังทำให้เกิดความรักกันระหว่างเพื่อน ช่วยเหลือกันภายในกลุ่มของตนเอง

อย่างไรก็ตาม การสอนเขียนโดยการให้เทคนิคการต่อภาพนี้ก็ยังมีข้อด้อยอยู่เป็นวิธีการที่ทำให้ห้องเรียนวุ่นวายหากครูผู้สอนมีการจัดการบริหารห้องเรียนที่ไม่ดีโดยเฉพาะเมื่อถึงช่วงที่ครูบอกให้เปลี่ยนจากกลุ่มบ้าน ไปกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ผู้เรียนบางคนจะสับสนว่าครูให้ทำอะไร เข้ากลุ่มไม่ถูก จำเพื่อนกลุ่มตนเองในกลุ่มบ้านหรือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญไม่ได้ หรือจะเดินไปหาเฉพาะเพื่อนที่ตนเองพอใจเท่านั้นและจะเดินไปมารอบห้อง

ดังนั้นครูผู้สอนจำเป็นต้องมีระบบการบริหารจัดการชั้นเรียนที่ดี เช่น มีป้ายสีห้อยคอให้ผู้เรียนเพื่อที่ผู้เรียนจะใช้เป็นที่สังเกตเวลาเดินเข้ากลุ่ม เช่น จากกลุ่มบ้านไปกลุ่มกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และไม่ไปนั่งกับเพื่อนกลุ่มใหม่

ข้อด้อยอย่างที่สองคือ นักเรียนจะคุยเสียงดังเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ดังนั้นเมื่อหมดเวลานักเรียนบางกลุ่มก็จะทำงานไม่เสร็จเพราะกำลังคุยเรื่องอื่นอยู่และมักจะได้ยินเสียงครูเมื่อครูบอกส่งงาน ดังนั้นครูผู้สอนจำเป็นต้องมีอุปกรณ์กำเนิดเสียงดัง เช่น นกหวีด เพื่อบอกหมดเวลา

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ควรมีกิจกรรมการฝึกเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษท้ายแผนการจัดการจัดการเรียนการสอนทุกแผนเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
2. ควรเพิ่มแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการเขียนภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ การใช้คำเชื่อมในประโยคการให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับภาพเรียงลำดับเหตุการณ์นั้น
3. ภาพที่นำมาใช้กับการเรียนการสอนควรเป็นภาพที่ดูสบายตา องค์ประกอบของภาพมีความสมดุลย์ สีไม่เข้มจนเกินไป ภาพนั้นควรมีช่องว่างระหว่างภาพ ไม่เป็นภาพที่ซ้อนติดกัน มองแล้วเข้าใจง่ายว่าเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก่อน -หลังเพื่อสร้างจินตนาการในการเล่าเรื่อง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทดลองโดยการใช้รูปแบบการสอนแบบอื่นเพื่อใช้ในการพัฒนาการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของผู้เรียน
2. ควรนำวิธีการสอนเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้ไปใช้สอนกับระดับชั้นเรียนอื่นๆ ด้วย
3. ควรนำกิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคการต่อภาพนี้ไปใช้พัฒนาทักษะทางภาษาด้านอื่น เช่น การพูด การอ่านและการฟัง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2542). กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตร์การเรียนรู้. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- การัญญา แก้วเทพ. (2541). สื่อสารมวลชน:ทฤษฎีและแนวคิด การศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- ฉันท ชาติทอง. (2551). การออกแบบการสอนและบูรณาการ. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- จุฑามาศ กันตื๊บและ บุชบา บัวสมบุญ. (2554). การพัฒนาความสามารถ ในการเรียนรู้เรื่อง การเขียน สกอตคำโดยใช้เทคนิคจิกซอว์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *ศิลปการศึกษาศาสตรวิจัย*, 2, 267-280.
- ชนาธิป พรสกุล. (2554). การสอนกระบวนการคิดทฤษฎีและการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: วี พรี้น (1991) จำกัด.
- ซัชชญา คลอเรีย. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคคลิกซอร์และเทคนิคการสอนอ่านตามปกติ. *มหาวิทยาลัยรามคำแหง*, (1), 71-78.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ: บริษัท แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตเซอร์โพลเรชั่น.
- ทิตนา แคมมณี. (2554). รูปแบบการเรียนการสอน:ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2550). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาดและคณะ. (2555). การแปลผลเมื่อใช้เครื่องมือรวบรวมข้อมูลแบบมาตราส่วนประมาณค่า สาระสังเขปออนไลน์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ:การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). ทักษะและการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์ พยุหะ. (2557). การใช้การอ่านแบบจิ๊กซอร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านการเขียนสรุป
ความภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษา
สงเคราะห์พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี. พิมพ์นสวรรค์, 10(1), 137-148.

รวีวรรณ อังคนรักษ์พันธ์. (2533). การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ศรัญ ตติยากิตติ. (2544). การศึกษาเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อของเล่น.

สาวิตรี เกาโท. (2561). ผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์และ
เทคนิค LT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานกลุ่ม ในรายวิชา การออกแบบ
และการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม.
วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 1.

สุชาดา ทองแดง. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการสอนทักษะการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือ
เทคนิคจิ๊กซอร์ (Jigsaw) กับการสอนตามคู่มือครูผู้สอน โรงเรียนอนุบาลสุโขทัย จังหวัด
สมุทรปราการ, 242-260.

สุพานี สนธิรัตน์. (2541). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.

สุภัษร อินทร. (2545). ความรู้เจตคติและการปฏิบัติของผู้บริหาร ครูผู้ปกครอง สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรีในการดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้ระดับปฐมวัย. สุพรรณบุรี.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ. (2545). วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบความคิดความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ:
ภาพพิมพ์.

อรนุช ลิมตศิริ. (2551). การจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์.

อุมภาพร มะโรณี. (2551). สัมพันธภาพของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์และนวนิยาย.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aboderin, Y. (1986). Integrating reading and writing. *English Teaching Forum*, 24(1),
38-40.

Anderson, M., & Anderson, K. (1997). *Text Types in English 2*. South Yarra, Australia:
Macmillan Education, AU.

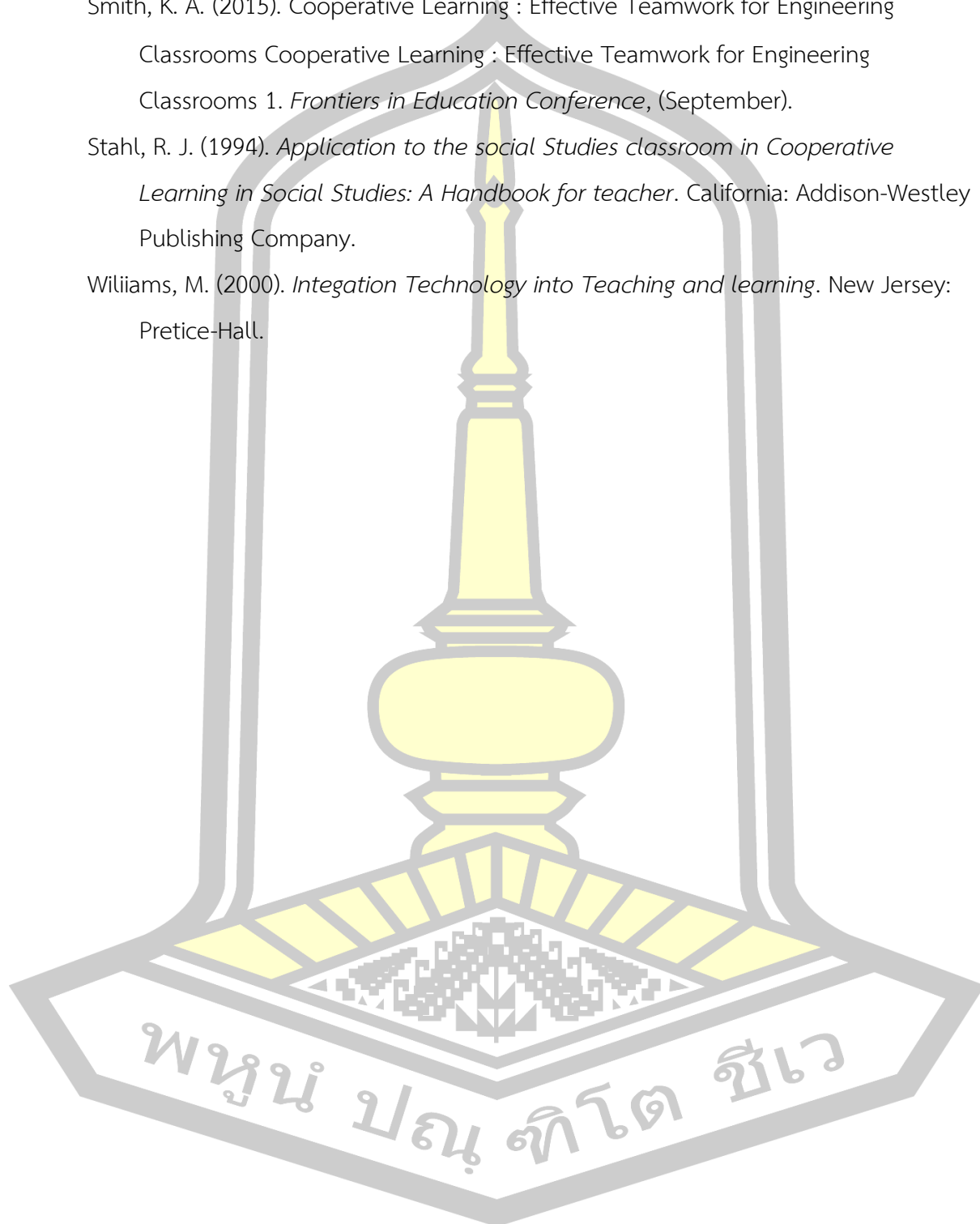
- Aronson, E. (2002). Building empathy, compassion, and achievement in the jigsaw classroom. *Stanford University*, 209–225.
- Berger, A. A. (2007). *Media and society: a critical perspective* (second). Maryland, United State of America: Rowmna & Littlefield publishing group.
- Chia-Hung Lai. (2015). Effectiveness of Jigsaw-Base cooperative report Writing in a Vocational High-School. *International Conference on Interactive Collaborative Learning (ICL)*, (September), 798–802.
- Evcim, H., & İpek, Ö. F. (2013). Effects of jigsaw II on academic achievement in English prep classes. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, (70), 1651–1659.
- Ghaith, G. M. (2003). Relationship between reading attitudes, achievement, and learners perceptions of their Jigsaw II cooperative learning experience. *Reading Psychology*, 24(2), 105.
- Hogg Michael A. (1998). *Social Psychology: Structure and Function of attitudes* . United Kingdom: MathematicaComposition Setter Ltd.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Sage Journals*, 30(3), 607–610.
- Lado Robert. (1964). *a theory of second-language learning, a scientific approach*. New York: McGraw-Hill.
- Mayrina, I. (2011). Using Jigsaw Technique to improve students's narrative writing faculty of Tarbiyah and teachers' training.
- Şahin, A. (2010). Effects of jigsaw II technique on academic achievement and attitudes to written expression course. *Educational Research and Reviews*, 5(12), 777–787.
- Sedat Maden. (2011). Effect of Jigsaw I Technique on Achievement in Written Expression Skill, 11(2), 911–918.
- Slavin, R. E. (1978). *Using Student Team learning. The Johns Hopkins Team Learning Project*. The John Hopkins University.
- Slavin, R. E. (1996). Research for the Future : Research on Cooperative Learning and Achievement : What We Know , What We Need to Know. *Contemporary Educational Psychology*, 69, 43–69.

Slavin, R. E. (2014). Making Cooperative Learning Powerful, 4–7.

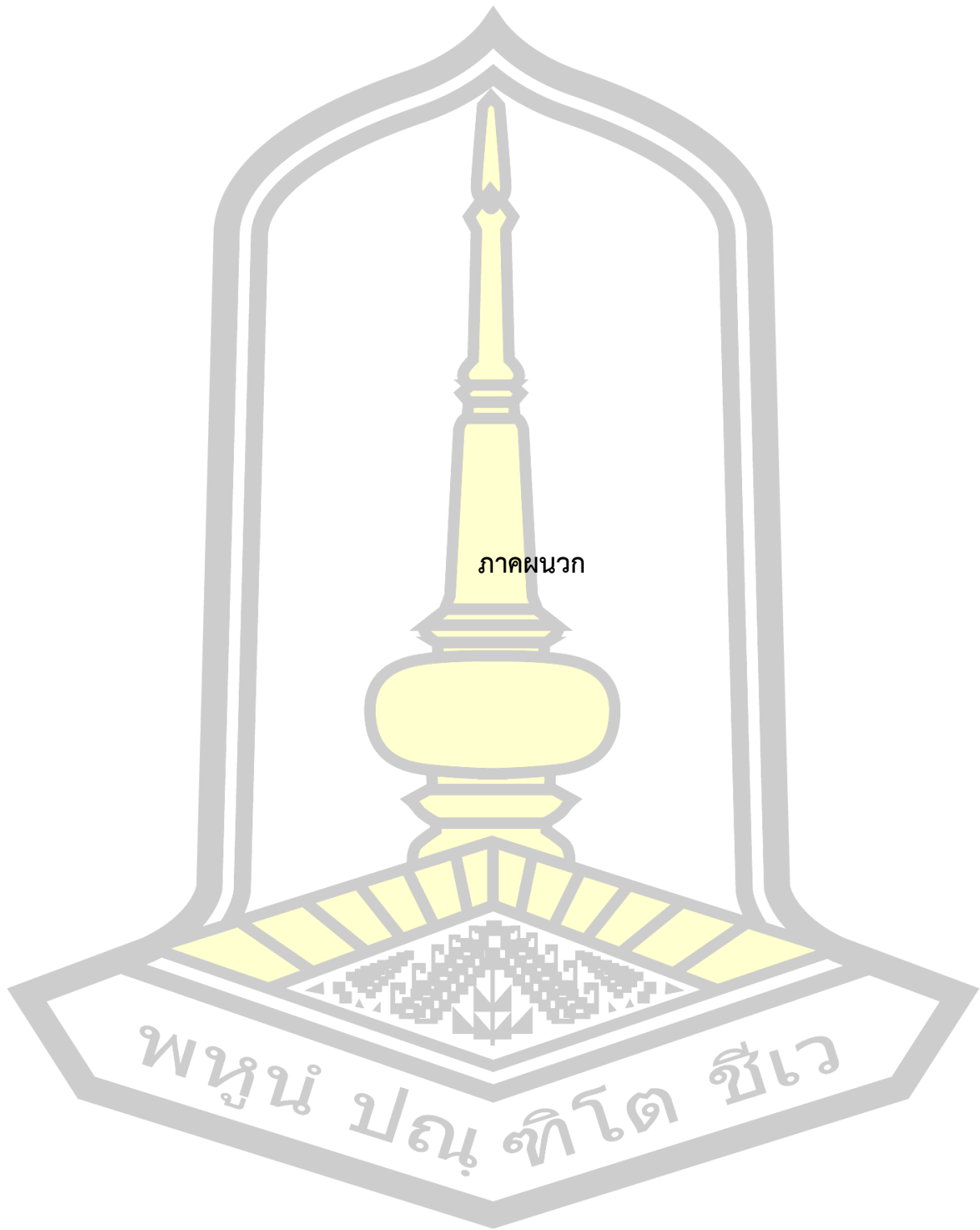
Smith, K. A. (2015). Cooperative Learning : Effective Teamwork for Engineering Classrooms Cooperative Learning : Effective Teamwork for Engineering Classrooms 1. *Frontiers in Education Conference*, (September).

Stahl, R. J. (1994). *Application to the social Studies classroom in Cooperative Learning in Social Studies: A Handbook for teacher*. California: Addison-Westley Publishing Company.

Wiliams, M. (2000). *Integation Technology into Teaching and learning*. New Jersey: Pretice-Hall.

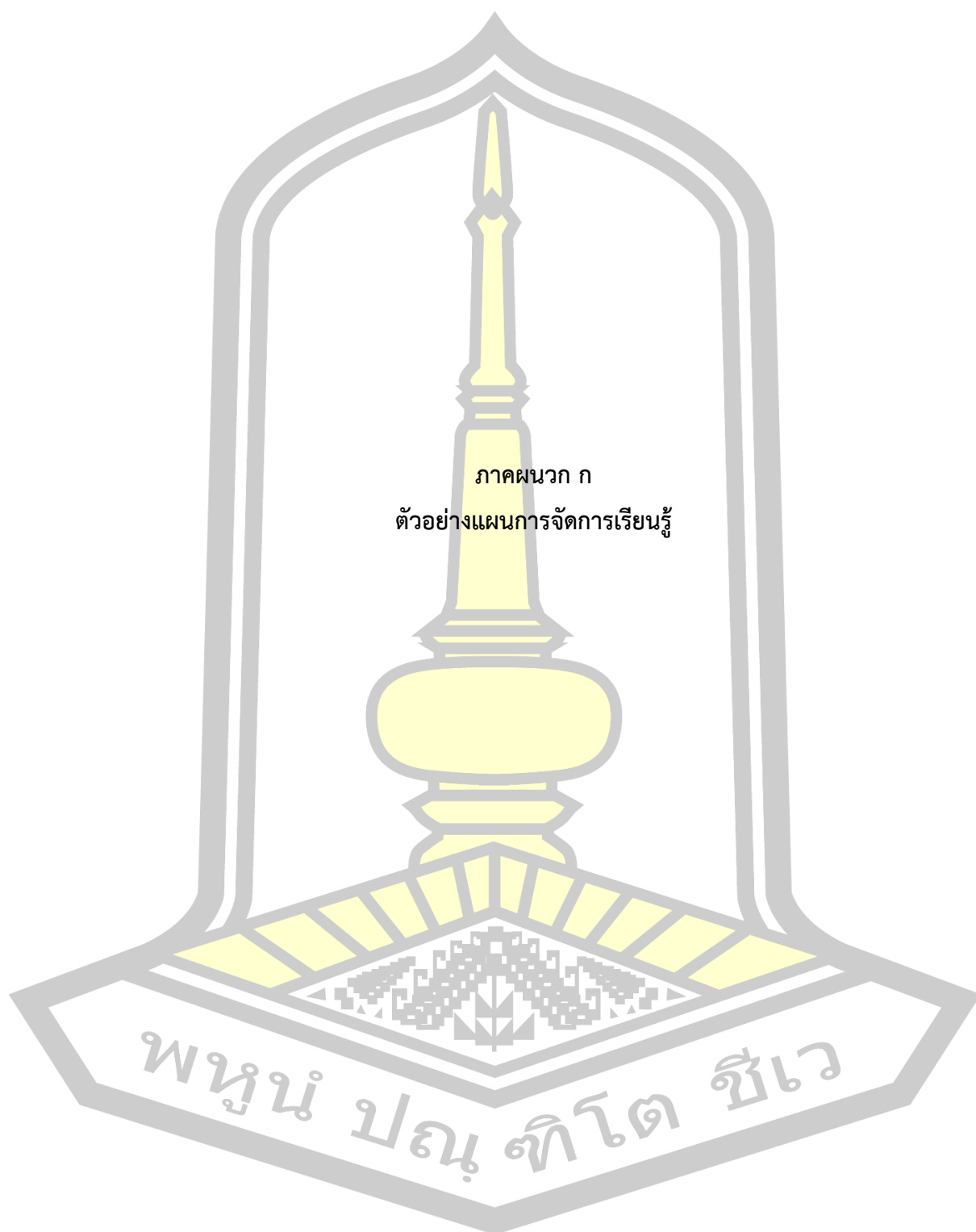

ภาคผนวก

พหุ ประจักษ์ ชาติ ชัยเว

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แผนการจัดกิจกรรมการสอน

การเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

หน่วยที่... เรื่อง องค์ประกอบของ Paragraph

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ.....

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ชนิดของประโยค

เวลา 5 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 ม. 3/1

2. สาระสำคัญ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง งานเขียนที่ดีต้องมียุทธศาสตร์ประกอบต่างๆ เพื่อให้งานชิ้นนั้นมีความชัดเจนด้านเนื้อหาและเป็นที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอเช่นเดียวกับการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษซึ่งเป็นที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อให้มีพื้นฐานทางทักษะการเขียนที่ดี วิธีการที่จะช่วยให้การเขียนประเภทนี้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการคือ ผู้เรียนต้องรู้จักกับชนิดของประโยคในภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนบรรยายเรื่องราวออกมาได้อย่างน่าสนใจ ถูกต้อง และเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนรู้จักชนิดของประโยคต่างๆ ในอนุเฉท (Paragraph)
2. นักเรียนสามารถจำแนกประโยคต่าง ๆ ตามองค์ประกอบประกอบของอนุเฉท (Paragraph)

ได้

4. สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา)

- ชนิดของประโยค

3.1 หัวข้อเรื่อง (Topic)

3.2 ประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence)

3.2 ประสนับสนุน (Supporting Detail)

3.4 ประโยคสรุป (Concluding Sentence)

5. กิจกรรมการเรียนการสอน (Learning Activivities)

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ (orientation) เป็นกิจกรรมที่แจ้งให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

ชั่วโมงที่ 1

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	-สนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ สอบถาม ข้อสงสัยต่างๆ เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน	-ทักทายผู้เรียน -เตรียมความพร้อมในการเรียน โดยชี้แจงรายละเอียดในการ เรียน แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการ สอน
30	-แบ่งกลุ่มตามที่ครูกำหนด	- แบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยคณะ ความสามารถ เก่ง – กลาง – อ่อน กลุ่มละ 4 คน โดยใช้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษของภาคเรียนที่ ผ่านมาเป็นเกณฑ์

สื่อการเรียนรู้

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ในการจัดกิจกรรม
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาคเรียนที่ 2/2559
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกพฤติกรรมการเรียนและบรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมที่ 2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ชั่วโมงที่ 2

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
50	- ถามข้อสงสัยต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - ทำแบบทดสอบ	- ทักทายผู้เรียน - ชี้แจงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - กำกับการสอบอย่างเคร่งครัด

สื่อการเรียนรู้

1. แบบทดสอบการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
2. แบบประเมินงานเขียน
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้ -

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

ตรวจแบบทดสอบตามเกณฑ์แบบประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่า

ภาษาอังกฤษ

ชั่วโมงที่ 3

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ทักทายผู้สอน - สนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้	- ทักทายผู้เรียน - ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ เช่น การเขียนคืออะไร การเขียนมีกี่ประเภท อะไรบ้าง

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
40	<p>1. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คนแล้วอ่านทำความเข้าใจหัวข้อที่ตนเองได้รับมอบหมายในกลุ่มบ้าน (Home Group)</p> <p>2. นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาในหัวข้อที่ตัวเองได้รับให้เพื่อนๆ ในกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) ฟัง</p>	<p>1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 4 คนในที่นี้เรียกว่ากลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วมอบหมายหัวข้อให้แต่ละกลุ่มทำ Worksheet 1</p> <p>คนที่ 1 = ข้อที่ 1 คนที่ 2 = ข้อ 2 คนที่ 3 = ข้อ 3 คนที่ 4 = ข้อ 4</p> <p>2. ครูให้นักเรียนที่ได้รับหัวข้อเหมือนกันมานั่งจับกลุ่มใหม่เรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) แล้วให้นักเรียนนำคำตอบของแต่ละคนมารวมกัน</p>

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ ชนิดของประโยค
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร

2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 4

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มที่เรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 3	-ครูจับกลุ่มนักเรียนนั่งในกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 3 แล้วแจกใบงาน Worksheet 2
10	-นักเรียนในกลุ่มเชี่ยวชาญทบทวนความรู้ของกลุ่มตนเอง แล้วช่วยกันทำ Worksheet 2	-ครูสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน
30	-นักเรียนกลับมา นั่งในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วอธิบายสิ่งที่ตนเองไปเรียนรู้ในกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) ให้เพื่อนๆ ในกลุ่มบ้าน (Home Group) ฟัง - นักเรียนในกลุ่มบ้าน (Home Group) ทำใบงาน Worksheet 2 ที่ครูแจกให้	- ครูให้นักเรียนกลับมา นั่งรวมกลุ่มกับกลุ่มบ้าน (Home Group) เหมือนเดิม แล้วให้แต่ละคนนำคำตอบมารวมกัน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ ชนิดของประโยค
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 5

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	-นักเรียนนั่งจับกลุ่มบ้าน (Home Group) และตรวจดูความเรียบร้อยของใบงานกลุ่มของตนเอง	-สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของผู้เรียน
35	-นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ Worksheet 1	-สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน
2. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

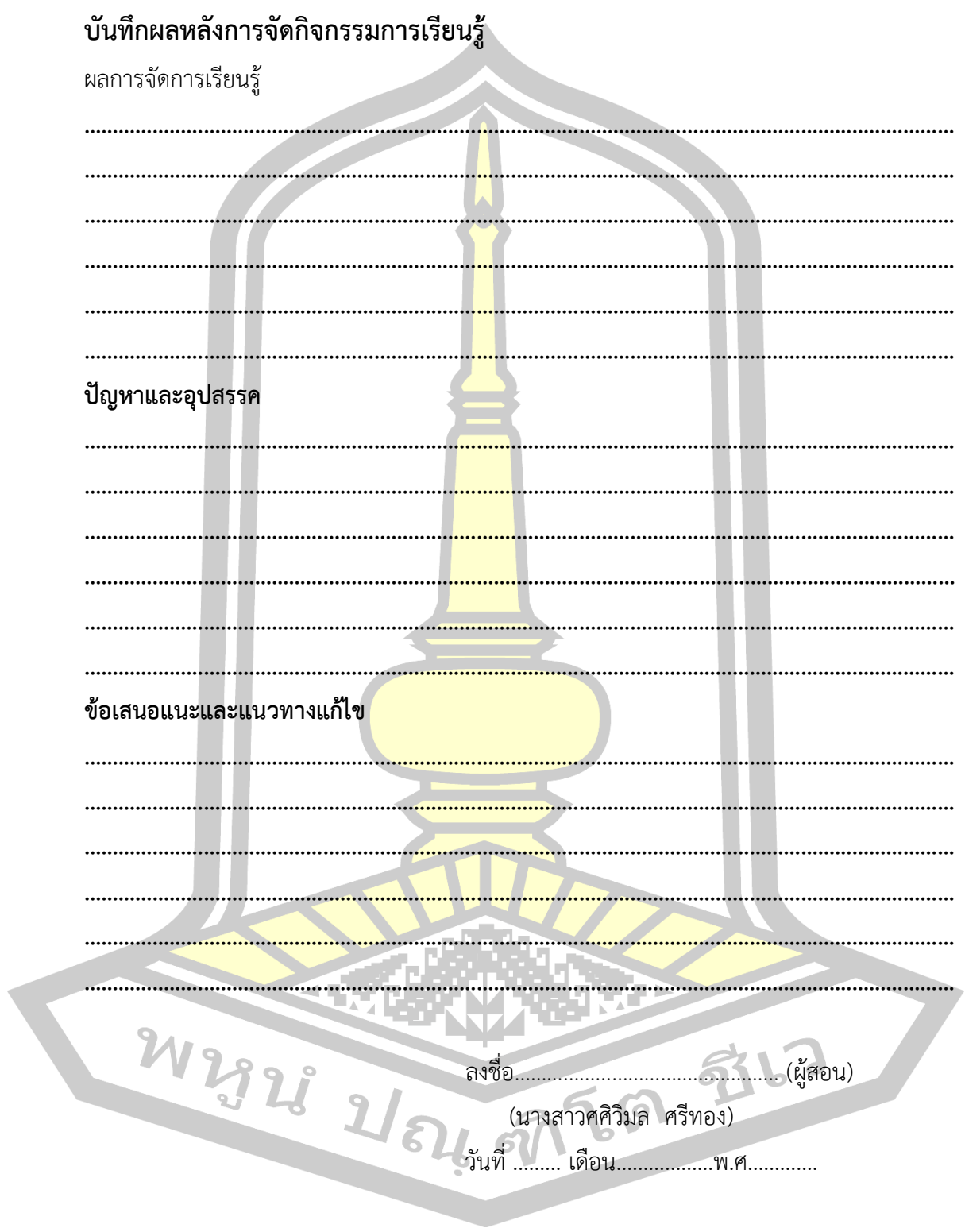
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... (ผู้สอน)
 (นางสาวศศิวิมล ศรีทอง)
 วันที่ ..... เดือน..... พ.ศ.....

พูน ปณภัต ชูเว

Group _____

Direction : Draw pictures to complete the map. Then use it to write a narrative paragraph.

Worksheet 1

1.

Beginning

Middle

End

Setting and characters

problem

solution

_____

_____

_____

2. Write a topic sentence _____

_____

3. Write a supporting sentence for the beginning, middle, and end.

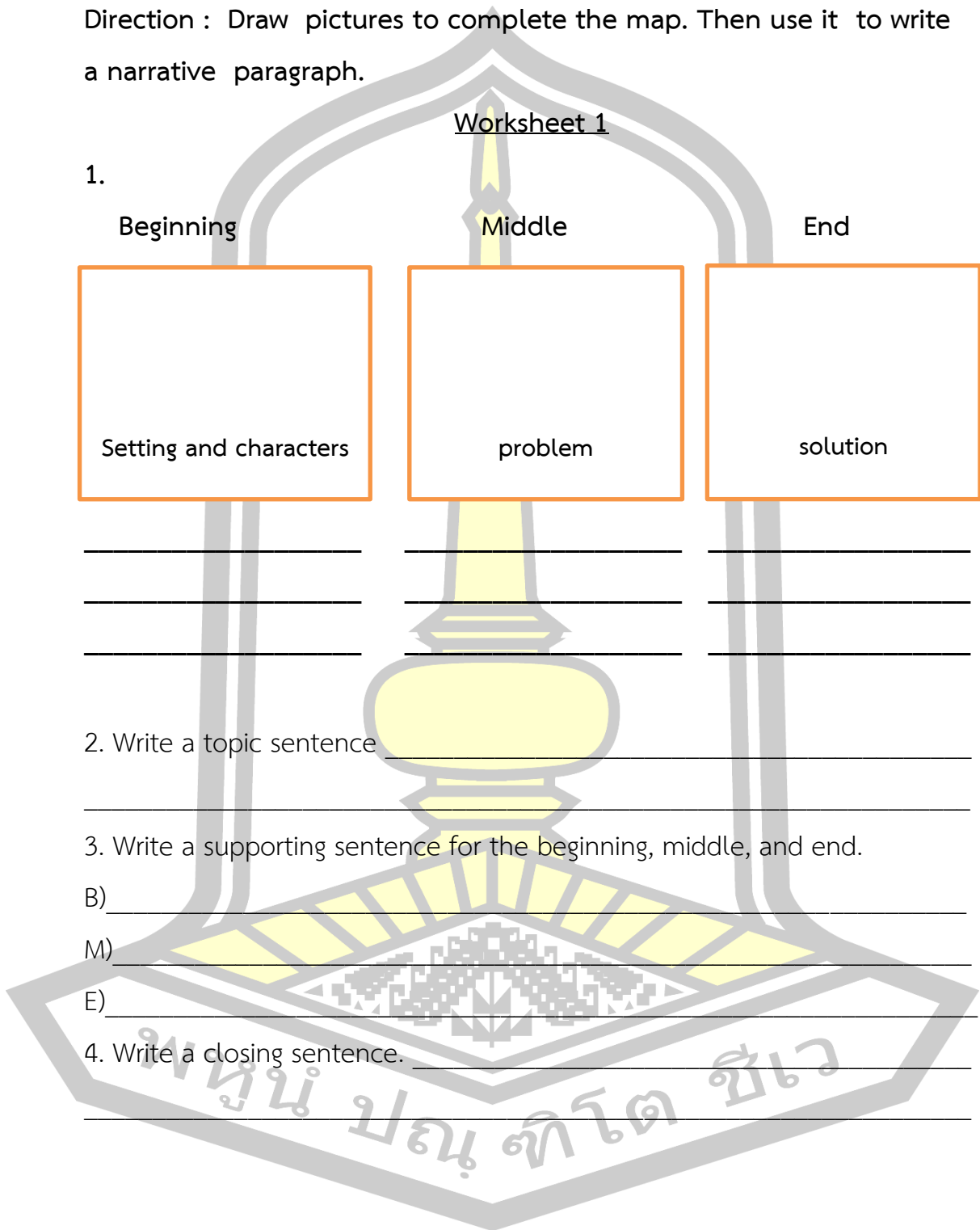
B) _____

M) _____

E) _____

4. Write a closing sentence. _____

_____

Worksheet 2

Set the Scene : Provide information the reader will need to understand your story.

<p>Who is in this story with you ?</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>When/where does it take place?</p> <p>_____</p> <p>_____</p>	<p>Emotions, feelings, and reactions you want to share with your reader</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p>	<p>Sensory Details</p> <p> _____</p> <p> _____</p> <p> _____</p> <p> _____</p> <p> _____</p>
--	--	--

Write your narrative story

Topic _____

Beginning

First, _____

Detail

Next, _____

Detail

Then, _____

Conclusion : Finally, _____

_____

แผนการจัดกิจกรรมการสอน

การเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

หน่วยที่... เรื่อง องค์ประกอบของ Paragraph

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ.....

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง องค์ประกอบของเรื่องเล่า

เวลา 8 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 ม. 3/1

2. สาระสำคัญ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง งานเขียนที่ดีต้องมีองค์ประกอบต่างๆ เพื่อให้งานชิ้นนั้นมีความชัดเจนด้านเนื้อหาและเป็นที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอเช่นเดียวกับการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษซึ่งเป็นที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อให้มีพื้นฐานทางทักษะการเขียนที่ดี

วิธีการที่จะช่วยให้การเขียนประเภทนี้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการคือ ผู้เรียนต้องรู้จักองค์ประกอบของเรื่องเล่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถดำเนินเนื้อเรื่องได้อย่างน่าสนใจตั้งแต่การวางโครงเรื่อง ฉาก เวลา สถานการณ์ต่างๆ ในเนื้อเรื่องให้มีความเหมาะสมและถูกต้องมากที่สุด

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนรู้จักประโยคที่แสดงถึงองค์ประกอบของเรื่องเล่า
2. นักเรียนสามารถจำแนกองค์ประกอบของเรื่องเล่า

4. สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา)

องค์ประกอบของเรื่องเล่า (Paragraph Component)

1. การเปิดเรื่อง (Setting)
2. แนะนำตัวละคร (Characters)
3. การเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง (Main Event)
4. ส่วนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์ (Sensory Detail/Emotional Detail)
5. ส่วนสรุป (Reflective Close)

5. กิจกรรมการเรียนการสอน (Learning Activities)

กิจกรรมที่ 1

ชั่วโมงที่ 1 ทำความรู้จักเรื่องเล่าในชีวิตประจำวันและแบ่งกลุ่มนักเรียนในชั้นเรียน

เวลา (นาท)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	-สนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ สอบถาม ข้อสงสัยต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเล่าประเภท ต่างๆที่นักเรียนรู้จักพร้อมให้ยกตัวอย่าง ประกอบในชั้นเรียน	-ทักทายผู้เรียน -เตรียมความพร้อมในการเรียน โดยชี้แจงรายละเอียดในการ เรียน แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการ สอน
30	-แบ่งกลุ่มตามที่ครูกำหนด	- แบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยคณะ ความสามารถ เก่ง – กลาง – อ่อน กลุ่มละ 4 คน โดยใช้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษของภาคเรียนที่ แล้วเป็นเกณฑ์

สื่อการเรียนรู้

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ในการจัดกิจกรรม
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาคเรียนที่ 2/2559
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกพฤติกรรมการเรียนและบรรยากาศในการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมที่ 2 ทำความรู้จักกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าจากใบงาน Worksheet 1

ชั่วโมงที่ 2

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	นั่งจับกลุ่มตามที่ครูกำหนดกลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้าน(Home Group) แล้วดูรายละเอียดในใบงานที่ครูแจกให้	ครูให้ใบงาน Worksheet 1 นักเรียน
35	นักเรียนนับ 1 ถึง 4 เพื่อให้ทราบถึงหัวข้อที่ตนเองต้องรับผิดชอบแล้วนั่งจับกลุ่มใหม่เรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) แล้วทำช่วยกันทำใบงานซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้ คนที่ 1 = ทำข้อที่ 1 คนที่ 2 = ทำข้อที่ 2 คนที่ 3 = ทำข้อที่ 3 คนที่ 4 = ทำข้อที่ 4	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้ 1. ใบงาน

2. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย
3. การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต

แหล่งเรียนรู้

1. ใบงาน
2. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย
3. การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม และมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 3

ชั่วโมงที่ 3

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งในกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 2 แล้วช่วยทบทวนคำตอบในใบงานที่ 1	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน
40	-นักเรียนกลับมา นั่งในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วช่วยกันทำใบงาน Worksheet 1 ให้เรียบร้อย	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ชั่วโมงที่ 4

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วทบทวนความรู้	-ครูจับกลุ่มนักเรียน (Home Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 3
40	-นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน นำเสนอคำตอบในใบงาน Worksheet 1 ของตนเอง หน้าชั้นเรียน	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปรน ทัโต ชีเว

ชั่วโมงที่ 5

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	นั่งจับกลุ่มตามที่ครูกำหนดกลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วทำใบงาน Worksheet 2	ครูให้ใบงาน Worksheet 2 นักเรียน
35	นักเรียนนับ 1 ถึง 4 เพื่อให้ทราบถึงหัวข้อที่ตนเองต้องรับผิดชอบแล้วนั่งจับกลุ่มใหม่ เรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) แล้วช่วยกันทำใบงานซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้ คนที่ 1 = ทำข้อที่ 1 คนที่ 2 = ทำข้อที่ 2 คนที่ 3 = ทำข้อที่ 3 คนที่ 4 = ทำข้อที่ 4	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่ม ของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน
2. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 6

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งในกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 5 แล้วทำ Worksheet 2	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน
40	-นักเรียนกลับมา นั่งในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วช่วยกันเติมคำตอบในใบงานให้ครบทุกข้อใน Worksheet 2	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ชั่วโมงที่ 7

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วทบทวนความรู้	-ครูจับกลุ่มนักเรียน (Home Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 6
40	-นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน นำเสนอคำตอบในใบงานของตนเองหน้าชั้นเรียน	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ชั่วโมงที่ 8

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	- ทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมา	- ทักทายผู้เรียน - ครูแจก Worksheet 3 แก่นักเรียน
30	-ทำWorksheet 3 ที่ครูแจกให้ทุกคน	- สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนใน ชั้นเรียนรายบุคคล

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

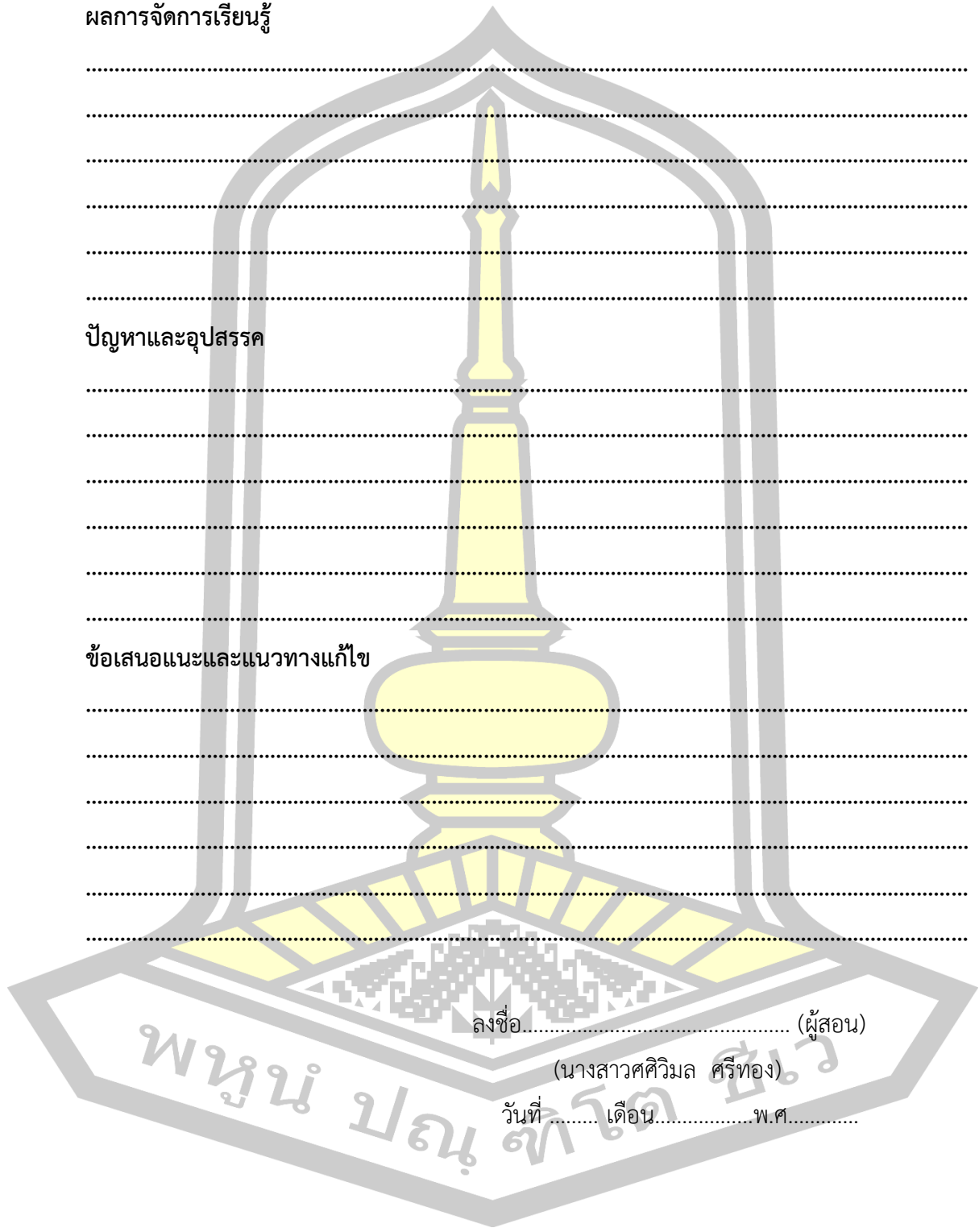
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... (ผู้สอน)

(นางสาวศศิวิมล ศรีทอง)

วันที่ ..... เดือน..... พ.ศ.....

พูน ปณ ภัต ษา

Worksheet 1

Group _____ Group Members

1. _____ No. _____ 2. _____ No. _____

3. _____ No. _____ 4. _____ No. _____

My vacation at the beach

1. What is Setting ?

_____

_____

2. Who are the characters ?

_____

_____

3. What happened _____

_____

_____

4. How did it end ? _____

_____

_____

พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

Worksheet 2

Using First,Next,Then,Finally.

Direction : Use First, Next, Then, Finally links between each sentence

Group _____

Group Members

1. _____ No. _____ 2. _____ No. _____

3. _____ No. _____ 4. _____ No. _____

My vacation at the beach

1.First, _____
_____
_____
_____

2.Next, _____
_____
_____
_____

3.Then, _____
_____
_____
_____

4.Finally, _____
_____
_____
_____

Checklist : _____ My events are in order.
 _____ My spelling is correct.
 _____ My writing makes sense.
 _____ I used capitals and periods
 _____ Purpose for my writing is
 very clear

Worksheet 3

Group _____

Group Members

1. _____ No. _____ 2. _____ No. _____

3. _____ No. _____ 4. _____ No. _____

Write the narrative story from Worksheet 2 "My vacation at the beach".

A large, rounded rectangular box with an orange border, containing ten horizontal lines for writing a narrative story.

การเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพ
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
 หน่วยที่.... เรื่อง My accident วันที่ ..... เดือน .....พ.ศ.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง อุบัติเหตุของฉัน เวลา 7 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 ม. 3/1

2. สาระสำคัญ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง งานเขียนที่ดีต้องมียุทธศาสตร์ประกอบต่างๆ เพื่อให้งานชิ้นนั้นมีความชัดเจนด้านเนื้อหาและเป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอเช่นเดียวกับการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อให้มีพื้นฐานทางทักษะการเขียนที่ดีวิธีการที่จะช่วยให้การเขียนประเภทนี้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการคือ ผู้เรียนต้องฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอ เพื่อให้สามารถเล่าเรื่องได้อย่างน่าสนใจ ชวนติดตาม และเป็นการฝึกฝนการใช้คำศัพท์ สำนวนใหม่ ๆ อยู่เสมอ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามภาพลำดับเหตุการณ์ที่ครูให้มาได้

4. สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา)

1. การเขียนประโยค Topic Sentence เปิดเรื่องเพื่อ แนะนำตัวละคร/ฉาก/เวลา
2. การเขียนประโยค Supporting Detail เพื่อเข้าสู่จุดเด่นของเรื่อง (Main Event)
3. การเขียนประโยค Supporting Detail เพื่อทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์ (Sensory Detail/Emotional Detail)
4. การเขียนประโยค Concluding Sentence เพื่อสรุปและแทรกคติสอนใจ (Reflective Close)

5. กิจกรรมการเรียนการสอน (Learning Activivities)

กิจกรรมที่ 1

ชั่วโมงที่ 1 ทบทวนความรู้เดิม

เวลา (นาท)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-แบ่งกลุ่มตามที่ครูกำหนด	- แบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยละ ความสามารถ เก่ง – กลาง - อ่อน กลุ่มละ 4 คน โดยใช้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษของภาคเรียนที่ แล้วเป็นเกณฑ์
30	นั่งตามกลุ่มที่ครูจัดให้ กลุ่มนี้เรียกว่ากลุ่ม บ้าน (Home Group) แล้วออกมาอธิบายถึงสิ่งที่ ได้เรียนไปแล้วให้เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนฟังเป็น กลุ่ม	-สังเกตพฤติกรรมการทำงาน กลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

- จุดประสงค์การเรียนรู้ในการจัดกิจกรรม
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาคเรียนที่ 2/2559
- แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

- ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกพฤติกรรมการเรียนและบรรยากาศในการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอน

พญ. ปณ. ทิโต ชีเว

กิจกรรมที่ 2 ฝึกเขียนเนื้อเรื่องจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์
ชั่วโมงที่ 2

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	นั่งจับกลุ่มตามที่ครูกำหนดกลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้าน(Home Group) แล้วดูรายละเอียด ใน ใบงานที่ครูแจกให้	ครูให้ใบงาน Worksheet 1 นักเรียน
35	ครูให้นักเรียนจับกลุ่มใหม่เรียกว่ากลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) แล้วให้เขียน อธิบายภาพ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 เขียนอธิบายภาพที่ 1 กลุ่มที่ 2 เขียนอธิบายภาพที่ 2 กลุ่มที่ 3 เขียนอธิบายภาพที่ 3 กลุ่มที่ 4 เขียนอธิบายภาพที่ 4	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่ม ของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้ 1. ใบงาน

2. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย
3. การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต

แหล่งเรียนรู้ 1. ใบงาน

2. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย
3. การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม
และมีส่วนร่วมกับผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 3

ชั่วโมงที่ 3

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งในกลุ่มเชี่ยวชาญ(Expert Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 2 แล้วทบทวน การสะกดคำ ไวยากรณ์และองค์ประกอบต่างๆ ที่ได้เรียนมา	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน
40	-นักเรียนกลับมา นั่งในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วช่วยกันเขียนอธิบายได้ภาพให้สมบูรณ์ทั้งหมด	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 4

เวลา (นาทิต)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มในกลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วทบทวนการสะกดคำ ไวยากรณ์ และองค์ประกอบต่างๆ ที่ได้เรียนมา	-ครูจับกลุ่มนักเรียน (Home Group) เหมือนในชั่วโมงที่ 3
40	-นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มๆ ละ 1 คน นำเสนอเรื่องเล่าภาษาอังกฤษของกลุ่มตนเองและส่งใบงานครู	ครูสังเกตพฤติกรรมงานกลุ่มของนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้สังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ชั่วโมงที่ 5

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	นั่งจับกลุ่มตามที่ครูกำหนดกลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้าน(Home Group) แล้วแจกใบงานคืน	-แจกใบงานที่ตรวจแล้วคืนให้นักเรียน
35	-ทำความเข้าใจเกณฑ์การให้คะแนนและเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเอง - กลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุดรับรางวัลจากครูผู้สอน	-อธิบายเกณฑ์การให้คะแนนให้นักเรียนฟัง - มอบรางวัลให้กับกลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด

สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน
2. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 6

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ทบทวนความรู้สิ่งที่ได้เรียนมา 1.ชนิดของประโยค 2.องค์ประกอบของเรื่องเล่า	- ทักทายผู้เรียน - ครูแจก Worksheet 2 แก่นักเรียน
40	-ทำแบบทดสอบ Worksheet 2 ที่ครูแจกให้	- สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนใน ชั้นเรียนรายบุคคล

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

ชั่วโมงที่ 7

เวลา (นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
50	- ฟังคำตอบที่ถูกต้องและเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเองรายบุคคล	- เฉลยและอธิบายคำตอบที่ถูกต้อง

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

Group Name

Worksheet 1

Group Members

1. _____ No. _____ 3. _____ No. _____

2. _____ No. _____ 4. _____ No. _____

คำสั่ง : Work in group and narrate the picture below.

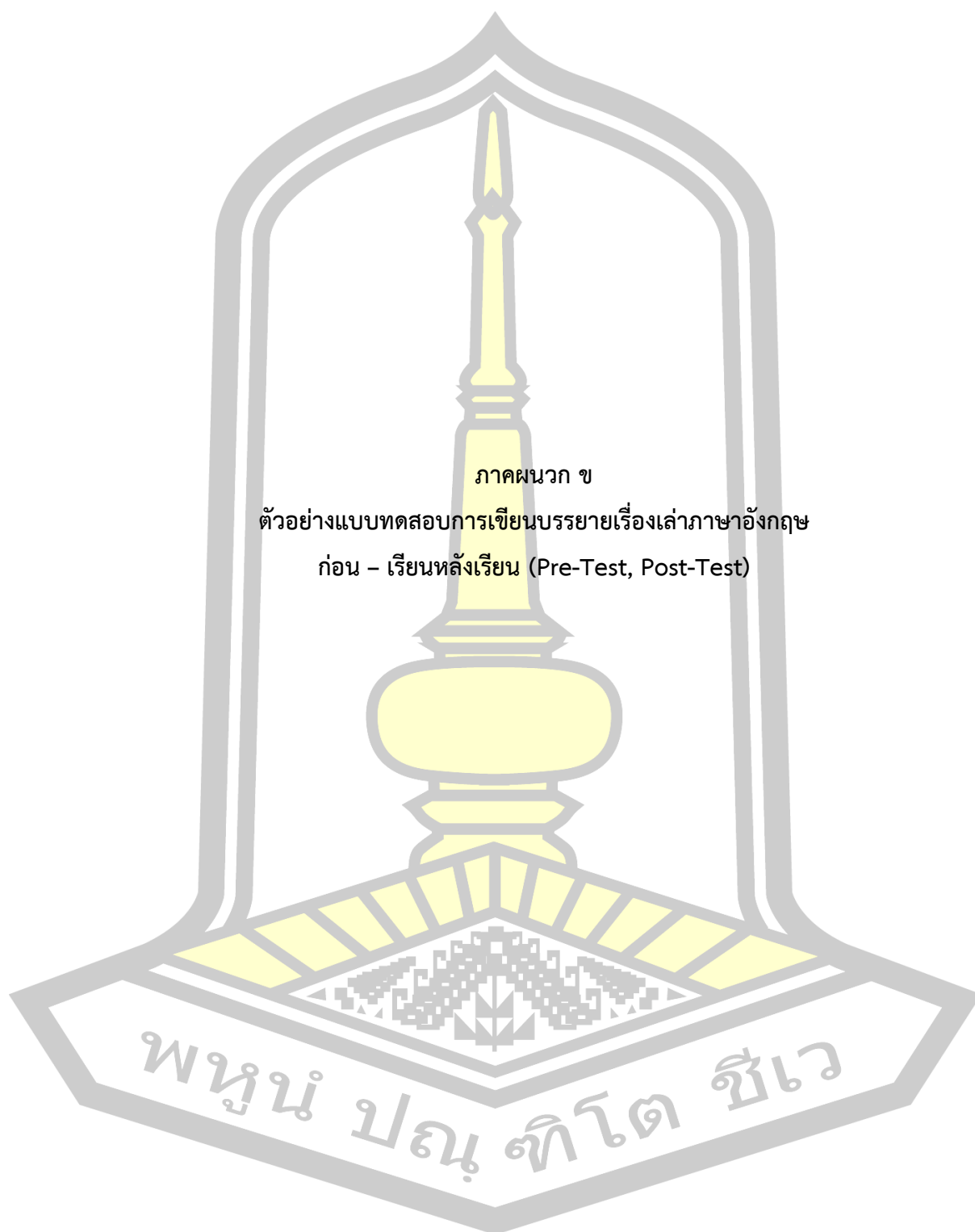

แม่ ปณุ ทิโต ชีเว

แบบทดสอบก่อนเรียนวัดทักษะการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ เขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

คำชี้แจง

1. แบบวัดทักษะการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษฉบับนี้เป็นแบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. ให้นักเรียนดูรูปแล้วเขียนอธิบายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์เป็นภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับ
สถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
เนื้อหา	องค์ประกอบครบ -มีประโยคเปิด ฉาก,จุดเด่นของ เรื่อง,ประโยค แสดงความรู้สึก และประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ ครบ -มีประโยคเปิด ฉาก,มีจุดเด่น ของเรื่องแต่ขาด ประโยคแสดง ความรู้สึกและ ประโยคสรุป	องค์ประกอบ ไม่ครบ -มีประโยคเปิด ฉาก ไม่มีจุดเด่นของ เรื่อง,ขาด ประโยคแสดง ความรู้สึกและ ประโยคสรุป	องค์ประกอบ ไม่ครบเนื้อหา ไม่สมบูรณ์	ไม่มีผลงานการ เขียน
การเรียบเรียง	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้อย่าง ต่อเนื่องชัดเจน และสอดคล้อง ข้อคิดเชิง สร้างสรรค์	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้และ สอดคล้องข้อคิด ที่เป็นประโยชน์	เรียงลำดับ เหตุการณ์ได้ แต่ไม่มีการ สอดคล้อง แนวคิดที่เป็น ประโยชน์	เรียงลำดับ เหตุการณ์ วagueและไม่มี การสอดคล้อง- แนวคิดที่เป็น ประโยชน์	ไม่มีผลงานการ เขียน
ความแม่นยำ ของการใช้ ประโยค	เขียนสะกด ถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดผิดไม่ เกิน 5 คำ	เขียนสะกด คำผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนสะกด คำผิดเกินกว่า 5 คำ	ไม่มีผลงานการ เขียน

ตาราง (ต่อ)

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
การเลือกใช้คำ	ใช้สำนวน ถ้อยคำถูกต้อง เหมาะสม สละสลวยสวยงาม เชื่อมโยง ภาษาได้ดีและสื่อ ความหมายได้ ชัดเจน	ใช้สำนวน ถ้อยคำไม่ ถูกต้องบางคำ แต่ยังสามารถ สื่อความหมาย ได้	ใช้สำนวน ถ้อยคำไม่ ถูกต้องและสื่อ ความหมายได้ คลุมเครือ	ใช้ถ้อยคำไม่ เหมาะสมและ สื่อ ความหมาย ไม่ได้	ไม่มีผลงานการ เขียน
กลไกทาง ภาษา	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคถูกต้องทุกที่	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยค ผิดไม่ เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยค ผิด เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยค ผิด มากกว่า 5 ที่	ไม่มีผลงานการ เขียน

เกณฑ์การประเมิน ประกอบด้วย

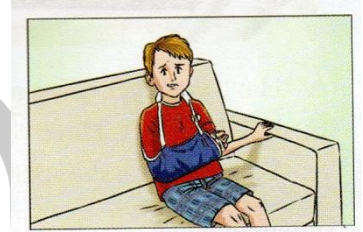
เนื้อหา (Content)	4 คะแนน
การเรียบเรียง (Organization)	4 คะแนน
ความแม่นยำของการใช้ประโยค (Sentence Fluency)	4 คะแนน
การเลือกใช้คำ (Word Choice)	4 คะแนน
กลไกทางภาษา (Mechanic)	4 คะแนน
รวม	20 คะแนน

3. ให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถด้วยตนเอง ด้วยความตั้งใจและใช้ความรู้ที่มีอยู่อย่างเต็ม
ความสามารถ

4. เวลาที่ใช้ในการทำคือ 20 นาที

Name _____ NO _____ M.3

Pre - Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

Handwriting practice area featuring a large, faint watermark of a yellow stupa in the center. The stupa is surrounded by horizontal lines for writing. At the bottom of the watermark, the Thai text "พูน ปณ กิโต ชเว" is visible.

แบบทดสอบหลังเรียนวัดทักษะการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ เขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

คำชี้แจง

1. แบบวัดทักษะการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษฉบับนี้เป็นแบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. ให้นักเรียนดูรูปแล้วเขียนอธิบายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์เป็นภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
เนื้อหา	องค์ประกอบครบ -มีประโยคเปิดฉาก,จุดเด่นของเรื่อง,ประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบ -มีประโยคเปิดฉาก,มีจุดเด่นของเรื่องแต่ขาดประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบ -มีประโยคเปิดฉาก,ไม่มีจุดเด่นของเรื่อง,ขาดประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบเนื้อหา ไม่สมบูรณ์	ไม่มีผลงานการเขียน
การเรียบเรียง	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนและสอดคล้องข้อคิดเชิงสร้างสรรค์	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้และสอดคล้องข้อคิดที่เป็นประโยชน์	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้แต่ไม่มีการสอดคล้องแนวคิดที่เป็นประโยชน์	เรียงลำดับเหตุการณ์ วกวนและไม่มี การสอดคล้องแนวคิดที่เป็นประโยชน์	ไม่มีผลงานการเขียน
ความแม่นยำของการใช้ประโยค	เขียนสะกดคำถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนสะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนสะกดคำผิดเกินกว่า 5 คำ	ไม่มีผลงานการเขียน

ตาราง (ต่อ)

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
การเลือกใช้คำ	ใช้จำนวนถ้อยคำ ถูกต้องเหมาะสม สละสลวยงดงาม เชื่อมโยงภาษาได้ ดีและสื่อ ความหมาย ชัดเจน	ใช้จำนวนถ้อยคำ ไม่ถูกต้องบาง คำแต่ยัง สามารถสื่อ ความหมายได้	ใช้จำนวน ถ้อยคำไม่ ถูกต้องและสื่อ ความหมายได้ คลุมเครือ	ใช้ถ้อยคำไม่ เหมาะสมและ สื่อ ความหมาย ไม่ได้	ไม่มีผลงานการ เขียน
กลไกทาง ภาษา	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคทุกที่	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิดไม่ เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษรตัว เล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิด เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษรตัว เล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิดไม่ เกิน 5 ที่	ไม่มีผลงานการ เขียน

เกณฑ์การประเมิน ประกอบด้วย

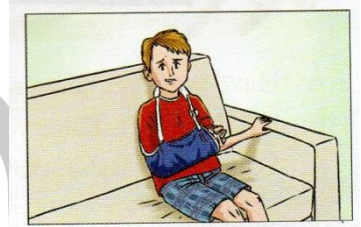
เนื้อหา (Content)	4 คะแนน
การเรียบเรียง (Organization)	4 คะแนน
ความแม่นยำของการใช้ประโยค (Sentence Fluency)	4 คะแนน
การเลือกใช้คำ (Word Choice)	4 คะแนน
กลไกทางภาษา (Mechanic)	4 คะแนน
รวม	20 คะแนน

3. ให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถด้วยตนเอง ด้วยความตั้งใจและใช้ความรู้ที่มีอยู่อย่างเต็มความสามารถ

4. เวลาที่ใช้ในการทำคือ 20 นาที

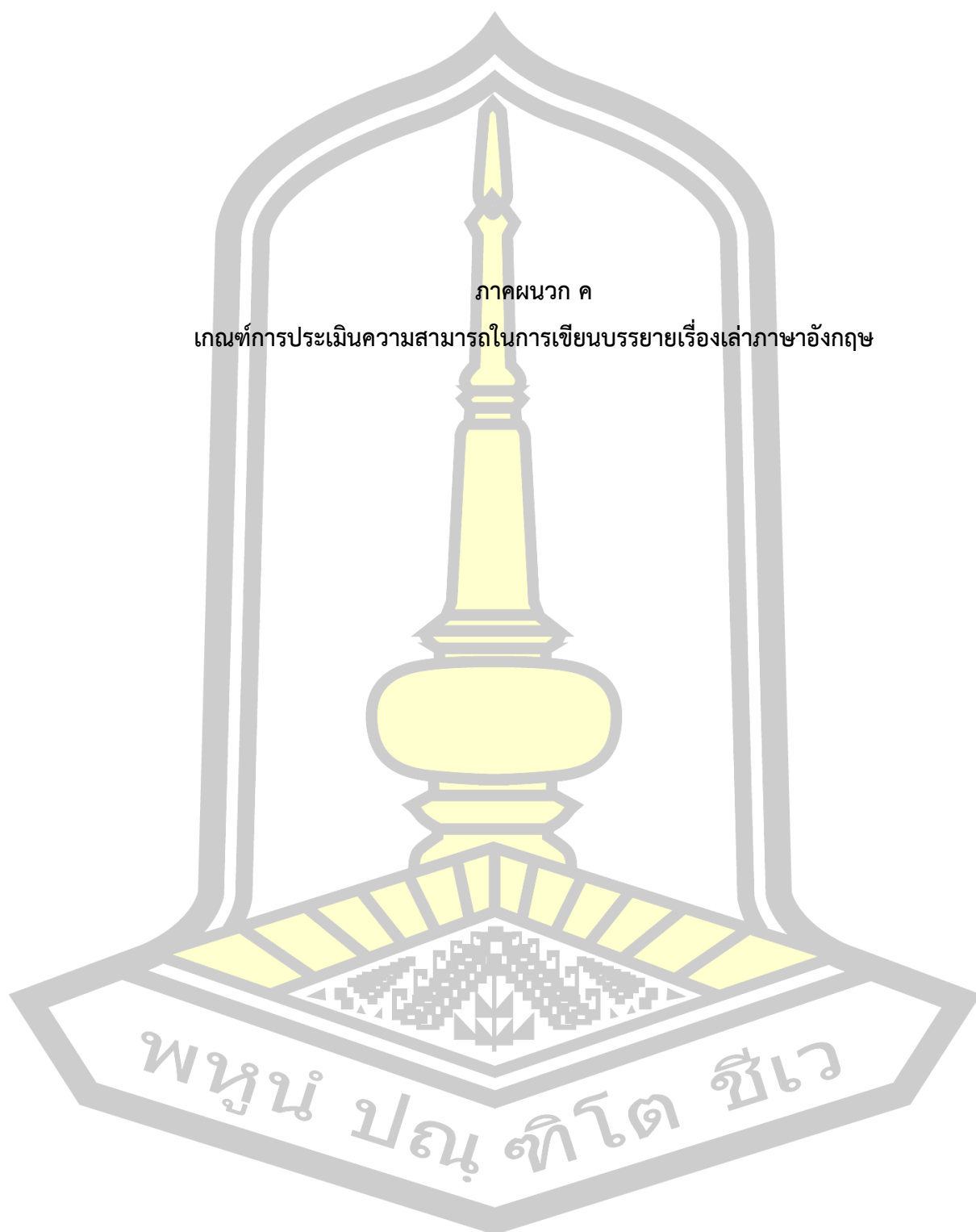
Name _____ NO _____ M.3

Post - Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

Handwriting practice area featuring a large, faint watermark of a yellow stupa in the center. The stupa is a traditional Thai religious structure. Below the stupa, the Thai text "พูน ปณ กิโต ชเว" is written in a stylized font. The entire area is overlaid with horizontal lines for writing practice.

ภาคผนวก ค

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

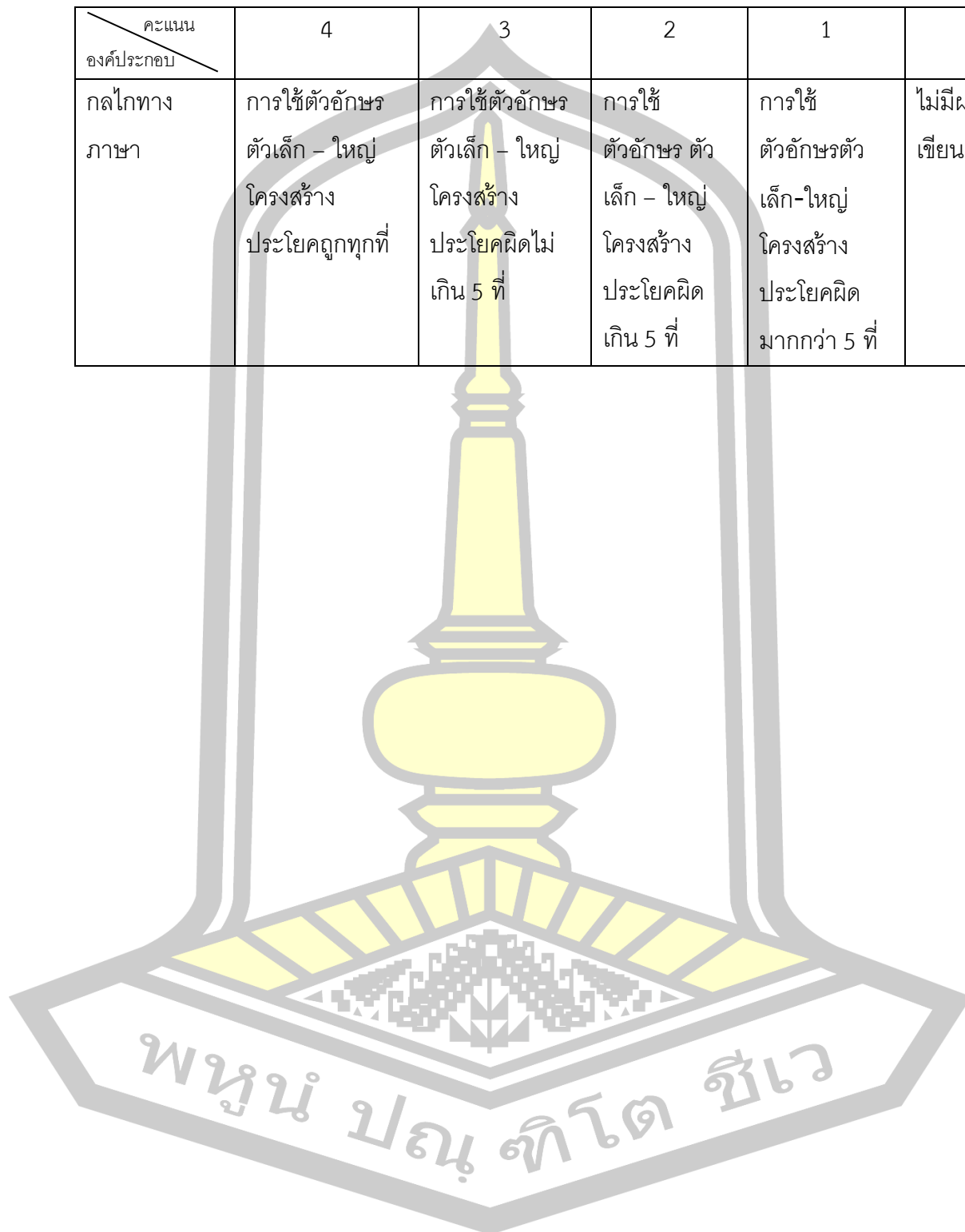
พหุบัณฑิตยสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

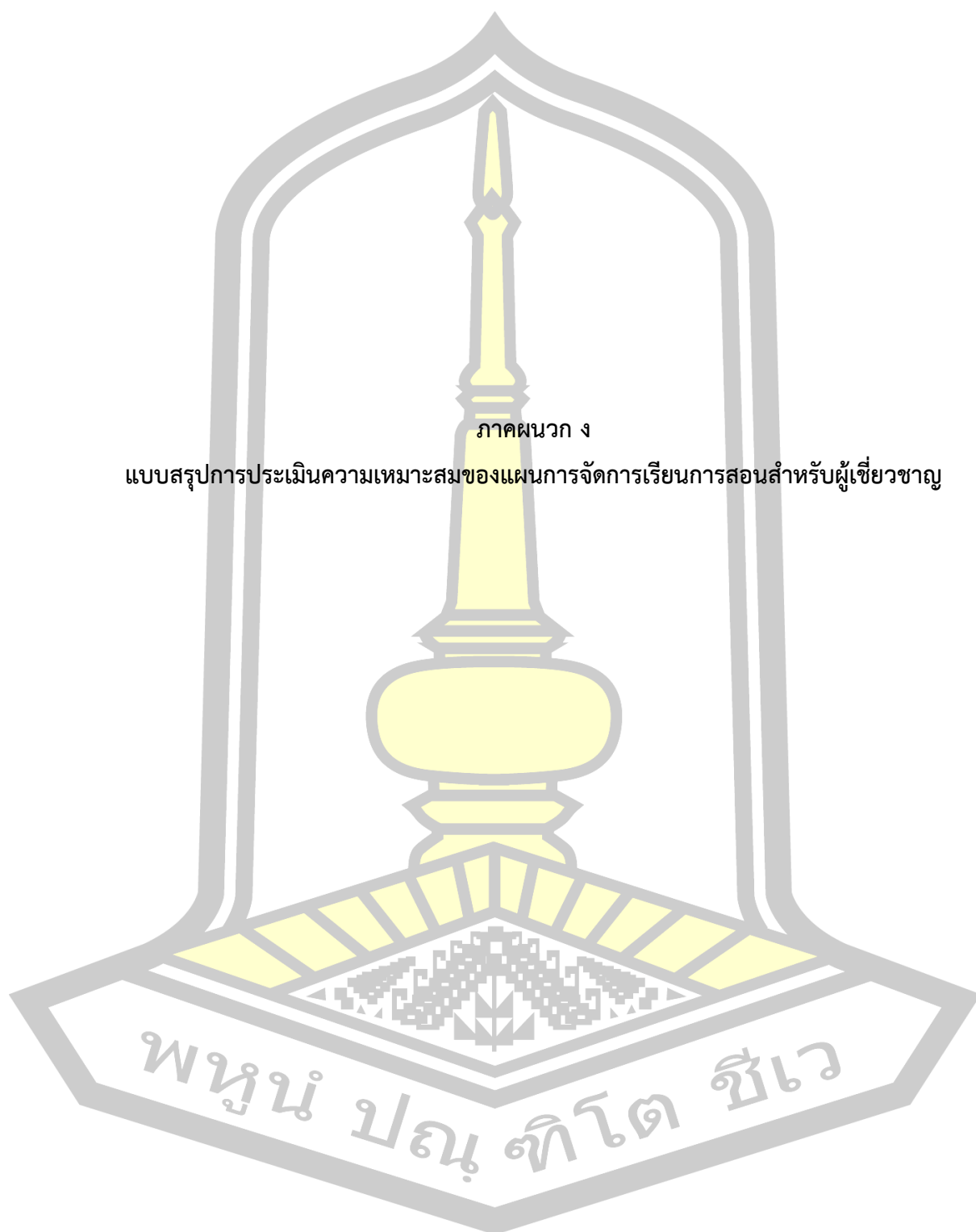
เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
เนื้อหา	องค์ประกอบครบ - มีประโยคเปิดฉาก, จุดเด่นของเรื่อง, ประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบ - มีประโยคเปิดฉาก, มีจุดเด่นของเรื่องแต่ขาดประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบ - มีประโยคเปิดฉาก, ไม่มีจุดเด่นของเรื่อง, ขาดประโยคแสดงความรู้สึกและประโยคสรุป	องค์ประกอบไม่ครบเนื้อหา ไม่สมบูรณ์	ไม่มีผลงานการเขียน
การเรียบเรียง	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้อย่างต่อเนื่องชัดเจนและสอดคล้องข้อคิดเชิงสร้างสรรค์	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้และสอดคล้องข้อคิดที่เป็นประโยชน์	เรียงลำดับเหตุการณ์ได้แต่ไม่มีการสอดคล้องแนวคิดที่เป็นประโยชน์	เรียงลำดับเหตุการณ์ วague และไม่มี การสอดคล้องแนวคิดที่เป็นประโยชน์	ไม่มีผลงานการเขียน
ความแม่นยำของการใช้ประโยค	เขียนสะกดคำถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนสะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนสะกดคำผิดเกินกว่า 5 คำ	ไม่มีผลงานการเขียน
การเลือกใช้คำ	ใช้สำนวน ถ้อยคำถูกต้องเหมาะสม สละสลวยงดงาม เชื่อมโยงภาษาได้ดีและสื่อความหมายได้ชัดเจน	ใช้สำนวนถ้อยคำ บางคำไม่ถูกต้อง บางคำแต่ยังสามารถสื่อความหมายได้	ใช้สำนวน ถ้อยคำไม่ถูกต้องและสื่อความหมายได้คลุมเครือ	ใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมและสื่อความหมายไม่ได้	ไม่มีผลงานการเขียน

ตาราง (ต่อ)

คะแนน องค์ประกอบ	4	3	2	1	0
กลไกทาง ภาษา	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก - ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคทุกที่	การใช้ตัวอักษร ตัวเล็ก - ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิดไม่ เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษร ตัว เล็ก - ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิด เกิน 5 ที่	การใช้ ตัวอักษรตัว เล็ก-ใหญ่ โครงสร้าง ประโยคผิด มากกว่า 5 ที่	ไม่มีผลงานการ เขียน

ภาคผนวก ง

แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชีเว

ตารางที่ 9 แบบสรุปรูปการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับ
ผู้เชี่ยวชาญ

แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3			
1	1. สาระสำคัญ						
	1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการ เรียนรู้ในหลักสูตร	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	1.2 ได้ความคิดรวบยอด	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	1.3 มีความเชื่อมโยงกับชีวิตจริง	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	1.4 เหมาะกับวัยผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	1.5 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้						
1	2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา คำอธิบายรายวิชา	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	2.2 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัด ได้ชัดเจน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	2.3 ข้อความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	2.4 เหมาะกับวัยผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	3. เนื้อหา						
1	3.1 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	3.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของ ผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	3.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม

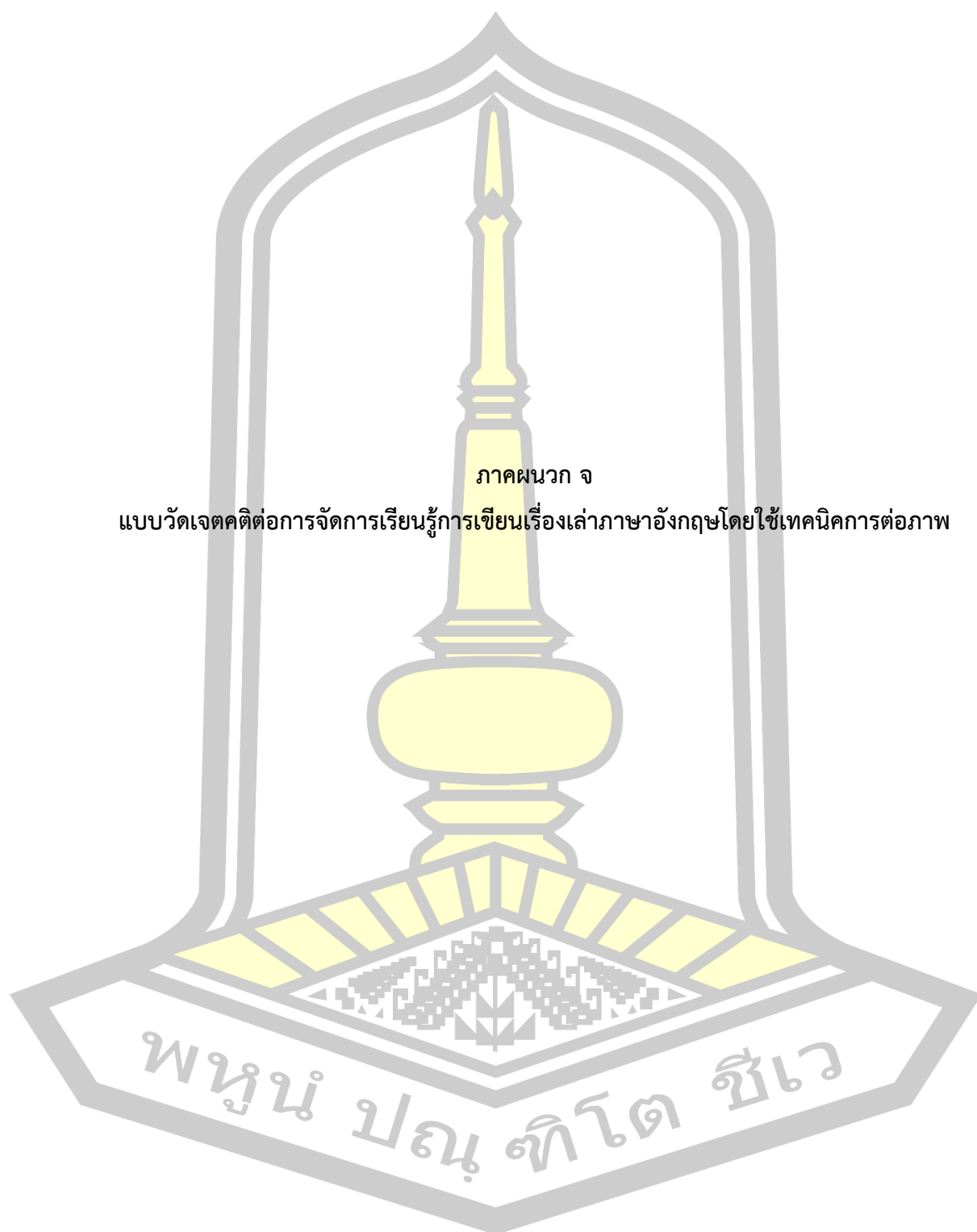
ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการ สอนที่	หัวข้อประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3			
4. กระบวนการเรียนรู้							
1	4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	4.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	4.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	4.5 ได้รับความสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	4.6 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการร่วม กิจกรรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้							
1	5.1 สอดคล้องกับกระบวนการ เรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	5.3 ได้รับความสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	5.5 ส่งเสริมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	5.6 เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
6. ด้านการวัดและประเมินผล							
1	6.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการ เรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	6.3 วัดพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ จริง	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม

ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการ สอนที่	หัวข้อประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3			
6. ด้านการวัดและประเมินผล							
	6.4 การวัดผลที่ระบุไว้สามารถ ประเมินได้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	6.5 ใช้เครื่องมือวัดผลได้ เหมาะสม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
7. รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้							
1	7.1 มีองค์ประกอบของแผนการ จัดการเรียนรู้ครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.2แผนการจัดการเรียนรู้นำไป ปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.3แต่ละหัวข้อสอดคล้อง กลมกลืนกันเป็นอย่างดี	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.4 มีการอ้างอิงถูกต้องตาม หลักวิชาการ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.5การพิมพ์ สะกด เว้นวรรค ถูกต้อง	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.6 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.7 มีประโยชน์ทางวิชาการต่อ ผู้สอนและผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
	7.8 เหมาะสมกับสภาพ สถานศึกษาและผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
ผลการประเมินคะแนนเฉลี่ย					3	1	เหมาะสม

**แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการต่อภาพ

2. แบบวัดเจตคตินี้มีทั้งหมด 10 ข้อ ในแต่ละข้อให้เลือกคำตอบเพียงช่องเดียวเท่านั้น

3. ระดับความคิดเห็น แบ่งเป็นดังนี้ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 4 หมายถึง เห็นด้วย, 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ, 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย, 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตารางที่ 10 แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกเมื่อได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยคิดประโยคเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดให้					
2	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้การเรียนในห้องเป็นเรื่องสนุก					
3	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ไม่ยาก					
4	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้การเรียนในห้องเรียนเป็นเรื่องไม่น่าเบื่อ					
5	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อเขียนเนื้อเรื่องด้วยตนเองได้ดีขึ้น					
6	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าสามารถเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น					
7	การได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยกันเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น					
8	การได้เรียนกับเพื่อนในกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษมากขึ้น					
9	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียนของตนเองได้ดีขึ้น					
10	การเรียนด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์เพื่อเขียนประโยคเล่าเรื่องตามภาพที่ให้มีได้ดีขึ้น					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม _____

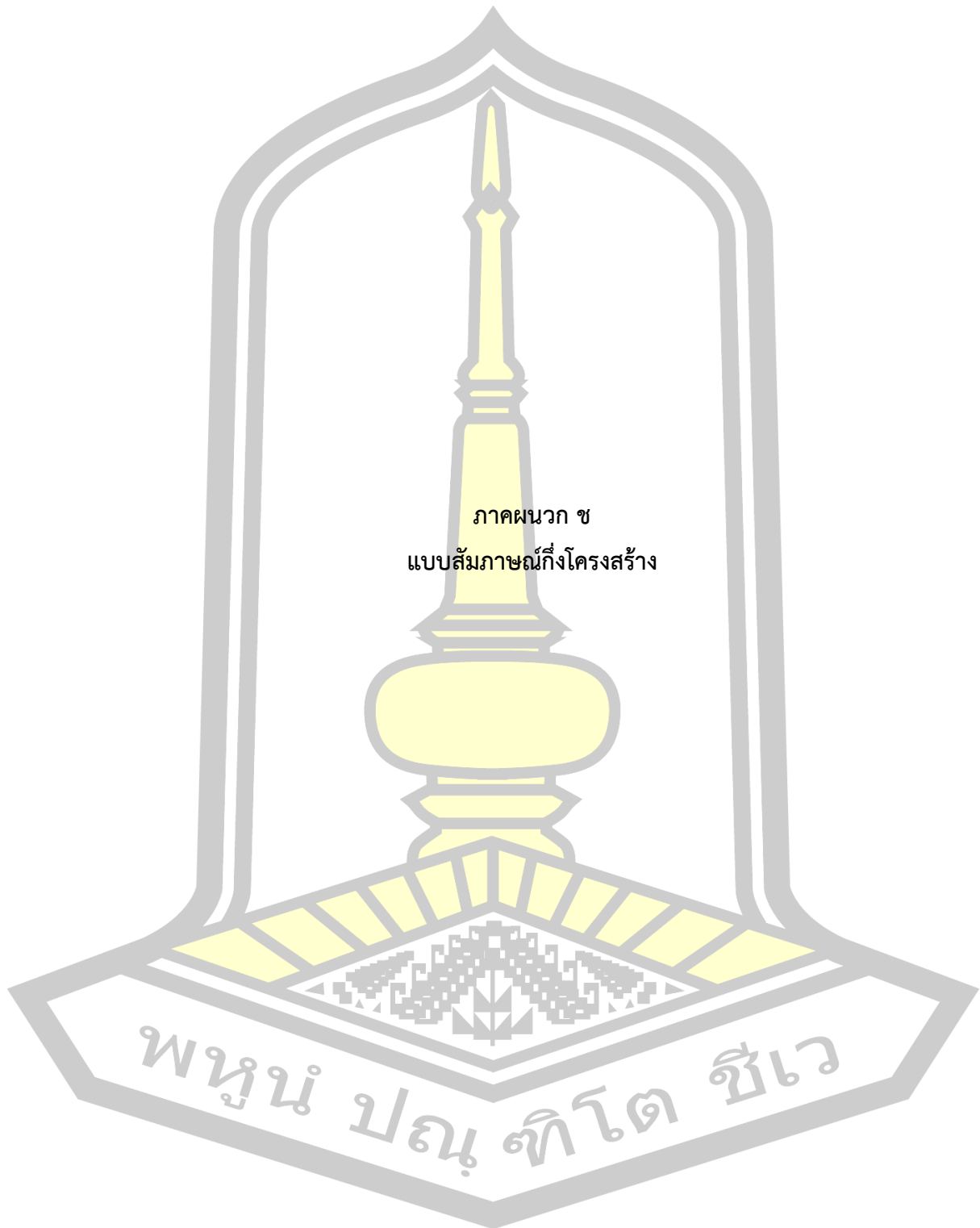
ตารางที่ 11 แบบสรุปการประเมินความเหมาะสมของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนเรื่อง
เล่าภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคต่อภาพสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	รายการ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3			
1	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกเมื่อได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยกันคิดประโยคเขียนบรรยายเรื่องเล่าภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดให้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
2	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้การเรียนรู้ในห้องเป็นเรื่องสนุก	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
3	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไม่ยาก	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
4	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้การเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นเรื่องไม่น่าเบื่อ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
5	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อเขียนเนื้อเรื่องด้วยตนเองได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
6	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถเรียบเรียงเรื่องถ้อยคำเพื่อเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
7	การได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อช่วยกันเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3			
8	การได้เรียนกับเพื่อนในกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
9	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียนของตนเองได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
10	การเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์เพื่อเขียนประโยคเล่าเรื่องตามภาพที่ให้มีได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม
ผลการประเมินคะแนนเฉลี่ย					3	3	เหมาะสม

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

การใช้กิจกรรมเทคนิคการต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่า

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

.....

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์

.....

1. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญมีประโยชน์หรือไม่ในการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษอย่างไร

.....

.....

2. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้นักเรียนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่อย่างไร

.....

.....

3. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้านใดเพิ่มขึ้นมากที่สุด เพราะเหตุใด

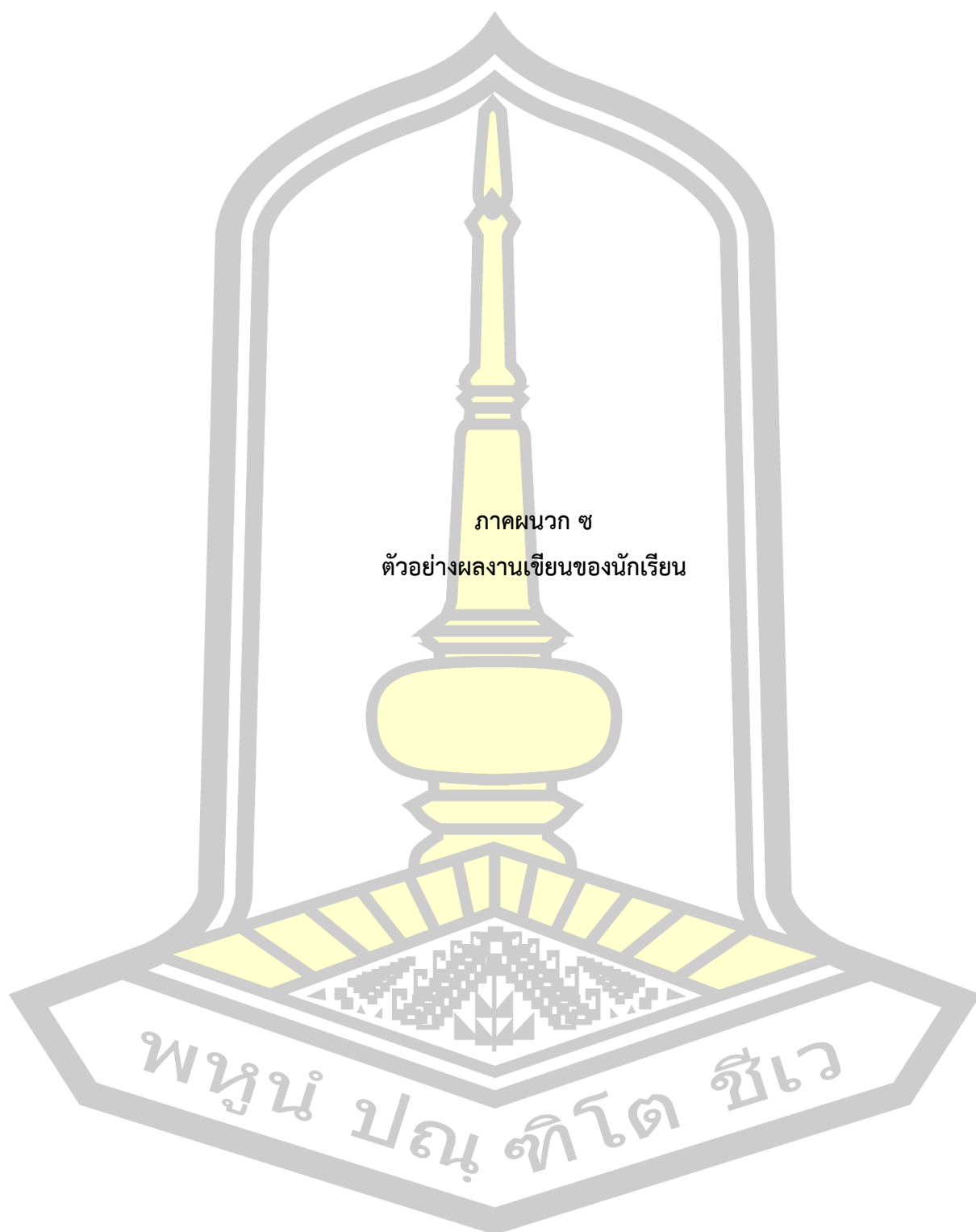
.....

.....

.....

พูน ปณ ทิโต ชีเว

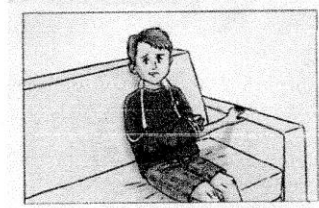

ภาคผนวก ซ
ตัวอย่างผลงานเขียนของนักเรียน

พหุ ประทีป วิทย์ ชีวะ

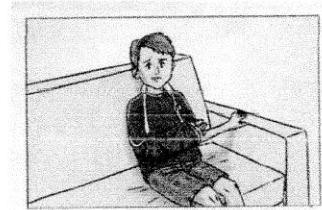
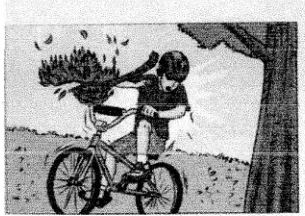
Name Suriya kaenprom NO 8 M.3
Pre -Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

There was a tree. He was riding a bicycle.
He had an accident. His arm break.

Name Suriya kaewprom NO 8 M.3
Post - Test

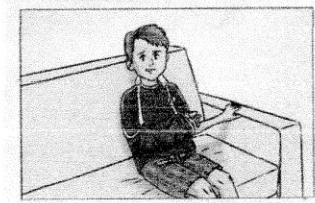

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

One evening, George rode a bicycle.
A branch hit him. He had ~~An~~ accident. It was hurtful.
He should ~~be~~ careful.

Name Sasiniimon Chaicharoen NO 15 M.3

Pre -Test

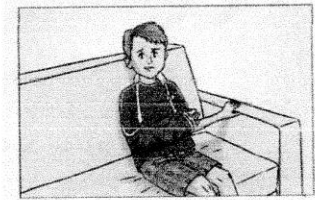

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

Tom ride a bicycle. He has
accident. His arm break.

Name Sasinimon Chaichardoen NO 15 M.3

Post - Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

In the evening, ^{Tom} Tom rode a bicycle.
^{Then} Then, he had ^{an} an accident. It ^{was} (is) painful.
 His arm (broke).
 ↳ was broken

พูน ปณ ทิโต ชีเว

Name Natruja Booncham NO 19 M.3

Pre Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

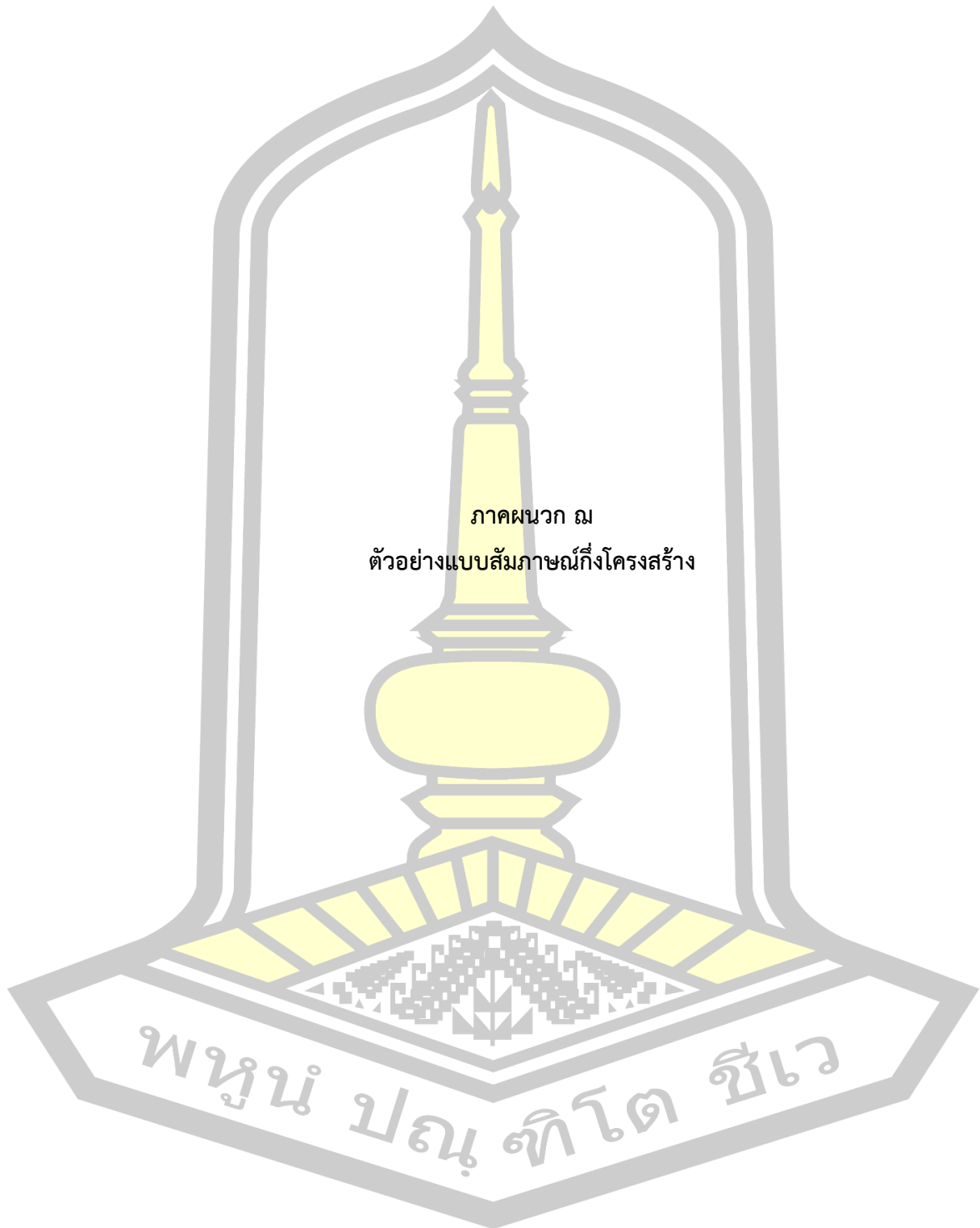
Peter is riding under the tree, A branch
fall off. A man and Woman help him.
 His Arm is broken.

Name Natruja Boonchan NO 19 M.3
Post-Test

อ้างอิงจากหนังสือ My World 3 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

One day in morning, ^{while} Peter was riding a bicycle
under the tree, a branch fell off. He ^{cried} was crying. It ^{was} ~~is~~
hurtful. Later, a man and a woman helped him. His arm
was broken. He should be more careful.

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
การใช้กิจกรรมเทคนิคการต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่า
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

ด. ณ. ๖๖๖๖ เนทวิทย์

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์

21 กันยายน 2560

1. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเพื่อนมีประโยชน์หรือไม่ในการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
อย่างไร

มี เพราะ มีเพื่อน ช่วยสอน

2. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเพื่อนทำให้นักเรียนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่อย่างไร

ดีขึ้น เพราะ มีเพื่อน ช่วยคิด

3. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเพื่อนทำให้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้านใดเพิ่มขึ้น
มากที่สุด เพราะเหตุใด

การสะกดคำ เพราะ มีเพื่อน บอก

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
การใช้กิจกรรมเทคนิคการต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่า
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

..... ส. ล. พรรณิศา ๒๐๕๓๓๓ .....

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์

..... 21 กันยายน 2560 .....

1. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญมีประโยชน์หรือไม่ในการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
อย่างไร

..... มี ประโยชน์ .....

2. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้นักเรียนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่อย่างไร

..... ดีขึ้น เพราะได้คุยกับเพื่อนก่อนจะเขียน .....

3. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้านใดเพิ่มขึ้น
มากที่สุด เพราะเหตุใด

..... การเรียง เรียง เพราะได้คุยกับเพื่อนก่อนจะเขียน .....

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
การใช้กิจกรรมเทคนิคการต่อภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนบรรยายเรื่องเล่า
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

ด.ญ. สุภารัตน์ ดิเรกษา

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์

21 กันยายน 2560

1. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญมีประโยชน์หรือไม่ในการเรียนการเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษ
อย่างไร

มี เพราะได้ทำกลุ่มเรียนกับเพื่อน

2. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้นักเรียนเขียนเรื่องเล่าภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่อย่างไร

ดีขึ้น เพราะช่วย กันและส่งเสริม

3. การแบ่งกลุ่มบ้านและกลุ่มเชี่ยวชาญทำให้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้านใดเพิ่มขึ้น
มากที่สุด เพราะเหตุใด

การเรียง ข เรียง เพราะได้ช่วย กันคิดเนื้อเรื่อง

พูน ปณ ทิโต ชิว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวศศิวิมล ศรีทอง
วันเกิด	วันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 6 ซอย 17 ถนน รณชัยชาญยุทธ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพลับพลาวิทยาคม ตำบลพลับพลา อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45170
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2536 ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลร้อยเอ็ด ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2539 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา ตำบล ในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2542 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2549 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2552 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช จังหวัดนนทบุรี พ.ศ.2561 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต(กศ.ม.) สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนุ ปรณ ทิโต ชีเว